
Cindy
Gerard
Loveswept
Dublură
perfectă

Loveswept

Cindy Gerard

Dublură perfectă

Perfect Double
by Cindy Gerard

Loveswept

Cindy Gerard

Dublură perfectă

Traducere de Liliana Anton

Editura MIRON

București – 1995

Capitolul Unu

Cu un pahar pe jumătate umplut cu scotch în mînă, Logan Prince rămăsese cu privirea la panorama orașului Houston care, în noapte, îți lua ochii. Cu treizeci de etaje mai jos, un regiment de lumini sclipitoare ale orașului și circulația care se încolăcea ca un șarpe, toate ardeau ca o procesiune de lumînări în ceața smogului și a umidității unei luni de iulie.

Banii familiei Prince îi cumpăraseră această panoramă pe care o poți contempla de la ultimul etaj. Fiind fiul lui Preston Prince se născuse cu un cont în bancă echivalent cu Fort Knox și crescuse educat cu principiul: „Banii

aduc succesul, succesul naşte bani!". Şi putere. Întotdeauna putere.

Se îndepărtă din fața ferestrei, apoi dădu pe gît băutura, golind paharul. Era aproape miezul nopții. Cu o oră în urmă începuse să-şi simtă stomacul acid, ca pe un clişeu persistent care îi răsucea, într-o strangulare, gîndurile.

Cu expresia feței într-o grimasă de dezgust, se îndreptă spre bar.

– Nici un motiv să fii original aici, Prince, murmură el, în timp ce îşi umplu paharul cu gheață proaspătă. În seara asta se părea că nu este capabil de originalități. Adevărul era că nu voia să se gîndească la nimic. Ar fi vrut să scape.

Da, acesta era un lucru la care merita să se gîndească. Melancolic, îşi acoperi gheața cu scotch. Ar fi vrut să iasă din toate problemele, cu toate că, dacă cei care se mişcau pe acolo, sau îşi strîngeau mîinile şi care abia mai vorbeau, avînd o nesățioasă poftă de putere, i-ar fi putut citi gîndurile, şi-ar fi lăsat urmele picioarelor pe spatele celorlalți în goana de a se zdrobi unul pe celălalt pentru poziția lui.

Îşi slăbi nodul de la cravată şi continuă să se uite țintă la băutură, pierzîndu-şi însă deodată şi această dorință. Sfîrşit! Nu acesta era cuvîntul potrivit pentru ceea ce simțea? Terminat, pînă la capăt, complet. Şi toate acestea, numai

la vîrsta de treizeci și șase de ani. Era exact ceea ce fusese educat să devină, pentru ce muncise al naibii de greu să obțină. Avea în stăpînire averea cu care se născuse și o dublase, în efortul de a demonstra că este cu adevărat succesorul tatălui său.

Și tocmai aici era dificultatea. Venise timpul. Preston Edward Prince, regele ce stăpînea castelul, voia să se retragă din postul de președinte al *Întreprinderilor Prince*. Iar el, Logan James Prince urma să moștenească tronul corporațiilor unite.

Singur în vîrf. Rîndul se mișca, precum un ac înfipt într-un disc zgîriat. Își mișcă maxilarul, uitîndu-se lung la colecția extravagantă de artă expusă la întîmplare de către decoratorul locului, și se simți golit. Prețul unei singure piese, al unui singur vas peruvian ar fi putut hrăni o familie de cinci persoane timp de un an. Era înconjurat de opulență și bogăție. Trăia într-o lume a excesului, unde totul era frumos, rîvnit, steril.

Da, era singur în vîrf... și totuși atît de copleșit de remușcări, încît, brusc, se simți sufocat de lipsă de spațiu.

Silit de un puternic îndemn, pe care știa că și l-ar fi putut stăpîni dacă ar fi vrut, se îndreptă spre ușă. Nu avea nici o idee unde ar fi putut

merge. Ştia numai că trebuia să iasă odată de acolo.

Ignorînd atitudinea surprinsă atît a liftierului, cît şi a portarului, ieşi în stradă. Umezeala, la fel de densă, ca şi remuşcările sale, îl lovi drept în faţă. Îşi înlătură smochingul de pe umeri şi îl azvîrli, împreună cu cravata, în cea mai apropiată cutie de gunoi.

Apoi, începu să se plimbe. Cu capul plecat, cu pumnii încleştaţi în buzunare. Se plimba cu paşi repezi, de mult timp, fără să ştie sau să-i pese unde se ducea, cînd simţi din spate lovitura puternică, de oţel parcă, ce-i străpunse coastele.

– Plăcută noapte pentru o plimbare în tihnă, ha? Hai, iubăreţule, continuă să mergi şi n-o să-ţi pătăm cu sînge cămaşa aia albă, aşa de drăguţă.

Vocea avea o răguşeală de şmirghel şi se înălţa într-o disperare sălbatică.

– Şi ţine-ţi mîinile în buzunare, ca să pot şti ce faci cu ele.

Logan făcu precum i se spusese şi uitîndu-se în jurul lui, abia atunci înţelese unde îl adusese plimbarea lui fără scop. Nu arăta a fi chiar aleea îndrăgostiţilor. Era partea cea mai îndepărtată şi cea mai nenorocită a oraşului. Şi, bineînţeles, nu acolo era locul unui „îndrăgos-

tit".

– Ia portofelul, spuse el, făcînd uşor un pas într-o parte, pentru a putea sesiza dimensiunile bărbatului care îl împingea în faţă spre aleea ce se deschidea întunecată la cîţiva metri înainte.

– A, chiar asta voiam să fac. O să iau portofelul şi chiar mai mult decît atît. Eu şi cu băieţii ne-am gîndit să ne distrăm un pic, scobind niţel faţa aia a ta de băiat drăguţ – nu-i aşa, băieţi?

„Băieţii" se materializau ca nişte şobolani în adîncimile reci şi umede ale aleii întunecoase, pe care fusese împins Logan.

Luă poziţia de atac înaintea jefuitorilor cu feţele umbrite, a ţăcănitului ascuţit şi a sclipirii lamelor pregătite pentru el. Erau patru, fiecare cu un topor pregătit împotriva societăţii care făcuse din ei şoareci de rigolă, iar din Logan simbolul a tot ceea ce ei nu ar fi putut fi vreodată.

Ştia că voiau să-l dea gata, dar aceasta nu se putea întîmpla fără luptă.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnilor, dar mi-e teamă că nu m-aţi prins chiar într-o dispoziţie de petrecere.

Chicotelile erau lugubre şi încrezătoare în ceea ce credeau ei a fi o victorie sigură. Ca o haită de lupi îl încercuiră şi apoi îl loviră, îmbulzindu-se deasupra lui într-un amestec de

pumni care zdrobeau, ca un caleidoscop de durere ascuțită.

A primit cîteva lovituri bune, înainte de a se încovoia. Îl bătură cu o savoare deosebită,. și apoi, dintr-o dată se opriră.

– Ascultați! Am spus – ascultați, fir-ar să fie! mîrîi printre dinți conducătorul grupului, potolindu-și haita și reducînd-o la tăcere cu o respirație greoaie și o explicație de prisos.

– Vine cineva.

Îl lăsară pe Logan. Îi dădură drumul toți patru și el rămase scuipînd sînge și luptîndu-se să nu-și piardă cunoștința, cînd auzi un strigăt ascuțit, cuprinzînd toată strada, dominator. Strigătul trimise șobolanii să-i dea o lovitură finală, care îl azvîrli pe Logan cu fața drept în mizeria de pe trotuar.

Tăcerea profundă, care îl înghiți, era la fel de binevenită și de grăitoare ca și absența pumnilor și a bocancilor cu vîrfuri metalice între coaste. Totuși, aceasta nu a durat mult.

– Nu poți să te ridici?

El crezuse că poate. Dar greșise. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să geamă.

– Uite, omule, n-am fost niciodată acuzat de a fi îngerul păzitor al cuiva, nu sînt un erou și nici prostul nimănui. Se vor întoarce, precum muștele alungate de deasupra berii răsturnate.

Nu-mi pasă cum o faci, dar ar fi mai bine să te ridici naibii de aici și să o iei din loc.

Răspunzînd insistenței vocii respective, Logan încercă încă o dată. Flăcări îi despicau coastele, precum lovitura unui bici. Revenea la realitate într-o grămadă contorsionată.

Printr-o ceață de violentă agonie, auzi un mormăit.

– De ce trebuie eu să mă las întotdeauna înduioșat de acest fel de durere?

Scrîșni din dinți și se luptă să țină pasul, în timp ce era tîrît.

– Să fie al naibii, dacă nu dovedim că este așa, murmură aceeași voce adîncă, protestînd împotriva greutății lui Logan. În fiecare minut se naște cîte un prost, iar noi sîntem doi dintre cei mai mari dintre ei. Îmi pare rău pentru tine, dar jur că dacă se întorc și va trebui să se salveze unul din noi, te descurci cum știi.

– Destul de... efortul îl costă, dar termină ce avea de spus – cinstit.

– Nu mai vorbi. Mergi numai. Dar nu vreau să zic că asta înseamnă plimbarea ta, în tihnă, de duminică.

Durerea însoțea fiecare nou detaliu desco-

perit de Logan, în timp ce își revenea încetul cu încetul. Un pat care scîrțîie. Cearceafuri curate. Pîlpîitul neonului care clipea ușor, dar constant, printr-o fereastră în camera luminată slab. Și un parfum dulce, proaspăt, floral – care deveni motivul pentru care încercă să revină la realitate.

Parfumul îl făcea să se simtă confortabil, ca o oază de alinare într-un deșert al mizeriei. Era parfumul unei femei și odată cu el apăru și mîngîierea mîinilor moi, liniștitoare. Se pierdu în mîngîierea lor. Ai fi vrut să rămînă așa, pierdut... și totuși, dori să vadă această femeie ale cărei mîini făceau minuni și al cărei parfum va persista mereu în memorie.

Dar cînd reuși, totuși, cu mare greutate, să-și deschidă ochii, și văzu expresia mînioasă a chipului îngerului său, crezu că va primi o altă lovitură.

– Ai depășit măsura, Johnny Dallas.

Muzicalitatea vocii ei era întreruptă de tonul mustrător în timp ce, cu o cîrpă rece, îi tampona cu grijă fruntea.

– Să cazi în halul ăsta în toiul nopții. Însîngerat, zgîriat și învinețit, ca o pisică vagaboandă nenorocită. N-o să te înveți minte niciodată? Și nu găsești un loc mai bun în care să te cuibărești?

Logan era mult prea lovit pentru a putea să o

mai întrebe pe această femeie tînără şi frumoasă de ce are impresia că îl cunoaşte şi de ce îi spune Johnny. Sau să ia în considerare contrastul dintre vorbele aspre, cu care-l judeca, şi ochii ei blînzi, mîinile mîngîietoare.

Vocea îi era, de asemenea, melodioasă. Ca şi parfumul, îi pătrunsese durerea ca un balsam binefăcător, în timp ce ea se străduia să-i aranjeze faţa lovită.

Era un înger, fără a dori să fie aşa. Şi numai un înger putea avea o asemenea faţă. Era o faţă spaniolă, cu ten de culoarea mierii, cu ochi negri, imenşi, un negru de culoarea mîinilor înnegrite de nuci, şi o gură ce părea mare şi coaptă, făcută parcă pentru a servi mai mult plăcerii decît mustrărilor.

Ar fi vrut să o privească la nesfîrşit. Cu toate acestea, a vrea şi a pune în practică sînt două lucruri complet diferite. Pierzînd bătălia de a-şi ţine ochii deschişi, a trebuit să se liniştească, pentru dirijarea forţelor, ce-i scădeau, spre evaluarea stării în care se afla. O răsucire uşoară şi precautǎ îl avertiză că regiunea din zona coastelor îi este bandajată. Dificultatea pe care o avea la respiraţie îl făcu să înţeleagă de ce. Dacă cel puţin două coaste nu erau rupte, erau serios contuzionate.

– Nu te mişca.

Îi apăsă umerii cu mîinile, uşor dar ferm, înainte de a-i pune o altă compresă rece pe frunte.

Se întoarse în direcţia din care venea vocea ei şi murmură bolborosit un „Mulţumesc" din buzele care nu mai erau decît o carne umflată.

Ea pufni, cu o atitudine ce nu părea a fi deloc a unei doamne.

– Păstrează-ţi mulţumirile pentru cineva care să ţi le accepte.

Îl certa iar. Din nou avu impresia că era mai mult îngrijorată decît supărată.

Ştiu că starea aceea de inconştienţă îi va aduce o uitare binecuvîntată. Totuşi, mai mult ca să se liniştească vru să se mai uite o dată la ea. Se forţă să-şi deschidă din nou ochii, hotărît să şi-i ţină aşa. Merita efortul.

Era într-un total contrast cu femeile elegante, din lumea bună, cu care fusese obişnuit: femei care treceau vaporos prin viaţa lui, ca nişte fluturi de atlaz, ascunse sub o mantie a frumuseţii, dar golite de substanţă, femei care aveau nevoie de luciul perfect al părului, şi creatori de modă pentru a-şi ascunde defectele pe care şi le înmagazinau, făcîndu-şi loc cu dinţii, pe măsură ce urcau pe scara socială.

Simţi că femeia aceasta, spre deosebire de celelalte, nu avea asemenea cerinţe. Nici muchii ascuţite. Nici instincte de acaparare. Nici

motive preconcepute. Citea asta pe fața ei, în mîinile ei. Era cea mai controversată dintre femei, un fel de amestec pe care imaginația oricărui bărbat îl dorește. Simplă. Pură. Senzuală. Cu ochii expresivi, care străluceau de o virginală inocență. Prin ei putea vedea un suflet extraordinar, deosebit.

Și o senzualitate puternică.

Înghiți greu și se lăsă pe spate. Altă durere, de data aceasta grea și profundă în corp, alăturîndu-se celorlalte, vru parcă să-i devieze atenția.

Poate că avea chipul unei sfinte, dar corpul era al unei păcătoase. Bustul îi era plin și greu, fără pereche, și în completă armonie cu calitățile pămîntești cît și cu ispitirea unei sirene voluptuoase. Curbate delicat, modelate amplu, șoldurile erau o întregire perfectă a taliei minuscule. Presupuse că ar fi putut să o cuprindă în mîini. Dacă ar fi avut suficientă putere, ar fi făcut-o, pentru a-și elimina orice fel de îndoială.

Dar probabil că scoase un geamăt, pentru că ea se încruntă. Un val de oboseală îl înghiți brusc. Blestemîndu-și slăbiciunea, luptă să o mențină pe ea în centrul atenției. Nu ar fi vrut să o piardă și tocmai asta s-ar fi întîmplat, dacă și-ar fi pierdut din nou cunoștința.

Suspendat cumva între acum și nicăieri, ne-

dorind să renunțe la acum, se forță să-și păstreze ochii deschiși. Era adevărată? se întrebă, cercetîndu-i fața. Ori era numai o fantasmagorie minunată, pe care mintea o crease pentru combaterea durerii? Disperat în căutarea unui răspuns, îi atinse brida neagră, ca smoala, care alunecase peste sînul stîng... și simți sub degete substanță și satin. Testînd cu mîna greutatea părului, o mireasmă florală îl ameți și i se apropie cu tandrețe de buze.

– Exact ce te caracterizează, murmură ea, într-o încercare nereușită de a părea supărată.

Îi retrase mîna de pe păr și începu să-i curețe rănile de la încheieturi.

– Beat turtă, pe jumătate mort și mai vrei să mă și atingi. Numai cînd ești așa mă dorești, nu-i așa, Johnny?

Johnny. De ce îi spunea Johnny? Undeva, într-o zonă îndepărtată a minții, era furios că Johnny era persoana pe care ea credea că o îngrijește. Dar oricine ar fi fost acest Johnny, era un prost. Logan nu își putea imagina nici un bărbat, beat sau treaz nedorind o astfel de femeie. Flăcări îi săgetară coastele, reamintindu-i că se afla într-o poziție care nu îi permitea să pronunțe numele nimănui.

Nume... nici măcar nu-i știa numele... sau cum ajunsese el în patul ei. Trebuia să fie patul

ei, se gîndi, observînd amețit cearceafurile pastelate, pernele cu volănașe și mișcarea domoală a unei perdele de dantelă, cu volane, sub o adiere de aer cald, înăbușitor.

Simți că nu mai rezistă și, brusc, se temu că va pleca fără măcar să știe cine este sau dacă măcar este ceea ce pare a fi. Nici o femeie, pe care o cunoscuse pînă atunci, nu îl impresionase atît de puternic. Simțea nevoia să știe dacă, într-adevăr, ea reprezenta o excepție.

Încercă să o întrebe cum o cheamă. Dar cuvintele nu veniră. Își umezi buzele și încercă din nou. Singurul sunet pe care reuși să-l scoată deveni un geamăt lung, pe măsură ce o ceață neagră îl învăluia.

Se luminase. Din cauza prezenței supărătoare a durerii ce nu mai înceta, Logan se simți singur. Cu ochii închiși, încercă să-și amintească felul în care ajunsese în această cameră și în acest pat. Dar alte amintiri, mai puternice îl năpădiră. Ochi blînzi, căprui și mîini mai blînde decît ochii, un parfum ce se pierde, se imprimaseră adînc în simțurile sale.

– Deci nu ești chiar mort de tot. Tocmai cînd începusem să mă gîndesc că trebuie să găsesc

un loc, în care să arunc cadavrul.

Logan îşi mişcă spasmodic capul în direcţia din care venea vocea masculină, profundă. Durerea ricoşă în interiorul craniului.

Cînd ceaţa din faţa ochilor se îndepărtă, încercă să se concentreze asupra bărbatului care stătea în picioare lîngă pat, şi încetul cu încetul, trăsăturile lui deveniră clare. Pentru moment, tot ceea ce reuşi Logan să facă, fusese să se holbeze... şi să se întrebe dacă nu cumva bătaia pe care o primise îi dădea halucinaţii. Ştiind ce durere cumplită i-ar da o simplă clătinare a capului, se stăpîni să stea liniştit. Închise ochii şi numără pînă la zece.

Apoi îi deschise, dar nu se schimbase nimic între timp. În faţa lui stătea un bărbat cu aceeaşi ochi albaştri, de gheaţă, ca ai lui. Ochi ce puteau să taie ca un cuţit sau să seducă dintr-o singură privire. Gura, ceea ce putu Logan să vadă sub o mustaţă stufoasă, castanie, era chiar gura lui Logan, subţire, cu o expresie dură, chiar cinică, după părerea multora. Pînă cînd zîmbea. Şi atunci cînd zîmbea, aşa cum o făcea omul acesta acum, era acelaşi zîmbet care i se spusese lui Logan că putea să farmece cele mai nemiloase corporaţii de potentaţi dintr-o fuziune de corporaţii sau să întindă pe cearceafurile sale cele mai glaciale persoa-

ne din Houston.

Dar asemănarea nu se oprea aici. Nasul avea aceeaşi linie ascuţită şi clară, la fel ca şi maxilarul puternic, echilibrat. Chiar şi bărbia avea aceeaşi despicătură adîncă. Şi chiar dacă părul de sub o şapcă gri, învechită, era mai lung şi mai neîngrijit decît al lui, avea aceeaşi culoare blondă.

În timp ce îl studia, Logan căuta să înţeleagă fenomenul. În timpul nopţii a crezut că moare. A visat chiar că a văzut un înger. Poate că a *murit*, pentru că omul care stătea în faţa lui acum, nu putea fi din această lume.

O fulgerare ascuţită în coaste îl asigură că este mult prea rănit ca să fie mort. Asta însemna că acest cowboy, propria sa imagine în oglindă, era la fel de adevărat ca şi durerea lui.

Privi lung, în tăcere, la bărbatul care îşi plimba degetele peste găurile de la curea şi care se înclină apoi spre el cu un rînjet.

– Arăt ca un scandalagiu, nu-i aşa? întrebă bărbatul, într-o americană texană tărăgănată.

Da, arăta ca un scandalagiu. Dacă nu ar fi stat deja întins pe spate, se gîndi Logan, poate că „scandalagiul" l-ar fi pocnit chiar acolo.

– Cine dracu' eşti?

Vocea lui Logan suna aproape ca un croncănit, limba îi era îngrozitor de umflată.

– Ei bine, nu sînt geamănul tău pierdut de mult, dacă asta-i în mintea ta acum.

Dar ar fi putut să fie, se gîndi Logan, acceptînd, în final, ceea ce vedea.

– Un pic cam şocant, nu? Să-ţi întîlneşti dublura şi nici măcar să nu fii sigur dacă eşti sau nu în toate minţile.

Şoc? Dintre toate afirmaţiile făcute, aceasta era cea mai importantă. Logan îl privi din nou, atent. În afară de faţă şi statură, şi dacă toate celelalte erau adevărate, avînd tot aceleaşi dimensiuni: 62 şi 1,90, vocea avea un sunet familiar.

Memoria îi reveni brusc.

– Tu erai... tu ai fost acela care... i-a alungat pe cîinii ăia, noaptea trecută.

– Aşa te vreau. Fără pierderi de memorie. Aş putea zice că ăsta este chiar un semn bun. Cucuiul ăla din capul tău nu e chiar aşa de rău, precum arată. Numele meu este Dallas. Johnny Dallas. Nu te obosi să te ridici, adăugă el cu un zîmbet ironic.

Johnny Dallas. Numele îi aduse în memorie alte amintiri recente dar vagi, ale unei femei cu ochi căprui, catifelaţi, şi mîini blînde. Rapid, cercetă camera.

– Ea nu este aici, îl informă Dallas, atunci cînd Logan îşi întoarse privirea întrebătoare

spre el.

Deci îngerul lui, oricare ar fi fost, era real. Nu a visat doar. Simți un val de ușurare, înainte ca inima să înceapă să-i bată mai tare.

– Ea? Cine este ea? Unde este ea?

– Numele ei este Carmen. Acum este la muncă.

– Carmen, repetă el, gîndindu-se cît de bine i se potrivește numele: drăguță, delicată, unică.

– Carmen Sanchez.

Dallas ezită și apoi adăugă cu înțeles.

– E o prietenă.

Logan înghiți și se răsuci, trăgînd aer într-o respirație dureroasă, iar trupul îi reaminti, cu o plăcere vicioasă, prostia pe care o făcuse. Își aminti altceva acum. Îngerul lui îl chema pe numele Johnny. Și cum stătea întins, holbîndu-se la bărbatul care spunea că numele lui este Johnny Dallas, Logan înțelese de ce îl chemase așa.

– Ea... Carmen... crede că tu ești în locul meu.

Dallas rînji prostește.

– Eh, ei bine, n-am putut să stau pe aici, prin preajmă, noaptea trecută, ca să fac introduceri sau să dau explicații. Și pe lîngă asta, face tură dublă la spital și nu cred că se va întoarce acasă pînă după-amiază. Iar tu vei fi plecat, înainte

ca ea să se întoarcă.

Logan încercă să se gîndească. Dar pînă și a gîndi era dureros. La dracu', și să respire. O pauză părea să fie cea mai bună opțiune. Tăcerea ar fi o pauză binevenită.

Oricum, Dallas avea chef să vorbească.

– Nu puteai să rămîi pînă în zori pe stradă. Trebuia să găsesc un loc în care să te așez, iar apartamentul lui Carmen era chiar după colț, continuă el, mișcîndu-și maxilarul. Singura problemă era să te scot de aici pînă să se întoarcă și să devină, știi, mai deșteaptă. Și n-a fost o problemă pînă cînd am venit să văd ce faci, înainte de a se lumina și am văzut-o ieșind din bloc, așa că mi-am dat seama că a venit acasă în pauza dintre schimburi.

Logan se încruntă, pe măsură ce-i reveneau în minte mai multe amintiri.

– Nu a părut prea șocată să vadă un om bătut în patul ei.

– Nu orice om, rosti tărăgănat Dallas. Ea crede că sînt eu, îți mai amintești? Și m-a mai bandajat și înainte, cînd a mai fost nevoie.

Făcu o grimasă.

– Se întîmplă des, nu-i așa?

Alt zîmbet prostesc.

– Destul de des.

Logan se uită cu ochii întredeschiși la Dallas,

observîndu-l pe furiș și se întrebă de ce Carmen îl îngrijea. Totul în interiorul său era răsucit de o emoție pe care nu voia să o identifice ca fiind invidie și care, totuși, nu putea fi numită altfel.

Lipsă de oxigen, decise el, în timp ce încercă să respire adînc și apoi o durere ascuțită îi înjunghie din nou coastele.

– Știi, nu prea ai ce să-i mai faci, decît să te ridici din pat și să încerci să te miști un pic, spuse Dallas, cu un chicot de cunoscător. Ți-ai primit cucuiele și acum va trebui să trăiești cu ele un timp. Cafeaua este fierbinte, în bucătărie. Îmi imaginez că, dacă poți să mergi pînă acolo, vei apuca să vezi ziua de mîine.

Logan se uită lung la spatele lui Dallas, în timp ce acesta ieșea fluierînd din dormitor. Nu era chiar așa de rău că trebuise să-și privească dublura în față, a putut să se descurce și în situații mai dificile, de exemplu să asculte filozofia lui Will Rogers.

Totuși, Dallas avea dreptate. Trebuia să înceapă să se miște. Dînd ușor păturile la o parte, scrîșni din dinți și se ridică în picioare. Noi dureri îngrozitoare, provocate de aceste mișcări, îi smulseră un geamăt de durere. A fost distrus complet de bătăuș, se gîndi el, șchiopătînd spre bucătărie.

Dallas se afla deja acolo, cu toată compasiunea unui sergent de instrucție, atunci cînd Logan se prăbuși pe un scaun, aproape să leșine. Proptindu-și cizmele roase, de cowboy, pe masă, Dallas împinse sub nasul lui Logan o cană cu cafea aburindă.

Mirosul cafelei îl ajută. Și, probabil, l-ar fi ajutat și mai mult dacă ar fi băut-o.

Lăsînd la o parte faptul că nu-și recăpătase încă puterea de a ridica ceașca pînă la gură, gîndul la ceea ce ar putea să provoace lichidul acela fierbinte, care aburea, buzelor sale strivite, îi dădu răbdarea să mai aștepte pînă se va răci.

Dallas, care îl studiase în acest răstimp cu atenție, se mută, căută în buzunar și scoase un portofel.

– L-am găsit azi-dimineață lîngă o cutie de gunoi.

Îl aruncă pe masă.

– Mi-am închipuit, după inițiale, că trebuie să fie al tău. Mi-am închipuit, după adresă, că nici măcar nu ai auzit vreodată de acest capăt al orașului, darmite să fi trecut pe aici.

În ciuda modului tărăgănat de a vorbi a lui Dallas, de „băiat bun" și a lipsei sale de ostilitate, asemănarea stranie cu el îl făcea pe Logan să se mențină la distanță. Era ca și cînd s-ar

fi uitat la imaginea sa în oglindă, care ar fi avut mintea şi atitudinea lui.

– Pare ireal, nu-i aşa? întrebă Dallas, ridicînd portofelul lui Logan şi studiindu-i fotografia de pe actul de identitate.

– Dacă punem la tine o mustaţă sau o radem pe a mea, nu rămîne nici cea mai mică diferenţă între noi. Dacă bineînţeles, nu te apuci să compari conturile în bancă. Cred că atunci, diferenţele vor creşte vertiginos.

Logan îl cercetă din priviri. Deci Dallas ştia cine este. Nu că ar fi fost surprins. Numele Prince era foarte bine, cunoscut în Texas, de cîteva decenii.

– Se pare că îţi sînt dator acum.

Dallas mormăi:

– Îi datorezi norocul tău doamnei. Nu a făcut altceva decît să-mi ofere locul potrivit la timpul potrivit. Nu-ţi fă impresia că fac pe eroul. Dacă prietenii tăi n-ar fi luminat locul, aş fi trecut foarte bine pe lîngă tine, şi n-ar mai fi rămas din tine decît carne pentru corbi, ei, nu că ai arăta mai bine acum. Doamne, arăţi jalnic, ca un pui de lele!

Chicoti, mişcîndu-şi capul în semn de compasiune.

– Cu sau fără cont, omule, ar trebui să te tîrguieşti serios cu mine, ca să fac schimb cu

durerea ta de cap, de astăzi.

– Să schimbăm locurile? Acum, ideea asta chiar are posibilități de a se realiza, spuse Logan mohorît. Chiar în momentul ăsta aș plăti orice preț, ca să mă eliberez de durerea asta nenorocită. S-ar putea ca efortul tău să merite, adăugă el, simțind o înjunghietură slabă, în timp ce prelungea gluma. Spune care este prețul tău. Cît ai cere să te pui în locul meu?

Dallas pufăi ironic peste marginea ceștii sale cu cafea.

– Îți spun eu ce, ia două aspirine și sună-mă mîine dimineață. Dacă încă mai vrei să facem schimbul o să mă gîndesc la asta atunci.

Logan încercă să zîmbească, dorindu-și să o facă fără durere, dar zîmbetul i se curbă, atunci cînd buzele lui crăpate protestară.

Schimb de locuri. Noțiunea i se împiedică în gînduri pentru moment, părîndu-i-se ispititoare. Dar imediat după ce o respinse, ca fiind un nonsens, se gîndi că poate totuși ar fi meritat atenția.

– Știi, vocea lui Dallas era gînditoare, reflexivă, mulți oameni care vin în zona asta a orașului caută bătaia, necazul sau, pur și simplu, vin fără să caute nimic. Îmi imaginez cam din ce categorie faci tu parte. Singura întrebare este de ce?

De ce? Logan își propti coatele pe masă și își aplecă cu grijă capul pe mîini. Pentru că fugea, de aceea. Pentru că voia să găsească o cale de ieșire și nu se mai uita pe unde merge. Pentru că își dorea atît de disperat o pauză, încît nu-și mai dădu seama cînd intrase pe un teritoriu ostil. Făcuse această greșeală, aproape fatală, tocmai pentru că dorea un răgaz.

Și încă și-l dorea, în ciuda faptului că fusese bătut. Își ridică capul, pe măsură ce realiza cît de mult își mai dorea încă aceasta. Se uită lung la Dallas, cu un interes sporit. Și, în acel moment de clarificare, tensionat, în care-și simțea toate sentimentele și simțurile răsturnate, înțelese că nu dorea numai răgazul, ci și mijloacele prin care să-l obțină și ele se aflau acolo, de cealaltă parte a mesei, uitîndu-se la el cu atenție.

Îl măsură pe Dallas din cap pînă în picioare, cu multă atenție. Bineînțeles că ideea de a schimba iocurile era absurdă. Ridicolă. Dar asta nu însemnase deloc că nu ar putea merge.

Se uită la Dallas, cu un ochi mai critic și sesiză cîteva mici diferențe de finețe care îi deosebeau. Albastrul ochilor lui Dallas aveau, spre deosebire de ai lui, o ușoară nuanță de gri, iar părul îi era blond-auriu. Era, de asemenea, mai slab decît el, cu o înfățișare costelivă de cowboy datorită muncii fizice, spre deosebire de corpul

aproape sculptat, pe care Logan şi-l antrenase şi modelase într-un club sportiv din Houston.

Şi cu toate acestea, chiar luînd în considerare diferenţele, asemănarea *era* remarcabilă. Dacă i-ar fi dat jos mustaţa şi i-ar mai fi şlefuit un pic asperităţile, ar fi fost nevoie de un ochi mult prea pătrunzător pentru a-i deosebi. Iar acum, că depăşise şocul confruntării cu un om ce era aproape dublura sa nu putea nega faptul că întîlnirea lor accidentală era o întîmplare profetică.

Puteau să schimbe locurile şi nimeni n-ar fi observat nimic. Pînă şi Carmen Sanchez, care îl cunoştea foarte bine pe Dallas, a fost păcălită. Într-adevăr, faţa îi arăta precum o masă de carne, dar, şi aşa, semăna atît de bine cu Dallas, încît Carmen nici nu s-a gîndit că ar putea fi altcineva.

El ar trebui să se gîndească şi, mai ales, să-şi verifice raţionamentul. Orice om în deplinătatea facultăţilor sale mentale, în condiţii obişnuite nu ar face o propunere atît de caraghioasă. Dar acestea nu erau nişte condiţii obişnuite, nu-i aşa? Şi adevărul era că, de fapt, Dallas reprezenta soluţia căutată de el. Modalitatea de a scăpa... chiar dacă era numai pentru un timp.

Nu-şi dorea decît o lună. O lună de anonimat. O lună în care să scape de presiunea ex-

pectativelor *Întreprinderilor Prince*. O lună de pauză, înainte de a prelua din nou conducerea și de a se face auzit la întrunirile consiliului corporației.

Și dincolo de aceste lucruri se profila ideea că schimbul de locuri cu Dallas i-ar oferi și altceva, posibilitatea de a o revedea pe Carmen Sanchez. De a vedea dacă realitatea confirma ceea ce își amintea despre îngerul lui păzitor. Dacă putea fi cu adevărat unică, așa cum simțise. Să vadă dacă o femeie îl putea privi printr-o altă prismă decît prin cea a dolarului sau a *poziției lui sociale*.

De unde naiba îi veniseră toate acestea? Nu era în căutarea unei povești de dragoste. Nici măcar în căutarea sexului. Sexul era un lucru obișnuit pe care îl cerea imediat, după ce doamna îi adulmeca pedigriul.

Încercă să se elibereze de cinismul pe care i-l provocau aceste amintiri și se uită din nou cu atenție la Dallas. Ar putea să meargă. Și ce s-ar putea întîmpla în această lună? Ce-ar putea avea, cu adevărat, de pierdut și ce ar putea să cîștige?

Mintea încercă să exploreze toate consecințele posibile. Nu era situația în care Dallas putea să dea niște lovituri. Îl va lăsa pe Ben să aibă grijă de asta. Ben Crenshaw era mîna lui

dreaptă de zece ani de zile. Dacă lucrurile ar merge prea departe, Ben ar putea să rezolve situația în așa fel, încît să nu se întîmple nimic în absența lui.

Concluzia începea să se contureze clar. Iar planul pe care și-l făcuse nu mai avea nevoie de nici o îmbunătățire. Dallas se simțea atras în jocul lui Logan. Ar fi fost un prost să nu tragă niște avantaje din el. Nu trebuia să facă altceva decît să fie de acord cu mistificarea.

Odată decizia luată, începu să înțeleagă că dacă făcuse cu adevărat un lucru imposibil în cariera sa, acesta fusese modul de a-i manevra pe ceilalți.

– Deci, Dallas, începu el, înainte de a-și termina formularea în gînd, ce parte a cerului albastru texan te-ar tenta pentru începutul unei afaceri cu mine?

Capitolul Doi

Fusese într-adevăr extraordinar de ușor. De la formularea planului pînă la încheierea afacerii, totul decursese de la sine. Dallas era interesat de o mică fermă în apropierea localității San Antonio. Dacă ducea la bun sfîrșit partea lui din înțelegere primea un împrumut de la Logan, cu care își putea cumpăra proprietatea și îi rămînea suficient capital pentru un început onorabil. O convorbire de lungă durată cu Ben, care deși sceptic în legătură cu această șaradă, ca un angajat fidel, așa cum îl știa Logan, o acceptă în final și puse totul în mișcare. La prînz, cînd Ben sosi pentru a-l lua pe Dallas, totul era pus la

punct şi Logan se simţi sigur pe faptul că Ben avea să ascundă tot ce ar fi fost în neregulă.

Cerîndu-i imperios lui Logan să consulte un doctor, Ben plecă, ducîndu-l după sine pe Dallas, asigurîndu-l pe Logan că va sta lîngă Dallas, precum ghimpii într-un cactus. Unui dintre lucrurile care-l făcuseră pe Ben atît de valoros fusese capacitatea lui de a-i evita pe ceilalţi. Îl putea ţine pe Dallas cît mai mult cu putinţă departe de privirea sau atingerea cuiva. Da, Ben era maestru în evitarea suspiciunilor chiar înainte ca aceştea să se materializeze. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi pretextat o laringită şi necesitatea de a face o pauză, pentru a evita întrebările legate de accentul tărăgănat al lui Dallas.

Dallas era mai mult decît dornic să coopereze. Singurul lucru de care făcu caz, fusese faptul că trebui să-şi dea mustaţa jos şi să se tundă, dar şi acestea se rezolvară.

O bună perioadă de timp, după ce plecară, Logan stătu întins pe pat, cu privirea fixată în tavan. Dacă ar fi putut să se mişte, probabil că atunci ar fi fost momentul în care să sară în sus de bucurie sau să înlocuiască aceasta cu echivalentul binecrescut, acceptabil din punct de vedere social, al acestei acţiuni. Spontaneitatea îi fusese reprimată prea mult, existînd numai în spatele unui autocontrol riguros ce apărea ca o

glacială indiferență. Nu mai știa cum să reacționeze... sau dacă mai era *capabil* să aibă o reacție naturală. Și începea să creadă că, de fapt, de la asta pornea totul.

Era un om norocos. Știa asta. Avea o avere și o poziție pe care mulți o invidiau. Dar simțea nevoia să se autoanalizeze. Să afle cine era Logan Prince, atunci cînd nu încheia afaceri și nu dădea lovituri. Trebuia să afle cît era om și cît o mașină care încheia afaceri. Presupunea că ar fi trebuit să se simtă un pic în panică sau să simtă măcar o scînteie de exaltare pentru faptul că i se ivise o astfel de ocazie. Nu simțea, în schimb, decît un fel de liniște interioară, amorțită.

Singur, epuizat de efortul pe care-l făcuse pentru a reține exact toate datele personale ale lui Dallas, într-un ultim efort de a-și pune o pereche de blugi ai acestuia, se concentră numai pe îndepărtarea durerii fizice. Era mai mult decît o simplă stînjeneală. Era un lucru pe care simțea că nu-l poate depăși.

Apoi se gîndi la Carmen Sanchez, și lucrul acela începu să capete noi dimensiuni. Brusc, nu se mai simți amorțit.

Își spusese că era numai o reacție fizică, a bărbatului care reacționează la o femeie. Nimic mai mult. Simplu. Natural. Biologic.

Încercă să-şi reprime reacţiile, imaginile create de ochii negri şi mîinile moi care se mişcau şi se uneau blînd, în timp ce el se cufunda într-un somn liniştit, întrebîndu-se cînd se va întoarce şi cînd o va putea vedea din nou, întrebîndu-se de ce atîţia ani de zile, nimic nu reuşise să străpungă armura sa de indiferenţă şi acum, numai cînd se gîndea la ea, toate simţurile îi erau răscolite.

Carmen Sanchez nu era legată de acest răgaz pe care şi-l luase, îşi spuse în sine. Nu ar fi trebuit să fie aşa de greu să-şi reamintească aceasta. Nu ar fi trebuit, dar totuşi aşa era.

Umbre lungi se profilau pe podea, în timp ce zgomotul unei chei în uşă îl trezi. În lumina întunecată a amurgului din dormitorul ei, din intimitatea patului ei, îi ascultă mişcările prin apartament. Foşnetul pungilor cu alimente. Zgomotul uşii de la frigider care se deschide şi se închide. Oftatul de oboseală după o zi lungă şi grea.

Şi bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii sale.

Era obosită. Încercă să-şi îndepărteze mustrarea de conştiinţă provocată de faptul că ea mai trebuia încă să aibă grijă de el. Îşi aminti că Dallas îi spusese că făcuse tură dublă, în timp ce îşi studia cu minuţiozitate îngerul păzitor.

Înger îi părea termenul cel mai potrivit cu care o putea defini. Potrivit cu ceea ce-i spusese Dallas, dacă un copil care se pierduse avea nevoie de mîngîiere, sau un om care făcea prostii avea nevoie de îngrijire, Carmen era acolo pentru a rezolva problema. Era soră medicală la Camera de Gardă a Spitalului de Urgență *Ben Taub*. Iar atunci cînd avea timp liber și-l petrecea la Centrul de Sănătate al comunității *Casa de Amigos*.

Aceasta explica faptul că îl bandajase cu atît de mult profesionalism. Pe de altă parte i se oferea liniștea necesară pentru a se reface. Chiar dacă el stătea în apartamentul ei pe această durată, drumurile lor s-ar fi întîlnit foarte rar, după ce el s-ar fi însănătoșit.

Se părea că această femeie muncește douăzeci și patru de ore pe zi. Se gîndi cu amărăciune că aceste tendințe de a munci excesiv reprezentau poate singurul lor punct comun.

Din toate celelalte puncte de vedere, lumile lor erau complet diferite. Bani, educație, statut social, cultură, erau linii de demarcație trasate în timp, fără ca ei să fie conștienți de asta și fără acordul lor.

Așa cum Dallas spusese atît de bine, nici măcar nu dăduse vreun semn că știe de existența acestei părți a orașului. Mergînd încă

nesigur pe el, din scurta vizită pe care o făcuse din dormitor în bucătărie şi înapoi, şi-a dat seama cît de modest trăia.

În concordanţă cu ce-i spusese Dallas, împărţea acest apartament, cu două camere, cu fratele ei, Rico, care făcea curse navale cu o durată de trei luni în cadrul unui echipaj petrolier în Golf. Dallas era unui dintre prietenii lui Rico şi rămăsese cu suspecta responsabilitate de a avea grijă de Carmen în absenţa fratelui ei.

Dar din tot ce observase Logan pînă atunci, Dallas era acela care avea nevoie de îngrijire şi protecţie. Era un pierde-vară, bun la suflet, fără noroc şi fără bani. El împărţise celălalt dormitor, împreună cu Rico.

Dallas îi spusese clar că interesul lui pentru Carmen era strict fraternal. Deşi amintirea serii precedente era un pic ceţoasă, îşi aduse aminte că văzuse ceva în ochii ei şi simţise ceva în voce, ceva ce alterna, mai întîi în cearta şi reproşurile aduse, apoi în blîndeţea cu care i le spusese, ceva care îl făcu să creadă că sentimentele ei pentru Dallas deveneau din ce în ce mai profunde. Din anumite motive nu dorea să ştie cît de profunde, gîndul acesta, neputînd spune că-l mulţumea.

Pe hoi se auziră paşi delicaţi, care îl aduseră la realitate. În cameră se simţi un miros plăcut.

Acum ştia sigur de unde venea parfumul acela proaspăt şi delicat. L-ar fi putut recunoaşte oriunde.

Îşi întoarse capul, dornic şi mulţumit să o vadă stînd în pragul uşii. O emoţie rapidă şi puternică îi răscoli sîngele, în timp ce se uita la ea. Apoi avu un sentiment profund, adînc de mulţumire cînd ea se îndreptă spre el.

Mult prea ameţit de reacţiile sale pentru a le putea controla, le lăsă frîu liber. Nu mai făcu nimic altceva decît să o privească.

Îi căută ochii, fără să fie surprins că îi găseşte la fel de catifelaţi şi grăitori ca în amintirile lui. Un bărbat s-ar putea lăsa pierdut în aceşti ochi, în tandreţea lor nedefinită, în întunericul şi căldura lor. Îşi aminti că şi el se pierduse în ei noaptea trecută. Acei ochi, care vorbeau atît de bine pentru ea... despre dorinţă, iubire, despre un fel de mîndrie care nu ar fi lăsat-o niciodată să mărturisească cu voce tare despre ceea ce credea că ascunde atît de bine sub tăcere.

Numai că nu reuşea să ascundă nimic. El putea vedea totul foarte clar. Ţinea la Dallas, era la fel de uşor de atacat, ca şi preluarea unei afaceri uşoare de către o corporaţie.

Ca o atingere fizică, electrică, senzuală, precum bătăile iuţi ale inimii, îşi înfăţişa sentimentele cu fiecare privire şovăielnică, tandră.

Avu un sentiment spontan de regret, știind că se uită la el și crede că este Dallas. Apoi un sentiment de furie, o emoție pe care și-o permitea foarte rar.

Dallas era un prost, hotărî el, și se gîndi întristat că el, un străin față de această femeie putea să vadă atît de ușor ceea ce Dallas refuza să vadă sau, pur și simplu, îi era indiferent.

Iar el ar fi un prost și mai mare decît Dallas, își spuse în sine, dacă ar fi rezistat acestei tentații nelimitate de a experimenta tot ceea ce promiteau ochii ei. În primul rînd, dragostea pe care ea o oferea nu era pentru el. În al doilea rînd, știa că dragostea nu este decît o iluzie. Învățase foarte bine și destul de devreme această lecție.

Nu era înverșunat. Era doar realist. Femeile se îndrăgosteau de banii lui. Și nu le învinovățea cu nimic pentru asta. Banii, la urma urmei, sînt un stimul foarte puternic. Înțelegea atracția. Dar înțelegea la fel de bine că acest concept, „dragoste", nu era nimic altceva decît o decepție tradițională. Era sufient de deștept ca să nu se bage în asta.

Se uită la fața lui Carmen Sanchez, în timp ce ea, grijulie și îndemînatică, îi examina coastele bandajate și se gîndi că, în mod categoric, ea nu a învățat încă această importantă lecție.

Expresia blîndă a chipului ei îi spunea că era încă o persoană care crede în oameni. Nu ştia dacă ar trebui să-i fie milă de ea sau să o invidieze pentru asta. Şi, în timp ce se uita la ea, își dădu seama că și-ar fi dorit să nu fie atît de deştept, sau atît de epuizat sufleteşte.

– Ai nevoie să te vadă un doctor.

Vocea îi era plină de îngrijorare.

Reuşi să-şi mişte capul foarte puțin.

– De tine.

Își înghiți uscăciunea gîtului.

– Am nevoie de tine.

Îl surprinseră propriile-i cuvinte. Iar faptul că erau adevărate, îl surprinseră şi mai mult. Avea nevoie de ea. Avea nevoie de acea deschidere pe care ea i-o oferea şi tocmai faptul că i-o dădea inconștient o făcea să fie atît de specială. Avea nevoie de compasiunea ei, chiar dacă n-ar fi trebuit să conştientizeze asta.

Era vizibil tulburată. Mîinile îi tremurau, în timp ce îi sprijini cu blîndețe capul și îi duse la buze un pahar cu apă.

– Uite, bea. Măcar un pic.

Simți răceala apei pe care o înghițise, aproape la fel de plăcută ca și căldura trupului ei apropiat de al lui.

Foarte curînd însă, atît mîna, cît şi căldura ei se îndepărtară.

Ochii îi erau suspect de umezi și strălucitori, după ce se liniști.

– Cine ți-a făcut asta?

– Nu contează, spuse el răgușit, conștient de senzația pe care o avea, că sentimentele, pe care pretinsese că nu le are, ieșeau la iveală, ca o cascadă.

– Nu este chiar așa de rău precum arată, adăugă repede, încercînd să respingă valul protector și durerea privirii ei.

– A, acum ai mai multe cunoștințe de medicină decît mine? Ai avut noroc că nu te-au bătut să te omoare.

Înflăcărarea și furia îi făceau cuvintele usturătoare și ochii mai strălucitori, umbriți de o lacrimă grăitoare.

– Cînd o să te maturizezi, Johnny? Cînd vei ajunge să înveți? Atîta timp cît Carmen e aici să te bandajeze crezi că te poți bate numai așa, ca să te distrezi, nu? Ai uitat atît de repede că Rico era să fie aproape omorît?

Era mai mult decît clar că o durea să-l vadă așa, să-l vadă pe *Dallas* astfel. Încercînd cît mai mult să nege aceasta, Logan simți un val de gelozie care îl înfierbîntă, ca un vînt încins de Houston.

Faptul că era îndurerată îl afecta mai mult decît mîndria lui rănită sau lipsa lui de abilitate

pentru a cataloga și îndosaria toate sentimentele pe care i le arăta. Se simțea mișcat de durerea ei. Ar fi vrut să facă ceva s-o micșoreze. Și atunci nu se putea opri să nu se gîndească la dorința de a o atinge, pur și simplu nu putea.

Cuprinzîndu-i fața între palme, își trecu degetul peste lacrima fierbinte și grea ce i se prelingea pe obraz. Pielea îi era atît de delicată. Și atunci înțelese că și sentimentele ei erau probabil la fel.

Era complet în afara situației. Nu știa cum să se descurce, cum să o ajute. Și din același motiv nu știa cum să se descurce cu sentimentele lui.

Întrebați orice persoană care îl cunoaște pe Logan Prince și vă va spune că el nu are inimă. Cu mult timp în urmă a dat-o în schimbul unui regat de corporații. Prin vene nu îi curgea sînge, ci argint topit. Argint oricînd convertibil în bani gheață. Nesimțitor și rece la această evaluare a sa, a acceptat-o întotdeauna ca fiind adevărată.

Nu putea avea deci un răspuns la întrebarea, de ce durerea ei îl afecta. Sau de ce un nod, de dimensiunea întregului Texas, i se urcă în gît, atunci cînd simți un val de compasiune de care pînă atunci nu se simțise capabil.

Își îndepărtă mîna, hotărît să nu se dezică de reputația pe care o avea. Dar era mult mai

dificil decît ar fi crezut.

– Îmi pare rău dacă te-am supărat, se auzi singur şoptind.

– Îţi pare rău. Pufni, întorcînd, gata de ceartă, spre el o faţă nervoasă.

– Astăzi îţi pare rău, îţi pare rău pentru corpul tău care nu este decît o grămadă de carne vie. Dar vei uita durerea curînd şi cu prima ocazie în care se va ivi o bătaie îţi vei retrage *părerea ta de rău.*

Se întoarse să plece. Într-un suprem efort se ridică şi îi prinse încheietura mîinii.

– Îmi pare rău, insistă, cuprins de o inexplicabilă nevoie de a o asigura că nu stătea în intenţiile lui să o îndurereze şi bănuind că înainte de plecarea sa o va face totuşi.

– Păstrează-ţi părerile de rău, Johnny. Şi nu mai aştepta de la mine să te bandajez din nou, da? Nu pot să suport să văd o persoană, la care ţin, în halul ăsta de lovită. Îl privi printre gene. Îţi aduc ceva să mănînci.

Îi strînse încheietura mîinii şi o apropie de el, ca răspuns la resemnarea care îi înnegura ochii.

Rămase în picioare, uitîndu-se oriunde în altă parte, cu excepţia lui. Numai că el putea vedea tot, tot ceea ce n-ar fi vrut ea să se vadă. Oboseala din ochi îi era evidentă, aşa cum îi erau şi sentimentele.

Carmen Sanchez nu s-ar fi descurcat niciodată într-o cameră de consiliu. Niciodată nu ar fi fost în stare de o cacealma. Şi nici nu ar fi profitat de sex, pentru a încheia o afacere în dormitor. Nu a fost pusă niciodată în această situaţie, dar chiar dacă ar fi fost pusă, emoţiile ar fi dat-o de gol. Şi le purta, precum parfumul. Dulce. Fără pată. Onest. Fără pretenţii.

Înţelese că tocmai acest lucru îl punea în încurcătură. Nu era obişnuit cu atîta onestitate. Nu ştia cum să se descurce cu ea. Dacă era atît de epuizat precum i se spusese, de ce se simţea atît de afectat de mîndria ei? În definitiv, de ce ea l-ar fi afectat atît de mult?

Se uită la ea. Chiar şi în acel moment părea că supărarea este o rezolvare. În timp ce gura căpătase o linie dură, încrîncenată, ochii, ochii ei spanioli, calzi, trădau faptul că îi păsa foarte mult de ce se întîmplă cu el.

Îi dădu drumul, spunîndu-şi că nu-şi putea permite să se lase prins în mrejele sentimentelor ei sau ale lui. Era acolo numai ca să profite de un răgaz.

Iar atunci cînd ea se întoarse liniştită şi părăsi camera, începu să creadă că această viclenie ar putea antrena alte evenimente. Şi după o perioadă lungă de timp, după ce ea părăsi dormitorul, începu să aibă o dorinţă crescîndă de a

lua tot ceea ce îi oferea lui Dallas, împotriva îndemnului de a o proteja chiar față de el însuși.

Un al șaselea simț o avertiză pe Carmen că ceva nu este în regulă. Se îndepărtă de lîngă aragaz pentru a-l observa mai bine pe Johnny, care se balansa în pragul ușii. Apoi fugi de-a lungul camerei pentru a-l prinde chiar atunci cînd acesta se împiedică, gata să cadă.

– De ce te-ai dat jos din pat? Îi întinse brațul peste umărul ei și îl prinse de talie. Englez nebun. Vrei să cazi din cauza slăbiciunii și să-ți mai rupi o coastă?

Asistentă fiind, știa că, în ciuda faptului că rănile îi erau destul de grave, nu ar fi fost totuși în pericol atîta timp cît ar fi stat liniștit pentru a se vindeca.

Ca femeie însă, îi simțea în egală măsură atît durerea, cît și orgoliul rănit de faptul că trebuise să se agațe de ea și să o lase să-l conducă la masa din bucătărie.

– Sînt în regulă, murmură el slab.

– Ești bine! Iar eu sînt Mary, regina Scoției, spuse ea.

Fața lui era la fel de albă, ca și uniforma ei. Bănuia că efortul îi epuizase și ultimul dram de

forță pentru a se deplasa pînă la scaunul pe care îl ajută să se așeze. Brațul ei îl sprijinea încă, atunci cînd el își ridică privirea și se uită în ochii ei. De la o distanță de cîțiva centimetri, privirea lui albastră o cercetă cu intensitate.

Considerase întotdeauna albastrul ca pe o culoare rece. Pînă la Johnny. Albastrul ochilor lui era ca un punct orbitor al unei flăcări ce pîlpîia, căldură fluidă, foc lichid. Atingerea pielii lui dezgolite, arzînd-o prin haine și pîrjolind-o, aproape dureros, în jurul pieptului fusese singura căldură ce venise atît de aproape de ea.

În acel moment, cu privirile blocate și trupurile încordate, conștientiză brusc faptul că este femeie.

– Nu ar fi trebuit să te ridici, spuse ea aproape fără suflare, spunîndu-și în sine că atingerea fizică fusese motivul pentru care crezuse că văzuse ceva deosebit în privirea lui, că fusese simpla ei fantezie.

– Trebuia să mă strigi. Ți-ai imaginat că te poți descurca singur?

– Mi-a fost dor de tine.

Vocea îi era răgușită de durere și oboseală, iar ochii încețoșați de o dorință la care orice femeie ar spera.

Își coborî genele și se uită în altă parte. Încet, cu grijă, se îndepărtă ușor de lîngă el. Și

atunci cînd avu siguranța că se putea ține pe picioare, se îndreptă în direcția opusă. La rîndul ei, nesigură pe propriul echilibru, era conștientă de faptul că el o urmărește cu privirea.

În tăcere și neliniște își ridică brida peste umăr și se întoarse să pregătească cina.

Îl cunoștea pe Johnny de aproape trei luni. În tot acest răstimp, nu s-a uitat niciodată la ea, așa cum o făcuse acum: în felul în care un bărbat se uită la o femeie, atunci cînd o dorește. În felul în care privește un bărbat pentru a face o femeie să se simtă fierbinte în interior, rece în exterior, și apoi, plină de dor și nestăvilită undeva între aceste două stări.

Tulburată de această privire, își spuse că nu este decît imaginația ei. Un om nu se poate schimba peste noapte. Iar un om ca Johnny nu se schimbă niciodată.

Ca o fraieră ce fusese, se îndrăgostise pe jumătate de Johnny, la prima vedere. Nu s-a putut abține să n-o facă. În ciuda lipsei sale de ambiție și a plăcerii de a bate drumurile, avea o inimă generoasă, o lumină în ochi care tachina și cocheta cu suficientă strălucire pentru a fermeca și soarele de pe albastrul cer texan.

A crezut prostește într-un zîmbet devastator și un bărbat care avea nevoie de femeia potrivită pentru a se îndrepta. Cîteodată, se gîn-

dea că ar fi vrut să fie ea aceea pentru Johnny. Dar se gîndea la acele clipe, ca la niște momente în care nu fusese în toate mințile. Și din nefericire le-a avut prea des alături de Johnny. Pe de altă parte, o anumită doză de bun-simț nu a lăsat-o să fie dusă de nas. Era hotărîtă să evite ceea ce prietena ei, Barb, cataloga a fi cea mai mare dragoste din viața unei femei pentru bărbatul nepotrivit: Nu dorea să experimenteze acest fel de suferință sufletească.

Și în afară de aceasta, lui Johnny îi plăcea să-și trăiască viața așa cum era: fără obligații, cu femei ușoare. Ea se afla la ani-lumină depărtare de acestea și nici nu-și dorea vreun compromis. Nici măcar pentru el.

Își simțea inima ca un copii ce se împiedică în timp ce se aventurează să facă primul pas nesigur, dar știa foarte bine că fusese norocoasă, pentru că el nu fusese niciodată în stare să o privească altfel decît ca pe sora mai mică a lui Rico.

Cu toate acestea nu se putea opri să nu-și dorească totuși o mică poveste de dragoste. Ca de obicei, păstră totul în sine.

– Miroase bine, spuse el răgușit, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

Îl privi peste umăr, gîndindu-se la faptul că vocea îi era atît de răgușită și întrebîndu-se

dacă nu cumva vreuna dintre loviturile pe care le primise nu îi afectase corzile vocale. Nu părea a fi vocea lui. Modul în care se comporta nu părea a *fi al lui*. Atunci, începu să se gîndească la faptul că poate nu greşise, atunci cînd a observat că a privit-o într-un anume fel. Era o privire tainică. Plină de dorinţă, de întrebări şi de presupuneri.

Este rănit, îşi reaminti. Cum te-ai fi aşteptat să reacţioneze? Se întoarse către cratiţa cu supă, care era pe ochiul din faţă al aragazului.

– Ţi-am făcut supă. Să sperăm că o s-o poţi mînca.

Tăcerea se aşternu din nou, supărătoare, înconjurîndu-i parcă cu o graniţă electrică, în aşteptare, pe care ea nu părea să o ignore. Poate că şocul de a-l găsi atît de bătut stimulase acest curent interior de tensiune sexuală. Poate pentru că îl văzuse în patul ei.

Să-l vadă în patul ei. Roşeaţa îi înflăcără obrajii. Chiar bătut şi însîngerat, tot mai arăta ca un englez periculos. Chiar şi acum, îmbrăcat într-o pereche de blugi decoloraţi, nu putea scăpa de imaginea corpului lui musculos întins pe cearceafurile ei.

Nu era faptul că nu mai văzuse pînă atunci bărbaţi dezbrăcaţi. Doar era soră medicală. Acesta era domeniul ei. Dar *nu* văzuse pînă

atunci un bărbat dezbrăcat în patul *ei*. Şi odată ce admise ideea că el va petrece singur cîteva nopţi în patul ei, imaginîndu-şi cum Johnny va sta întins acolo, realitatea începu să ia chipul fanteziei.

Ce-ar fi să reflectezi un pic, Sanchez? Omul este într-o stare groaznică şi tu te gîndeşti la anumite activităţi fizice care l-au solicitat pe Don Juan în perioada sa de înflorire. Care e problema?

Problema era, decise ea, că acum arată complet diferit. Ceva particular, nu modul în care o privise, nici faptul că era rănit, era extrem de diferit. Sesiză în sfîrşit diferenţa.

Se întoarse către el şi îl privi cu atenţie faţa.

– Cînd ţi-ai ras mustaţa?

Răspunse abia după cîteva momente tensionate.

– Nu ştiu. Acum vreo două zile, cred.

Îşi permise să-i privească gura lung şi doritor. Biata lui gură zdrobită. O gură pe care niciodată nu putuse să o vadă clar, din cauza mustăţii.

O putea vedea acum. Deşi umflată şi vînătă arăta chiar bine. Se uită lung la buzele sale şi înţelese de ce nu dusese niciodată lipsă de iubite care ar fi fost dispuse să facă toate acele lucruri înăbuşitor de drăguţe pe care le poate face o femeie pentru a lua minţile unui bărbat.

Avu o reacție involuntară. Își umezi buzele și îți prinse între dinți buza de jos, înainte de a-și ridica privirea spre el – descoperind că el o surprinse privindu-l.

Își coborî repede genele nu înainte de a observa o întunecare primejdioasă și încordată care îi umbriră ochii.

– Cred... ă... că... îmi place, se bîlbîi ea,... mustața. Că ți-ai ras-o, am vrut să zic. Și tunsoarea. Bineînțeles, este cam greu să apreciez, avînd în vedere cum arată fața ta acum.

El ridică o mînă și își pipăi fața, întrebător.

– Deja mă simt mai bine.

– Bineînțeles că te simți mai bine.

Zîmbetul ei blînd îi dădea mai multă crezare decît remarca în sine. Nimic din corpul său nu îi putea da senzația că se simte mai bine. De fapt, ar trebui să treacă cîteva zile pentru a putea afirma cinstit că se simte mai bine.

Era un escroc. Unul mare și dur. Se contrazicea pe sine. La fel ca și ea. Tot acest timp în care ea și-a dorit ca el să o privească măcar o dată în acest fel și acum, prea multă căldură, prea multă atenție o răsucea ca pe capătul unui prosop.

O legătură de iubire profundă, puternică nu se potrivea planurilor ei. Și cum o legătură cu Johnny nu putea fi decît profundă și puternică,

nu putea fi, de asemenea, decît scurtă. Ea își dorea ceva de lungă durată sau nimic.

Se îndreptă repede spre masă, neînțelegînd încă ce se întîmplă cu ei, dar hotărîtă să nu se mai gîndească la asta.

– Ce faci cu slujba, Johnny? întrebă ea, simțind nevoia să schimbe subiectul. Nu mai poți să mergi la muncă. Nu în starea în care ești acum. Dar dacă nu te duci, nu te vor da afară?

Nu răspunse cîteva momente.

– Era o slujbă păduchioasă. O să-mi găsesc alta.

O reacție tipică pentru Johnny Dallas. Nici măcar nu trebuia să se uite la el pentru a ști deja că pe fața lui se putea citi: „Nu dau doi bani pe ea". Tristă, dădu din cap.

– De haram a venit, de haram se duce, nu?

Trebuia să audă ceea ce ea nu putea ascunde. Dezgust și regret. Lipsa lui de a se conduce în viață și incapacitatea de a face ceva erau problemele lui personale. Era o persoană care se muta din loc în loc și știa că într-un fel îi făcea o favoare prin faptul că nu stă cu ea toată ziua.

– De ce mă găzduiești, Carmen? întrebă el blînd, ca și cînd i-ar fi citit gîndurile.

În ciuda hotărîrii de a nu reacționa, ceva din felul în care îi pronunțase numele o făcu să de-

vină din nou blîndă.

– Nu eu, spuse cu vocea scăzută. Eu îl găzduiesc pe Rico, *el* te găzduieşte pe tine.

– Şi de ce crezi că face asta?

Răguşită de oboseală şi durere, vocea lui o făcu să tremure de o dorinţă neştiută, să-i simtă cuvintele şoptite, mîngîind-o. Ridică din umeri pentru a-şi ascunde reacţia.

– De parcă n-ai şti.

– Trebuie să-mi spui. Sînt rănit.

Se uită la el nedumerită. El încercă să zîmbească, dar nu-i reuşi decît o grimasă care îi provocă durere. Iar ei, bătăi de inimă care se împiedicau una de cealaltă în zgomote surde, nebuneşti.

Îşi fixă privirea asupra mesei, rugîndu-se să nu-şi taie toate degetele în timp ce tăia legumele pentru salată şi încercă să-şi reprime respiraţia accelerată.

– Nu am înţeles.

– Nici nu trebuia.

– Vorbeşte-mi, Carmen. Mă ajută să depăşesc momentul.

Respiră profund, ştiind că nu-l putea refuza.

– Rico te-a găzduit, pentru că i-ai salvat pielea, şi tu ştii asta, spuse ea rece.

– Iar eu am profitat de ospitalitatea ta de atunci încoace, nu-i aşa? De ce m-ai lăsat să o

fac?

De ce? Presupunea că era vorba de sindromul rătăcitorului. Nu putea refuza pe nimeni. Poate că era timpul să întoarcă foaia, dacă exista vreuna. Dacă avea un dram de bun-simț ar fi trebuit să fie de acord cu el și să-i spună că era timpul să piece definitiv. Că se săturase să-l vadă apărînd în pragul ușii și cazîndu-se la ea ori de cîte ori avea el chef sau cînd se ciondănea cu vreuna dintre femeile lui care îi spunea să găsească cea mai apropiată ușă pe care scria IEȘIRE.

Dar nu era suficient de deșteaptă ca să i-o spună. Și la ce ar fi folosit, oricum? Începea să creadă că nu se va elibera niciodată de el, indiferent unde s-ar fi aflat. Detașată fără îndoială, da, dar niciodată eliberată.

Și mai mult decît atît se simțea datoare față de el.

– În felul tău cred că l-ai ajutat pe Rico să se îndrepte.

Acest lucru era adevărat. Poate că lui Johnny îi lipsea ambiția, dar avea încă suficientă rațiune. Nu se putea abține să nu aibă o slăbiciune pentru el din acest motiv.

– În cele trei luni, de cînd l-ai tîrît acasă bătut mort, a început să se adune.

Privi în gol un moment, pierdută în amintirea

spaimei de a-şi pierde fratele.

– Arăta chiar mai rău decît tine acum. O perioadă mi-a fost teamă că-l voi pierde.

Se cutremură, apoi îşi reveni.

– Dar acum s-a terminat. Este foarte bine.

– Nu vorbeşte prea mult despre asta, îl auzi ea, spunînd-o ezitant, înainte de a adăuga:

– Cine a fost, ce crezi? Cine putea să-l bată atît de rău?

Se întoarse la aragaz să amestece supa. Se întrebă dacă loviturile în cap i-ar fi putut provoca pierderi momentane de memorie. Nu credea că ar fi posibil. Cu toate acestea, se hotărî să-l urmărească atent zilele următoare pentru a vedea dacă nu dă semne în acest sens. În acelaşi timp se hotărî să facă aşa cum îi ceruse el şi să-i vorbească.

– Rico nu mi-a vorbit nici mie prea mult despre asta. Dar ştiu cine este vinovat. Rechinii de la care împrumutase bani l-au încărcat atît de mult, încît nu şi-a mai putut plăti datoriile. Bătaia a fost un avertisment.

Tremură din nou involuntar, în timp ce traversa bucătăria micuţă.

– Slavă Domnului că nu l-am omorît. Şi slavă Domnului că l-au lăsat în pace de atunci.

O emoţie puternică i se opri în gît, în timp ce un gînd înspăimîntător o străfulgeră brusc. Cu-

ţitul îi zdrăngăni pe masă trădîndu-i spaima.

– O, Johnny, oamenii care te-au bătut... ei au fost? După tot ce i-au făcut lui Rico, să nu-mi spui că ai fost atît de prost să te amesteci cu ei tot pentru bani!

– Nu, Carmen, o asigură el repede. Am fost jefuit pe o stradă întunecoasă. Este simplu. Şi prostesc. Nu m-am uitat în spate.

Se simţi brusc uşurată. Se aplecă şi se aşeză înaintea mesei. Cînd îi întîlni privirea însă, era îngustată de îngrijorare.

– Carmen... începu el, cu privirea încruntată ameninţător, dacă Rico nu şi-a putut plăti datoriile, de ce l-au lăsat în pace de atunci?

Îşi lăsă bărbia în piept. Bărbaţii sînt insensibili, neghiobi ingraţi, cu toţii. Iar *acest* bărbat mai era şi orb. Şi prost, adăugă ea dezgustată. Muncea în schimburi duble. Îşi vînduse toată mobila bună şi rămăsese numai cu strictul necesar. Avea o existenţă spartană, ca şi cea a unei călugăriţe. Şi mai întreba încă de ce rechinii nu-l mai deranjau pe Rico?

Privirea întunecată a ochilor ei îi dăduse probabil răspunsul. Privi rapid apartamentul modest. Ar fi trebuit s-o ducă mai bine din salariul ei de asistentă, dar interiorul apartamentului arăta că trăieşte de pe o zi pe alta.

– Tu le-ai plătit, nu-i aşa?

– Bineînțeles că le-am plătit. Ce altceva aș fi putut face? Este fratele meu.

– De parcă asta ar explica totul.

– Da, spuse ea moale și fără ezitare.

O studie, ca și cînd ar fi vrut să înțeleagă cum gîndea.

– Devotament,înseamnă totul pentru tine, nu-i așa? întrebă el în final.

Nu răspunse.

– Ești atît de devotată, încît practic te-ai sărăcit pentru fratele tău.

Ascultă judecata cuvinteior lui și avu senzația că implica faptul că fusese o fraieră. Dar ceea ce auzi, în schimb, era o admirație sinceră. Venită de la Johnny, care nu observa nimic, care obișnuia să se vadă numai pe sine, dar în practică făcea exact opusul, era un compliment rar, uluitor. Aceasta nu însemna că ea avea impresia că ar fi făcut ceva extraordinar.

– Am vrut să-l scot de sub controlul lor. Aș fi făcut orice, să-l știu scăpat de ei.

– Orice? întrebă el întunecat.

Se întoarse spre chiuvetă, mișcată de privirea lui care exprima supărare și preocupare în egală măsură.

– Nu te merită, Carmen.

Ea nu privea lucrurile așa. Și nu-i înțelegea reacțiile.

– Ceea ce trebuie să înțelegi despre Rico este ceea ce întotdeauna el a avut nevoie să-și demonstreze. Și-a măsurat valoarea prin ceea ce a posedat. Este greșit, știu. Dar noi am crescut săraci, Johnny. Ca și tine. Tu poți să înțelegi asta. Și poți înțelege și cum am ajuns să avem de-a face cu astfel de oameni.

Da, așa e, se gîndi Logan cu cinism. Să înțeleagă? Nu prea. Să simtă la fel? Greu. Nepăsător față de averea care i-a fost garantată toată viața, nu se putea vedea profitînd de o femeie, așa cum o făcuse Rico. Spera, pentru binele ei, că acționase înțelept în ceea ce-l privea pe Rico. Spera și pentru binele lui Rico, de asemenea, pentru că dacă ar fi aflat vreodată că fratele ei a greșit iar, și vrea din nou să o folosească, va avea grijă personal să nu mai facă aceeași greșeală.

O, e grozav, gîndi el dezgustat. Vrei să mai reflectezi un pic? Nu ai nici un fel de responsabilitate aici. Nu ai nici o proprietate. Și nu ai nici dreptul să judeci. Plănuisei și tu să te folosești de ea.

Adevărul ultimului său gînd avu ecoul unei împușcături.

Plănuise, *într-adevăr,* să se folosească de ea. Indiferent cum ar fi spus-o, realiză că se gîndise la acest lucru din primul moment în ca-

re a văzut-o.

Era foarte clar acum. Şi-a aranjat păcăleala, sub pretextul că este sătul de jocurile corporaţiei şi de politica camerelor de consiliu. Dar, în timp ce toate acestea erau adevărate, ea fusese motivul adevărat pentru care o făcuse. O singură privire a acestei femei, ai cărei ochi ofereau atît de mult şi al cărei trup promitea plăceri nelimitate, l-a făcut să o dorească. Reducînd totul, acesta fusese esenţialul. Reducînd totul, acesta fusese motivul arzător.

Făcuse această şaradă pentru ea. Pentru modul în care îl privise în timpul primei întîlniri înceţoşate cînd el s-a trezit în patul ei. A simţit chiar şi ceea ce ea i-ar putea oferi. Ceva special. Ceva adevărat. Ceva rar.

Pentru prima dată în viaţa lui se afla în situaţia de a experimenta emoţia pură. Adevăruri simple. Sentimente adevărate care să nu fie trucate sau să ascundă motive dinainte stabilite.

Ea nu ştia cine este. De fapt, credea că este altcineva. Oare cum s-ar simţi, se întrebă, să ştie că o femeie îl doreşte nu pentru ce era, ci pentru ceea ce nu era? Ca Johnny Dallas nu era un bărbat bogat. Era doar un bărbat. Ca Johnny Dallas nu era „cea mai importantă persoană socială şi financiară a deceniului". Era

numai un om.

Numai un om. Nu mai fusese niciodată pînă atunci numai un om. Nici nu a vrut vreodată să fie. El a fost întotdeauna *omul*. *Omul* atent la orice. *Omul* care să impresioneze. *Omul* care să rivalizeze. Şi s-a înălţat bucuros în fiecare rol.

Cu această rapidă revizuire în timp, posibilitatea de a fi ceva mai puţin, sau ceva mai mult era dezarmant de ademenitoare.

Ironia acestor gînduri ar fi trebuit să îi stîrnească rîsul. Dar n-o făcuse. Şi ideea că n-o făcuse, îl obligă să realizeze faptul că mergea pe un teren periculos.

Se uită la femeia care, în principiu, era responsabilă de perpetuarea acestui pericol... Care din ei, se întrebă, avea mai mare şansă de a ieşi din această situaţie nevătămat?

Capitolul Trei

Logan începu încet să realizeze cum Carmen îl privea. Îngrijorarea îi întuneca ochii pînă la negru intens, ca și cînd și ea ar fi simțit un pericol clar și prezent. Ar trebui să fie îngrijorată, gîndi el încrîncenat. Și nu glumea cu mine, atunci cînd se gîndea că nu ea va fi singura care va fi rănită dacă își va duce planul la capăt.

Își încleștă mîinile cu pumnii încordați, pe măsură ce decepția îl dezmeticea. Poate că avea reputația unui om nemilos, dar la fel de bine cîștigase și respectul de a fi onest. Își compromisese onestitatea în momentul în care începuse această schimbare. Depășise bariera.

Şi în timp ce se uita la ea, cu o conştientizare crescîndă a vulnerabilităţii sale, înţelese că intră într-un nou teritoriu, necunoscut, dacă o va face să sufere. Sentimentul de vinovăţie nu fusese niciodată domeniul lui. Tatăl său îl învăţase cu mult timp în urmă că nu există nici un spaţiu pentru acest sentiment în afaceri sau în viaţă. Anumite persoane folosesc. Altele sînt folosite. Era o parte importantă din schema generală a lucrurilor, o ordine naturală şi un echilibru al puterii. Aceste reguli, ce ţineau de mit, formau temelia normelor de viaţă ale tatălui său. Aceste reguli erau absolute şi constante.

Logan încercă să se ancoreze în aceste constante. Apoi o privi pe Carmen şi înţelese că ceva se petrecuse cu el, ceva care ameninţa să împiedice această ancorare.

Disperat, încercă să se convingă pe sine că orice s-ar întîmpla între ei era predestinat. Dacă va fi rănită, va fi vina ei, nu a lui, şi va fi tot vina ei dacă sentimentul ei de siguranţă va fi strivit după plecarea lui. Era o persoană adultă. El nu era responsabil de acţiunile sau reacţiile ei.

Cînd se îndreptă spre el şi îi puse mîna rece pe frunte, începu să suspecteze faptul că reacţiile lui ar trebui să îl îngrijoreze şi nu ale ei.

Această femeie se purta deosebit cu el. Cu cît stătea mai mult în preajma ei, cu atît îi ve-

nea mai greu să privească lucrurile categoric. Dintr-o singură privire ea îi putea ghici dorințele. Dintr-o singură privire putea să sfarme pietrele.

Înghiți greu, gîndindu-se la atingerea ei... trupul ei moale și promițător, și se încordă împotriva dorinței ascunse de a o avea.

– Te simți bine? întrebă, punînd tulburarea lui pe seama durerii.

– Mă simt bine, reuși să spună în șoaptă, scrîșnind din dinți.

Se încruntă.

– Cred că ai stat prea mult în picioare. Parcă nu ai fi tu.

Și pentru că el nu răspunse, insistă:

– Johnny?

Făcu o greșeală atunci. Se lăsă mișcat de îngrijorarea care i se citea pe față. La fel de mult cum o dorea pe ea, nu dorea să o rănească. Pentru un bărbat care întotdeauna avusese ceea ce își dorise, ideea reprimării de sine era la fel de dureroasă, ca și durerea provocată de coastele zdrobite.

Lăsîndu-și capul în mîini murmură o înjurătură.

– Te doare, nu-i așa?

– Vrei să nu te mai ocupi atît de mult de mine și să-ți vezi de treaba ta?

Replica sună ca un mîrîit, ca un avertisment al unui animal care-și arată colții, atunci cînd este lovit și băgat într-un colț. Orice animal atacă, atunci cînd îl ameninți prea mult. Simți brusc că fusese împins pînă la limită.

– Asta este! Te ajut să te întorci în pat.

– Nu, insistă el nervos.

Indiferent cît de nepoliticos ar fi părut, nu dorea să fie în apropierea ei sau a patului ei, în acel moment. Avea nevoie de distanță. Problema era că nu se simțea capabil să se deplaseze singur.

– Nici măcar nu ai avut timp să te schimbi. Du-te, eu sînt în regulă.

Se opri un moment, ezitînd să-l lase singur. Femeia asta nu avea instinct de conservare?

– Îți promit că nu ies de aici, bine?

Încărcate de furie, cuvintele sunară ca un mîrîit.

Ea răspunse cu o nervozitate egală.

– Întotdeauna numai promisiuni. Măcar pe astea să ți le ții. Nu mi-ar plăcea să te știu prăbușindu-te pe covor, pentru ca apoi să te tîrăsc spre pat.

Din fericire plecă, lăsîndu-i imaginea ei în pat, a lui în patul ei, a lor în patul ei, împreună, o amintire ce i se imprima în minte pentru totdeauna.

Imediat după ce se întoarse, Logan îşi dori să nu-i fi sugerat să-şi schimbe hainele.

Ţesătura de bumbac, de un alb virginal, îi crea cam multe probleme. Cel puţin, cele mai importante părţi erau acoperite. Îşi schimbase fusta de bumbac roşu cu o pereche de pantaloni scurţi, kaki, cu pliuri, care îi creau senzaţii puternice.

Oricît de mult ar fi dorit să o învinovăţească, problema exista numai în interiorul ei. Nu era o femeie uşoară. Hainele ei nu erau incitante sau provocatoare. Mamele îşi trimiteau la şcoală fetiţele, de zece ani, îmbrăcate chiar mai sumar. Bunicile trimiteau poze din Alamo îmbrăcate la fel. Era ceva care-i aparţinea numai ei, specific liniilor ei arcuite şi efectul era provocarea în el a unei dorinţe dureroase.

Bănuia oare ce-i poate face unui bărbat? Nu, decise el, privind-o cum stă la masă şi încercînd cu dificultate să-i evite privirea. Nu ştia. Se gîndea chiar că acesta era unul dintre motivele pentru care totul era atît de dificil.

Era atît de vulnerabilă şi totuşi îi făcea s-o dorească atît de mult, încît începea să creadă că nu va reuşi să fie atît de puternic, încît să nu profite de ea.

În afară de acesta, conştientiză un alt gînd care îl străbătu. Rico a stors-o de bani. Dacă

mergea mai departe și realiza ceea ce plănuise, nu se situa nici el prea departe.

Dar el voia mai mult decît sexul. La naiba, dacă sexul ar fi fost singurul lui scop, nu ar fi fost atît de dificil. Dar ceea ce dorea cu adevărat nu-i aparținea lui. El voia să obțină ceea ce ea îi oferea lui Dallas. Iubire necondiționată, fără compromisuri, să nu fie un înveliș al ambiției și lăcomiei, ceva care să nu țintească averea, un lucru pe care el nu-l avusese niciodată.

Și mai întristător decît această nevoie a lui era faptul că el știa că dacă ar fi făcut vreo presiune asupra ei, i-ar fi dăruit totul.

Brusc, deveni furios pe ea, pentru că se lăsa descoperită și atît de ușor de rănit.

– Nu obosești niciodată să te ocupi de problemele altora?

Se uită strîmb la el, în tăcere, înainte de a se apleca pentru a-i pune castronul cu salată în față.

– Nu. Nu obosesc, spuse ea, și se încruntă, ca și cînd această concluzie nu i-ar fi fost niciodată clară în minte.

– Nu? Ai grijă de Rico. Ai grijă de mine. Și cînd nu ai grijă de oamenii din spital faci muncă voluntară la un spital fără plată.

– Îmi iubesc munca, spuse ea, parcă luîndu-și apărarea. Știa ce gîndește el despre asta.

– Nu ți s-a întîmplat niciodată să crezi că muncești prea mult?

Îl privi o clipă, întrebător, înainte de a ridica din umeri.

– Îmi este foarte bine.

Nici o urmă de regret. Nici o fărîmă de autocompătimire.

– Nu crezi uneori că meriți mai mult decît ai? Asta nu te înfurie niciodată?

Puse un castron cu supă în fața lui și se îndepărtă repede.

– Am exact ceea ce îmi doresc. Satisfacție personală. Nu oricine poate înțelege asta. Eu pot. Și o fac. Zilnic. Muncesc din greu pentru a mă pregăti cît mai bine și consider această posibilitate care mi se oferă, un dar. Și sînt foarte recunoscătoare să o iau așa, ca pe un dar.

Dacă ar fi venit de la altcineva, aceste nobile sentimente ar fi putut să pară nesincere. Dar pentru că veneau de la Carmen, Logan le acceptă, chiar dacă asta nu însemna că-i scuză naivitatea.

– De ce nu te-ai căsătorit, Carmen? întrebă el direct, surprinzîndu-se pe sine în egală măsură, ca și pe ea.

– De ce nu există cineva care să aibă grijă de tine?

– Ei bine, cred că aici trag întotdeauna o

linie.

Încercă să nu se simtă impresionat de surîsul ei foarte trist, în timp ce se așeza alături de el la masă.

– După părerea mea, cred că ar trebui să schimbi foaia. Și să nu mai am atîta grijă de el.

Scoase un sunet slab de încuviințare.

– Speram să ajungi la concluzia asta, spuse el, bucuros să vadă că are totuși instincte de conservare, deși se îndoia sincer de faptul că sînt suficient de puternice.

– Nu că aș dori ca cineva să aibă grijă de mine, adăugă ea, atrăgîndu-i din nou atenția spre buzele ei. Dar o relație trebuie să fie egală. Să dai și să primești.

Ceea ce nu spusese era mai grăitor decît ce spusese deja. Îi privi cu atenție genele lăsate, de un negru strălucitor, dese, bogate, și se lăsă pierdut pentru un moment în imaginea acestor gene care s-ar fi lăsat înaintea unui sărut.

Se forță să se concentreze la mîncarea pe care ea i-o așezase în față.

– Mergînd mai departe în ceea ce privește bărbații, tu ai dat întotdeauna, iar ei au primit tot ceea ce le-ai dat, am dreptate?

Tăcerea ei fu răspunsul. Bărbații erau niște nemernici. El trebuia să știe asta. Era unul dintre cei mai răi. Logan strînse din dinți și se uită

în jur.

Își plimbă privirea prin apartamentul sărăcăcios mobilat. Dacă ea l-ar fi lăsat, i-ar fi putut face viața mult mai ușoară.

Încerci să-ți răscumperi păcatele? se întrebă întunecat, în sine. Cel puțin, el îi putea oferi mai mult decît Dallas. Atîta timp cît știa că trebuie s-o părăsească, cel puțin să o compenseze într-un fel. Își spuse că ar vrea să facă acest lucru, indiferent de ce s-ar fi întîmplat între ei.

În mod sigur existau și lucruri pe care ea și le dorea.

– Nu ți-ai dorit niciodată mai mult, Carmen? întrebă el.

Își făcea de lucru, rupîndu-și uscățelele în supă, nereușind să se comporte obișnuit, deranjată de examinarea lui insistentă.

– Ce este asta, cele douăzeci de întrebări?

– Răspunde-mi, insistă el.

Ea oftă din greu.

– Ce să-ți spun mai mult?

– Mai mult, tot, spuse el expansiv, iritarea, din cauza lipsei ei complete de lăcomie, împletindu-se cu admirația pentru aceeași calitate.

– Cineva care să aibă grijă de tine pentru schimbarea decorului. Cineva care să-ți ofere lucruri. Lucruri palpabile, tu ar fi trebuit să primești diamante, Carmen. În locul lor tu ai primit

cărbune.

Logan Prince nu fusese niciodată poetic. Își spusese în sine că probabil Johnny Dallas fusese și deci trebuia să îi joace rolul.

Zîmbetul ei de satisfacție, mirat, care îi apăru pe buze îi confirmă faptul că fusese un actor bun.

Privirea ei fusese nostalgică, dulce-amară, pentru un moment, înainte de a-și compune o mimică încruntată, și îi atinse fruntea cu palma.

– Începi să faci febră, Johnny? Nu-ți stă în fire să fii atît de preocupat de ceea ce aș putea avea eu nevoie.

Încercase să glumească natural, fără șovăială. Dar tremurul ușor al mîinii îl făcu să înțeleagă că nu putea fi nici indiferentă, nici liniștită. Iar preocuparea lui pentru toate aceste întrebări îl făcu să realizeze că și el se afla în aceeași stare.

– N-am febră, spuse el obosit, incapabil de a-și reprima un sentiment de vinovăție. Poate că abia acum am înțeles ce ticălos egoist, preocupat numai de mine, sînt. Poate că mă gîndesc că sînt o mulțime de lucruri pentru care ar trebuit să-mi fie rușine, în timp ce tu ești îngrijorată pentru ele.

Părerile de rău nu mai apăruseră niciodată. Cînd privirile lor se întîlniră, observă prea multă

căldură, prea multă pasiune în ele. Şi de fiecare dată cînd îl atingea, simţea că îl ameţeşte. Nu mai era sigur că mai putea ieşi din această situaţie, fără să o facă să sufere. Şi îi citea în priviri că probabil l-ar fi lăsat s-o facă.

Era furios. Pe sine şi pe un trecut care făcuse din el persoana rece şi oportunistă care era acum. Şi pe ea, pentru faptul că se aprecia pe sine atît de puţin şi pentru că îşi risipea dragostea pe un nimeni ca Dallas. Dintr-o dată toate aceste gînduri îi treziră senzaţia de a-i da ceea ce merită.

Şi care ar fi fost lucrul acesta, Prince? se întrebă în sine. Merită oare să fie minţită şi sedusă de un om a cărui existenţă în viaţa ei este o minciună?

– Dar cu dragostea, Carmen?

Se uită de aproape la ea, fără ca el însuşi să ştie de ce ataca aceste subiecte. Fără să ştie de ce naiba i-ar fi păsat.

– Hai să vorbim despre asta. Ai putea avea orice bărbat ţi-ai dori. De ce crezi că îţi doreşti cu adevărat unul ca mine?

Nu se uită spre el. Şi dacă nu greşea, avu nevoie de toată forţa ei să se abţină să nu se ridice de pe scaun şi să fugă din cameră.

– De ce, Carmen? repetă el, mai blînd, dar la fel de insistent.

Își ridică bărbia și se uită cu atenție la el.

– Mă bucur să văd că toate acele lovituri nu au lăsat urme pe modul tău de a fi.

Zîmbi, atunci cînd ea își arăta astfel mîndria rănită, călcată în picioare.

– Bine, admise el, lăsîndu-i în pace orgoliul. De dragul de a vorbi, hai să spunem că ai fi putut să judeci altfel și să nu te îndrăgostești de un vagabond nenorocit ca mine. De ce fel de om te-ai îndrăgosti?

Mișcările ei rapide, bruște îl făcură să înțeleagă că este extrem de tensionată.

Nu ar fi vrut să fie atît de încordată, deși nu ar fi dorit nici calmul ei.

În ciuda cuvintelor nobile și a părerilor contradictorii asupra acestui subiect, ar fi vrut ca ea să îl cunoască pe *el*. Și-ar fi dorit-o sălbatică, nesăbuită, pierdută în dragoste, pierdută în el. Pierdută în Logan Prince, nu în Johnny Dallas.

Închise ochii și își trecu mîna prin păr. Această femeie îl făcea să devină deschis. Nu era o modalitate de a acționa, specifică lui. Dar atunci nu mai fusese el însuși, nu era așa? Nu mai era Logan Prince, stăpînul nemilos și rece al corporațiilor. Era Johnny Dallas. Un cowboy venit la oraș, bun la suflet, zîmbitor, avînd tot timpul la dispoziție pentru a și-l pierde și pentru a cuceri femei.

Se uită la femeia care stătea în fața lui. Aceea care îi trezise în interior un ropot de emoții, ca un vîrtej pe cîmpia uscată a Texas-ului. Aceea care îl făcuse să-și conștientizeze necesitățile sale ca bărbat, așa cum îl făcuse să o conștientizeze pe ea ca femeie... și se tot întreba cît l-ar fi costat pe Logan Prince să o cîștige.

Să forțeze nota nu era o soluție. Se decise să se retragă, cel puțin pînă ar fi fost capabil să gîndească normal.

– Uite. Hai să o lăsăm baltă. Încearcă să uiți ce te-am întrebat, spuse el, tresărind, în timp ce încerca să respire adînc. Uită această discuție. Oricum, nu este treaba mea ce faci sau ce vrei.

Îl privi la fel de nedumerită cum se simțea și el. Îl deranja faptul că îl făcuse să simtă o acută nevoie sexuală și această senzație a unei vieți noi, sub imperiul unor sentimente pe care le crezuse moarte de mult în interiorul său, această concentrare a unei dorințe, pe care o ascunsese cu grijă în spatele imaginii omului de fier.

Omul de fier simți cum se topește încet, în timp ce ea îl privea îngrijorată.

La naiba, era obosit. Și zăpăcit. Lupta cu două feluri de slăbiciune și pretindea că din cauza bătăii pe care o primise ajunsese să gîn-

dească astfel.

– Ai dreptate într-o singură privință, spuse el obosit. Cred că este timpul să mă duc la culcare.

Nu se mai opuse atunci cînd ea își împături șervețelul sub farfurie și veni lîngă el. Cu ajutorul ei, se ridică și apoi se îndreptă spre pat, peste care se prăbuși aproape și căzu într-un somn neliniștit.

Umbrele nopții se întindeau ca o ceață, în dormitor, și dansau ca o umbră de vis în lumina neonului, care clipea slab dar neîncetat, prin perdelele din fața ferestrei. Logan se luptă să nu piardă odihna și uitarea somnului, unde putea scăpa de durere.

Transpirația îi scălda trupul. Somnul se îndepărtase împreună cu amorțeala odihnitoare pe care i-o oferea; un parfum se apropia. Parfumul ei.

Deschise ochii și se uită spre ușă, pentru a o vedea acolo.

Carmen! Îngerul lui de mătase. Forța lui neclintită. Și neobișnuita lui slăbiciune.

Prima oară cînd văzu brida, de un negru intens, alunecîndu-i peste umăr își dorise să-i vadă părul bogat, desfăcut. Își dorise să îl vadă lăsîndu-se ușor peste pielea de culoarea mierii a sînilor ei pentru a-i atinge ușor cu degetele,

apoi cu buzele...

Înghiţi greu la vederea părului ei revărsîndu-i-se în cascadă peste faţă, rostogolindu-se sălbatic peste umeri şi spate, răvăşit de somn, strălucind, parcă în aşteptarea unei mîini bărbăteşti care să-i adauge o dezordine păgînă.

În aşteptarea mîinilor lui.

Îşi încleştă pumnii între cearceafuri, de o parte şi de alta a coapselor, în timp ce ea stătea, ezitînd, în pragul uşii, cu umbra ce i se prelungea pînă la piciorul patului.

Era atît de liniştită, aşa cum stătea acolo, privindu-l, aşteptînd. Cămaşa de noapte îi alunecase, descoperindu-i linia delicată a umărului. Aşa cum era luminată din spate, de lumina vagă, neclară şi de umbre, bumbacul subţire se dezvăluia ca un văl ce-i mîngîia trupul.

Pieptul umplea plăcut ţesătura. Vîrfurile ca de catifea ale sînilor întunecau cămaşa, precum nişte aureole ale înserării ce pătrundeau prin bumbacul de culoarea smîntînei. Umbre mătăsoase defineau concavităţi plăcute între coastele fragile şi talia micuţă, iar mai jos, linia descendentă a unor *french* bikini lăsa frîu liber imaginaţiei. Cămaşa se termina în jurul coapsei, într-o linie zveltă, modelată delicat, dezvăluindu-i complet lungimea picioarelor.

Pielea îi era netedă ca atlazul, fără nici un

cusur, de culoarea caramelei cu lapte. Începea să devină pofticios, pe măsură ce o privea.

Încerca să-i pronunţe numele, cu buzele lipite, înfierbîntate şi gîtul uscat.

Se îndreptă repede în direcţia lui.

– Ai... ai ţipat în somn, şopti ea, cercetîndu-i faţa. Durerea... este insuportabilă?

Reuşi să dea din cap. O imensă minciună spusă în tăcere.

N-o păcăli însă.

– Mă întorc imediat.

Mătase, sex şi nopţi înfierbîntate. Numai la aceasta se putea gîndi, atunci cînd îi auzi vocea. O durere adîncă, ascuţită în şale înlocui orice altă durere, în timp ce aştepta în întuneric.

Conştient de adîncimea nopţii.

Conştient de faptul că sînt complet singuri şi de o cerinţă care nu mai fusese niciodată atît de profundă pînă atunci.

Cu ochii minţii revăzu felul în care lumina îi mîngîiase formele umbrite ale corpului. Cu ochii minţii văzu mîinile sale în mijlocul luminii.

Veni repede spre el. Liniştit. Eficient. Profesional. Totul numai o înşelăciune. Femeie din cap pînă în picioare. Tentaţia încarnată.

Îşi apropie o coapsă de a lui pe pat. Greutatea ei uşoară îi împinse cearceafurile confortabil, sub şolduri, oprind presiunea unei ridicări

căreia nu i s-ar fi putut abține.

– Ia asta. Este un calmant, șopti ea, și îi puse cu grijă pastila între buze.

Îi prinse încheietura mîinii și o ajută să mențină echilibrul, în vreme ce îi ducea paharul cu apă la gură. Înghiți pastila, în timp ce o privea.

Așeză paharul pe noptieră și-i puse mîna pe față. O mînă rece. Moale. Tremurătoare.

O atinse fără să se gîndească și o acoperi cu a lui.

Cuvintele ei liniștitoare se transformaseră într-o promisiune.

– Mîine o să te simți mai bine, Johnny.

Johnny. Gelozia îl arse ca o flacără. Era un sentiment nu tocmai confortabil. Nu era sentimentul pe care ar fi dorit să-l aibă. Pînă atunci, cînd își dorise ceva cumpărase, vînduse la schimb sau luase. Dar niciodată nu i se dăduse din suflet.

Dallas avea inima acestei femei. În ciuda faptului că Logan nu intenționa să o rănească, invidia îl îndemna să afle care era premiul obținut de această posesie.

– Mîine, repetă ea, cu o asigurare blîndă, dulce, în timp ce el își încleștă posesiv degetele în jurul încheieturii ei delicate și o trase spre el.

– În această noapte! șopti el întîlnindu-i privirea umbrită și văzînd că ea înțelesese ceea ce

sugerase şoapta sa forţată. În această noapte.

În ochii ei străluciră sute de întrebări, sute de dorinţe, şi convingerea certă că, dacă i s-ar da, ar fi o greşeală. Parfumul floral al părului ei îi mîngîie faţa, la fel de întunecată ca şi cea a lunii. Clătină uşor din cap, împotrivindu-se cererii lui răguşite.

Nu rugase niciodată o femeie. Nu era sigur deci, ce îl făcea să depăşească limita. Probabil propria sa dorinţă care era una dintre cele mai puternice pe care le simţise vreodată. O dorinţă de a avea ca şi o cerere pe care nu o mai cunoscuse niciodată.

Îi atinse părul cu mîna, simţindu-i cu degetele luciul de satin, apoi strînse o şuviţă în pumn.

– Întinde-te un pic lîngă mine.

Gravă de nerăbdare, asprită de dorinţă, vocea îi trădă dorinţa adîncă şi sălbatică. Aşteptă în întuneric şi în tăcerea întreruptă numai de cadenţa suavă şi neregulată a respiraţiei ei.

Uitîndu-se în ochii ei în timp ce o trăgea aproape, miza pe sentimentele ei pentru Dallas, pentru a o convinge.

– Întinde-te un pic lîngă mine. Vreau să te simt aproape. Numai un pic.

Ştia că n-o să-l refuze. Simţise şi folosise ceea ce ştia, ca pe un punct de sprijin.

Îl privi atent, ezită, apoi se întinse uşor lîngă el.

Era dureros de evident pentru Logan că modul ei de a acţiona se datora iubirii ei pentru Dallas. Putuse să simtă aceasta, în modul grijuliu în care îşi aşezase capul alături de al lui pe pernă. Putuse să o vadă în privirea ei întunecată care argumenta pro şi contra în luarea deciziei de a-i ceda, ştiind foarte bine că cel mai inteligent lucru ar fi fost să plece.

Brusc, nu mai conta faptul că era un şarlatan, un escroc. Brusc, nu-i mai păsa de faptul că ea îi împlinea o dorinţă lui Dallas. Conta numai faptul că ea era cu el.

Cînd ea cedă, îi îmbrăţişă căldura pe care i-o ofereau liniile ei voluptuoase. Scufundîndu-se în căldura ei binefăcătoare îşi îngropă gura în părul ei.

Era devastator de umilitor acest sentiment pe care i-l dădea îmbrăţişarea ei.

În braţele lui se afla o femeie a cărei unică motivaţie pentru a se întinde alături de el era de a da. Împotriva tuturor motivelor fusese profund emoţionat de gestul ei.

Deci aşa ar trebui să simtă, atunci cînd o femeie fără pată se dă, gîndi el. Aşa ar trebui să simtă, atunci cînd o femeie se oferă fără să aştepte ceva anume. Un dar, fără tîrguieli. Un

instinct primar pentru o femeie precum Carmen.

Un gest natural pentru ea.

O experiență rară pentru el.

Închise ochii și simți un nod în gît. Înghiți greu, încleștîndu-și dinții împotriva valului de emoții pe care această femeie îl ridica în el.

Între ei nu mai exista nimic altceva decît cămașa ei subțire de noapte. Cămașa și nesiguranța ei. Și brusc, neașteptat, conștiința începu să penduleze între cele două.

Uimitor. Cînd ajunsese să se ambaleze așa de tare? Undeva, între momentul în care ea stătea în bucătărie și cel în care el o privea cum îi pregătește cina? Undeva, între momentul în care îi spusese că merită ceva mai bun decît ceea ce avusese pînă atunci, cel în care plănuia să-i ofere ceva poate mult mai rău decît atît?

Undeva între dăruirea ei și hotărîrea lui definitivă de a nu primi nimic.

Ea reprezenta tot ce exista mai plăcut și mai senzual care îl atinsese pînă atunci. Ceva cald și real. Și deși era imun la întoarcerea ușoară a sînilor ei încorsetați, la atingerea picioarelor ei lipite de ale lui, inima reacționă la dorințele ei.

O dorea trupește? La fel de mult, așa cum dorea să respire. Și indiferent de cîte ori își spusese că o va avea, înțelese că nu poate să o facă.

În schimb, va avea grijă de ea. Era timpul să o facă cineva.

Era epuizată. Fizic. Emoțional. Știuse și totuși profitase de asta în mod deliberat, știind că se întinsese alături de el, pentru că el i-o ceruse. Pentru că ea crezuse că face ceva pentru el – pentru *Johnny*, se autocorectă.

Oricît de supărătoare ar fi fost această concluzie nu avea de gînd să se lase copleșit de ea.

Știa că ei nu i se va întîmpla niciodată să dorească să i se întîmple acest lucru. Nici măcar o dată în afară de faptul că dorea să se dăruiască. Și totuși i se întîmplase. Era pentru prima dată cînd aducea o persoană în situația în care să acționeze numai pentru motivele sale.

Pe lîngă sentimente, se gîndi și la dorința pe care o simțea. Nu-și putea explica încă de ce. Poate pentru inocența ei. Poate îi admira naivitatea mai mult decît dorea s-o recunoască. O calitate care, de cele mai multe ori, nu merita mai mult decît să profiți.

Întinse mîna în jurul umerilor ei și o trase spre el.

– Johnny... murmură ea, cu tot corpul încordat și cu ochii măriți de îngrijorare.

– Sss! Stai întinsă și dormi lîngă mine. Simți cum se relaxează încet lîngă el. Și luptă cu

tentația de a se lăsa pierdut în delicatețea ei. Spunîndu-și, totuși, că nu-și poate permite s-o facă, în nici un fel. Refuzînd faptul că o făcuse deja.

Nu-și putea permite să se lase pierdut în absolut nimic. În mod special în farmecele unei femei. În nici un caz, cînd era vorba de o femeie cum era Carmen.

Ea avea nevoie de pasiune și de promisiuni. Și oricîtă pasiune ar fi avut el odată, de mult, o îngropase adînc sub întinderi de responsabilități ale corporației și sub un control riguros. Și oricîte promisiuni ar fi făcut, toate se situau la un nivel mediu.

Ea avea nevoie de angajamente și de cineva care să aibă grijă de ea. El era angajat față de *Întreprinderile Prince*. Iar în ceea ce privea protecția, pur și simplu acest sentiment nu exista în interiorul său. Peste treizeci de zile avea să piece. Să se întoarcă în lumea lui, iar ea să rămînă în a ei.

Această realitate îi crea mai multe probleme decît ar fi trebuit.

Ea adormise cu mult înaintea lui. Cu mult înainte ca el să termine să se întrebe care sînt toate motivele care îi erau, în egală măsură, străine și confuze. Cu mult înainte ca el să accepte că Johnny Dallas, un neterminat și un

pierde-vară deținea inima acestei femei.

O perioadă lungă de timp stătu întins în întuneric, gînditor, indignat, convins că în ciuda averii și a puterii pe care o avea, proprietatea aceea prețioasă îl făcea pe Dallas cel mai bogat bărbat.

Adormi, fără să-și dea seama cînd, datorită tuturor gîndurilor ce-l frămîntaseră pînă atunci. În zori, după o noapte cu Carmen cuibărită în brațele lui, începu să înțeleagă, pe măsură ce se trezea, că intențiile lui fuseseră bune, dar nu fusese suficient de puternic ca să le și aplice.

Convingerea din timpul nopții nu se potrivea cu dorințele pe care i le trezise, dorințe care prindeau contur în acea dimineață de sidef. Convingerea din timpul nopții nu putea reprima o dorință pe care numai ea i-o putea satisface.

Totul despre Carmen Sanchez era adevărat. Nu mai avusese niciodată așa ceva de la o femeie. Acum avea. Și dorea să păstreze. Și undeva, între noapte și zori de zi, această dorință începea să capete proporțiile unei obsesii.

Dorea să o savureze. Să o țină în mîinile sale. Să o simtă. Să o respire. Să savureze fiecare nuanță, fiecare suspin, fiecare dăruire, tot ceea ce i se oferea dezinteresat.

Trezit pe deplin, ridicat, își plimbă mîna pe linia elegantă a spatelui ei, spre coapsă.

Ea oftă și se strînse mai aproape. Piciorul pe care și-l lăsase peste al lui îi presa coapsa și abdomenul.

Scrîșni din dinți și îi cuprinse fața cu palmele. Pielea îi era moale precum catifeaua, respirația șoptea parcă, ușor și fragil, peste obrazul lui. Trecîndu-i degetele prin păr, îl prinse între ele, gîndindu-se la frumusețea lui, înainte de a-l aduna în palmă și de a-i întoarce cu delicatețe fața spre el.

Leneșă, șovăielnică, se trezi. Încetul cu încetul, apoi nedumerită începu să înțeleagă intenția privirii lui insistente, căldura trupului său.

O asemenea flacără ardea și în ochii ei. Aceeași caldă așteptare și strălucire cu subînțeles. Aceeași încredere.

Închise ochii, nedorind să vadă această încredere în ochii ei, în timp ce o apropia de el.

– Numai un sărut, șopti el în apropierea buzelor ei, spunîndu-și că aceasta este ultima limită pînă la care va merge.

Pluti deasupra lui, delicatețea respirației apropiindu-i de buze o blîndă tortură și o seducție puternică.

Cu o grijă tandră își lăsă capul și îi atinse buzele cu ale ei. Mai mult decît delicat și, fără îndoială, timid, fusese mai mult un dans decît un sărut. Buzele ei se mișcară peste ale sale

într-un ritm grațios, cu oftări tremurătoare, cu răsuciri delicate. Și întrebarea ei deveni o pledoarie susținută de căldura înăbușitoare și dorința dimineții.

Murmurul lui scăzut de răspuns îi dădu încredere. Iar el putu să observe aceasta, în timp ce ea se aplecă asupra lui. Își puse palmele pe saltea, de o parte și de cealaltă a pieptului său. Apăsarea moale a sînilor ei peste pieptul lui îl făcu să se simtă în flăcări.

– Gura ta... șopti ea, și apoi îl sărută, superficial pe buzele umflate. Nu vreau să te doară.

– Vreau să mă faci să mă doară, spuse el sălbatic, și apoi îi surprinse pe amîndoi cu umbra unei grimase. În felul acesta nu mă faci să mă doară, mă simt bine.

Zîmbetul ei timid îi spuse că nu prea credea într-un asemenea răspuns. Își coborî din nou gura și încurajată, de ceea ce îi spusese el, îl sărută din nou, pătimaș.

– Mult mai bine, șopti el aspru. Cuprinzîndu-i capul între mîini o sărută adînc.

Erau atît de multe texturi în această femeie. Și atît de multe arome. Toate ca un rai. Toate ca un iad pentru un bărbat care trebuia să-și închidă rănile și să o lase pe ea să dea ritmul.

Dacă nu ar fi fost întins pe spate l-ar fi adus în situația de a îngenunchea, se gîndi el, în timp

ce îi săruta sprîncenele. Respiră adînc, atunci cînd ea își apropie buzele într-o alunecare ușoară de obrazul lui, apoi îl sărută adînc. Gemu de plăcerea sărutului ei și de cea a atingerii sînilor de pieptul lui, în timp ce ea încerca să găsească o poziție mai bună de acces.

Îndepărtîndu-și degetele din părul ei, îi mîngîie umerii delicați, înainte de a ajunge la coapse. Într-o liniște înfiorată îi cercetă structura fragilă, șoldurile. Își puse căușurile palmelor în jurul sînilor ei rotunzi. Ar fi putut spune că este mică oriunde, în afară de acel loc. Contrastul era amețitor de atrăgător și dărîma complet toată hotărîrea lui de a nu merge mai departe.

Ea scoase un scîncet ușor, atunci cînd el își plimbă mîinile pe sînii ei și îi acoperi în întregime. Prin bumbacul subțire, sînii ei se conturau puternic. Prin cearceaful pe care el și-l lăsase spre coapse, ridicarea lui răspunse pe măsură.

Scoase un geamăt și îi îmbrățișă trupul, răsfirîndu-și degetele în îmbrățișare. Imediat, ea se retrase, cu ochii negri, întunecați de întrebări și nesiguranță.

– Te-am lovit? întrebă ea, verificînd, într-un mod profesional, coastele bandajate.

Dădu din cap și îi atinse tivul cămășii de noapte.

– Vreau să te văd.

Mîinile ei se opriră, ca şi inima lui, atunci cînd privirile li se întîlniră.

Totul era o greşeală. Dar totul evoluase mult prea repede pentru a se mai putea împotrivi. Văzu pe faţa ei dorinţa, îmbinată cu ezitarea şi nu se putu opri să nu-şi dorească să o simtă din nou.

– Sss...

O trase blînd spre el.

– E în regulă.

Îi ridică peste coapse cămaşa şi apoi privi cu o strîngere în piept cum îşi dă părul pe spate. O şuviţă bogată îi scăpase şi se răvărsase peste piept, cu bucle provocatoare peste sînul respectiv.

Era uimitor de frumoasă. Dureros de nesigură. I-o spuse cu privirea, îi arătă prin atingere cît de incredibil de încîntătoare şi neadevărat de exotică o găseşte.

O atinse şi o rugă din priviri să nu se retragă. Mîinile îi erau generoase. Sînii îi umpleau palmele, cu căldura lor docilă, cu moliciunea lor. Fiecare bătaie a inimii îl răscolea de dorinţă, în timp ce degetele lui mîngîiau, modulau, se plimbau peste formele ei şi peste ascuţimile care se profilau prin cămaşă.

Ochii ei se întunecau în toropeală, la fel de

întunecați ca și presiunea dulce a mîinilor lui, în timp ce o trăgea spre el, spre buzele lui.

– Vreau să te simt, șopti el, și expresia feței ei îi spuse că și ea își dorește același lucru.

O catifea, de culoarea mierii, îl înveli într-o șuviță moale ce-i trecu ușor peste buze, în timp ce el își apropia buzele de ale ei. Își arcui gîtul, dorind să atingă, căutînd, în timp ce își coborî mîinile spre talia ei și o trase aproape.

Chiar și cămașa, cu textura și suplețea ei, era de o delicatețe incomparabilă, de un gust delicios de fruct oprit a unei promisiuni fierbinți, a unei tentații inefabile.

Sub mîini simți tremurul ei delicat și oftatul tremurător. Se întinse mai aproape de el, apoi se ridică în genunchi și sprijinindu-și palmele în pernă, de o parte și de alta a capului, se așeză deasupra lui. Genunchii ei se adînciră în saltea, în timp ce își apropia șoldurile de ale lui.

Logan mai fusese cuprins de dorință, dar niciodată așa cum era acum, pentru această femeie. Acoperit de brațele și genunchii ei, cu părul răvășit, care îi acoperea fața, cu spatele arcuit, arăta în egală măsură păgînă și pură.

Vîrfurile sînilor pătrunseseră prin bumbac și îl atinseră. Țesătura se lipise de ele și lăsa să se vadă pielea dezgolită, și apoi își plimbară vîrfurile peste buzele lui, dezmierdîndu-l, tentîndu-l.

O sărută pe unul dintre vîrfuri, cu delicatețe, prinzîndu-l între buze, cu o dorință lacomă.

Deschise ochii, dorind să-i vadă fața, în timp ce făceau dragoste. Un oftat de dorință ieși de pe buzele ei, în vreme ce închisese ochii, iar obrajii i se aprinseră.

Își strecură mîinile pe sub cămașa de noapte și își umplu căușul palmelor cu greutatea generoasă a sînilor ei. Fără suflare, plină de dorință, ea se oferea în întregime, lăsîndu-și capul pe spate, arcuindu-și gîtul, cerînd mai multe mîngîieri.

Reacțiile ei erau sălbatic de provocatoare. Obraznice, pline de voluptate. Și totuși, atît de sincer și natural, se lăsă pierdut în gustul și dăruirea ei. Simți cum alunecă rapid și adînc într-o dorință care se împletea plăcut cu acceptarea lui.

Nu mai întrebă nimic de această dată. Ridică cămașa deasupra pieptului ei și îi sărută sînul. Și atunci cînd îl sărută ușor, ea îi oferi mai mult. Iar el luă.

– Johnny...

Era aproape o șoaptă... o cerință pasionată... numele altui bărbat.

Logan îngheță. Ceva greu și rece se stabili, undeva, în interiorul lui. Ceva care lăsa urme adînci, ceva care tăia. Ceva dureros de ade-

vărat, care îi amintea că ea răspundea altui bărbat.

Încercase să-și spună că nu contează. Dar conta. Și încă foarte mult. Și pur și simplu nu putea să suporte.

Capitolul Patru

Carmen încerca să-şi tragă răsuflarea. Fierbinţeala tremura în corpul ei în valuri plăcute, care o făcea să nu mai gîndească, în timp ce Johnny o săruta pe sîni şi făcea dragoste cu ea. Se simţea amorţită, topită, scufundată total în senzaţia dată de mîinile lui mari şi puternice încleştate posesiv pe mijlocul ei.

Nu ştiuse niciodată pînă atunci că poate fi aşa. Nu visase niciodată că poate simţi atît de mult. Sau că un bărbat o poate dori atît de mult cum o dorea acest bărbat acum. Şi nici nu îşi imaginase că poate avea o asemenea putere asupra ei.

Se simțea suspendată undeva între pămînt și cer, plutind liberă într-o dorință nereprimată, gata să dea în același timp și trupul și sufletul.

Era o senzație care o intoxica, această dorință, această căutare nesățioasă pentru orice și pentru tot ceea ce el dorea să facă cu ea. Ar fi vrut ca această stare să nu se mai termine niciodată. Voia să creadă că așa se va întîmpla, și își dorea atît de intens să nu se termine niciodată, dar atunci cînd el se opri, avu senzația că ceva, brusc și total schimbat, se petrecuse între ei.

Amețită de dorință, deschise încet ochii. Ceea ce văzu în ochii lui îi confirmă ceea ce dorea să nege. Nu îi mai aparținea. Era la fel de nemișcat, ca și tăcerea. Fața i se împietrise. Flacăra albastră a ochilor lui se răcise și se transformase într-o duritate glacială.

Ca și cînd s-ar fi trezit dintr-un vis cald, seducător, într-un pat rece și gol, se simți brusc vulnerabilă și chinuitor de expusă. Îi cercetă fața în căutarea unui răspuns. Dar nu întîlni nimic în afară de o față lipsită de expresie și o tăcere de gheață.

– Ce s-a întîmplat? Te doare? O, Doamne, te-am lovit?

– Nu, nu m-ai lovit.

Respiră adînc și o așeză alături de el.

– Carmen... uite, nu cred că asta e o idee

prea grozavă, spuse el categoric.

Și cu o mișcare ușoară, deliberată, preferă să își acopere ochii cu brațul decît să o privească. Ascunsă în spatele unui refuz delicat replica nu era totuși decît o săgeată înfiptă în țintă care îi străpunse inima.

În acea dimineață de iulie, care promitea să fie la fel de fierbinte ca orice altă zi texană de vară, camera se răci parcă brusc cu cîteva grade. Încet, nedumerită și rănită, se îndepărtă ușor de lîngă el. Șocată și încurcată își trase cămașa de noapte peste coapse. Tremurul corpului începea să facă dificilă această mișcare.

– Îmi... îmi pare rău, murmură ea, neștiind ce să facă, ce să spună.

– Eh, ei bine, cred că ar trebui să ne pară rău la amîndoi.

Dacă ar fi lovit-o, n-ar fi putut să o doară mai mult. Îi părea rău, iar ea fusese o proastă.

Închise ochii, în timp ce mintea se elibera de pasiune, și imagini vii, a tot ceea ce tocmai se întîmplase între ei, se profilau.

Oare ce fusese în mintea ei? Tot ce se întîmplase era exact ceea ce era hotărîtă să evite. Își lăsase compasiunea pentru durerea lui să depășească bunul-simț. Își lăsase dorința de a-l avea, să depășească felul de a evita o noapte de veghe lîngă el, o noapte de veghe, care în lumina clară a dimineții îl făcuse pe el să de-

cidă că nu merită efortul.

Stomacul i se strînse, atunci cînd se gîndi că, practic, ea îl abordase, dorind să i se dea complet.

Dar părea atît de diferit atunci cînd o atinsese. Îndrăznețul, obraznicul și nepăsătorul Johnny nu făcuse dragoste cu ea. Un bărbat plin de dorință, îngrozitor de vulnerabil, sensibil, pierdut, i se descoperi în cele mai mici amănunte. Ea reacționase instinctiv. Citise ceva în felul în care o privise, în care o atinsese și care o făcuse să creadă că el văzuse în ea tot ceea ce era de fapt: o femeie care putea iubi. Și că el putea fi bărbatul pe care ea putea conta că va prețui dragostea pe care i-o oferea.

Dar greșise. Ceea ce se întîmplase între ei fusese numai ceva fizic. Nimic mai mult. Fără alt înțeles. Și în momentul în care el luase în considerare persoana cu care se afla și cîntărise consecințele, preferase să o lase baltă.

Cît de milă probabil că i-a fost de micuța ahtiată după sex. Jignită de respingere, își coborî picioarele pe podea, mînată de o dorință puternică de a fugi.

El o ajunse și o prinse de încheietura mîinii.

– Carmen...

În tăcerea apăsătoare care urmă, așteptă, neîndrăznind să-l privească în față. Nu voia să-i vadă mila în ochi.

– Tu credeai doar că-ți dorești asta, spuse el, în sfîrșit, cu o voce controlată, fără emoții. Dar eu te asigur că, de fapt, n-o dorești. Nu eu sînt persoana de care tu ai nevoie. Și reprezint mult prea puțin față de ceea ce meriți tu. Nu ar fi trebuit niciodată să las să se întîmple una ca asta.

Într-un fel, încercarea de a-și asuma vina tăia mai adînc decît respingerea în sine. Închise ochii, încercînd să înăbușe lacrimile ce amenințau să izbucnească. Și nu avea de gînd să adauge o umilință în plus lăsîndu-l să o vadă plîngînd.

– Este în regulă, Johnny. Nu trebuie să te scuzi. Și nici nu trebuie să explici. Ai rănit pe cineva. Eu am fost acolo. Este foarte simplu.

Vedea acum totul cu o claritate aproape brutală. Nu fusese altceva decît un trup cald. O căldură care emana. Nimic deosebit. Aproape disponibilă ca atîtea altele.

– „La nevoie orice mijloc e bun", și toate celelalte, adăugă ea, încercînd din greu să stăvilească durerea care venea odată cu înțelegerea situației.

– Nu-ți mai face probleme despre asta, bine? Nu e mare lucru.

Se ridică și, de data aceasta, cînd el încercă să o oprească își smulse mîna dintr-a lui.

– Trebuie să plec acum.

Merse, nesigură pe picioare, pînă la ușă.

– Încearcă să dormi. Mă întorc peste cîteva ore.

Logan luă decizia după ce se luminase de ziuă, perioada cea mai potrivită de timp pentru asta. Dacă mîndria jucase un rol mai important în luarea acestei hotărîri decît un sentiment nobil, încă nu era sigur. Bineînțeles că fusese ofensat de faptul că se auzise strigat cu numele altui bărbat. Dar știa sigur că oricît l-ar fi costat să rezolve problema, nu s-ar fi folosit de Carmen. Fusese folosită destul. Și el se folosise suficient pînă atunci de ea. Bineînțeles că Dallas nu o merita pentru nimic în lume, dar nici ea nu ar fi meritat să-și piardă intimitatea și încrederea, așa cum o făcuse pentru Logan, în această dimineață. Trăgînd o linie nu avea dreptul să se folosească de aceste sentimente.

Și totuși, cînd se gîndea la modul în care ea îi răspunsese, simțea dureri în anumite locuri, care nu aveau nici o legătură cu bătaia pe care o primise. Se gîndea la expresia feței ei atunci cînd o alungase din propriul ei pat.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul atunci. Ar fi trebuit să-i spună. Dar el stătea întins acolo, ascultînd cum ea făcea duș, și apoi prefăcîndu-se

că doarme, atunci cînd ea intră în dormitor să-şi ia haine curate. Şi o lăsă să plece fără să-i dea nici o explicaţie.

Crezuse că poate să ia fără să dea.

Ea îi demonstrase contrariul.

Crezuse că poate să treacă prin această experienţă, fără să se implice sentimental.

Dar ea îi îndepărtase această idee, irevocabil.

Putuse să-i simtă gustul pasiunii. Ardoarea dorinţei ei. Şi dacă ar fi existat vreun adevăr între ei, spus sau venit de la sine înţeles, în această dimineaţă în pat, acela era că ea nu ar fi trebuit să se aştepte să primească ceva de la el.

Urma ca el să o părăsească, ştiind că dacă ar fi încercat să îi piardă amintirea printre cele ale miilor de femei care i-ar putea urma, ar fi fost întotdeauna hăituit de răspunsurile ei îndrăzneţe, deschise, de modul ei de a spune vrute şi nevrute şi de încîntătoarea ei inocenţă. Şi şi-ar fi dorit întotdeauna ca ea să fi făcut dragoste în această dimineaţă cu Logan Prince şi nu cu Johnny Dallas.

Preţios şi rar fusese sentimentul unirii totale pe care îl avuseseră amîndoi. Se simţea complet pierdut în ea, acoperit în întregime, scufundat într-un tărîm al senzaţiilor care, pentru prima dată în viaţa sa, însemnau mai mult decît cinism

şi lăcomie.

Lucrul adevărat. Îl ţinuse în mîini. Îl simţise în suflet.

Îl privise cum se depărtează.

În timp ce stătea întins acolo, întrebîndu-se despre toate aceste motive şi dacă procedase sau nu înţelept, înţelese că trebuie să dispară din viaţa ei. Toată această întreagă şaradă începea să semene a nebunie. Poate că gîndurile lui erau cam confuze în ceea ce o privea pe Carmen, dar în ceea ce privea alte aspecte începu să gîndească limpede.

Trebuie să fi fost nebun să-i propună lui Dallas schimbul de locuri. Singura sa scuză fusese starea lui fizică. Durerea începuse să se extindă la nivelul intelectului. Era în căutarea unei perioade de relaxare, iar această păcăleală îi furniza cea mai directă cale. Dar se dovedi a fi în acelaşi timp şi cea mai dezavantajoasă.

La mult timp după ce se asigură de faptul că într-adevăr Carmen părăsise apartamentul, se ridică din pat. Mult timp după ce realiză că ea avusese dreptate, atunci cînd îi spusese că va începe să se simtă mai bine, îi telefonă lui Ben.

Şi în timp ce ţinea receptorul la ureche anumite suspiciuni i se confirmară. Lucrurile nu mergeau bine nici de cealaltă parte.

Ben fusese atît de înnebunit şi atît de fericit că îl aude, încît Logan crezu pe moment că mai are

un pic și izbucnește în lacrimi. Era așa cum Ben spusese tăios: „Acest schimb prinț-cerșetor poate merge foarte bine la Mark Twain, dar nu se potrivește în nici un caz *Întreprinderilor Prince*".

Nu era faptul că Dallas nu dăduse tot ce avea mai bun în el. Nu era nici faptul că Ben nu ar fi făcut față problemelor specifice fuziunii *Kramer – Carucichael* sau altor sute de probleme minore sau importante care s-ar fi ivit în cursul unei luni de zile. Era altceva în schimb, un lucru pe care nici unul dintre ei nu îl putuse prevedea, cel mult ghici.

Preston Prince se întorcea cu trei săptămîni mai devreme acasă și anunțase că vrea să-și vadă fiul.

Asigurîndu-l pe Ben că mai are nevoie doar de cîteva zile pentru a-și vindeca fața și apoi se va întoarce la adevărata-i identitate, Logan închise, știind că trebuie să procedeze astfel.

Stătu o perioadă sub dușul lui Carmen, lăsînd picăturile și aburul să-i îndepărteze durerile corpului, în timp ce o altă durere i se cuibărea în piept.

Mai avea patru zile. Peste patru zile își pierdea libertatea. Ceea ce părea să aibă o anumită semnificație la începutul acestei șarade se dovedi a fi adevăratul sens.

În patru zile avea să o piardă pe Carmen. Să lase să treacă pe lîngă el ceea ce nu avusese

niciodată cu adevărat, nu ar fi trebuit să pară o pierdere. Și totuși, era. Dacă spunea lucrurilor pe nume.

Atinse robinetele și le deschise la maximum. Pentru cîteva clipe, rămase acolo privind în gol la cortina de baie, în timp ce apa îi picura în ochi, iar un gust amar al autocompătimirii se ridică, precum un nod în gît. Îl înghiți, odată cu mîndria lui plină de cinism.

Ei și, cel puțin bine că nu era ceva de lungă durată. Își spuse în sine că, probabil, oricum ar fi obosit, dacă jocul s-ar fi prelungit pînă la sfîrșitul lunii.

Cu un oftat adînc, obosit, trase cortina de baie și luă un prosop. Înnodîndu-l în jurul coapselor și evitînd să se privească în oglinda aburită, păși în hol, mergînd în zigzag.

Ținîndu-și echilibrul cu o mînă sprijinită pe tocul ușii, Logan descoperi cu privirea părul negru, strălucitor al unui băiețel care îi strîngea cu brațele lui mici, foarte firave, pulpele, precum o menghină.

– Ce naib...

– O, Doamne!

Își înălță capul la auzul vocii lui Carmen.

Privirile lor se întîlniră și se opriră pentru a vorbi. Ochii ei întunecați destăinuiau cît de rănită se simțea. În tăcere, el încercă printr-o privire să-i spună cît de rău îi pare. Dar privirile

nu mai puteau ajuta acolo unde cuvintele stabiliseră deja totul.

Mîndria o făcu să-și ridice bărbia. Îl onoră cu un zîmbet. „Supraviețuiesc, părea să spună, și va trebui să existe ceva mult mai mult decît un nenorocit de cowboy cu testosteron în loc de creier, care să mă dea gata."

Se rugă unui Dumnezeu, la care nu prea se mai gîndise în ultimul timp, ca ea să fie tot atît de puternică, așa cum dorea să-i arate lui că este.

– Juan, spuse ea, îndreptîndu-și atenția și energia pentru a-l îndepărta pe băiețel din jurul picioarelor lui Logan.

– Iubitule, dă-i drumul lui Johnny.

Juan nu avea de gînd însă nici măcar să se clintească. Copilul se agățase ca un călăreț de ocazie în spatele unui cal nărăvaș. Cînd deveni clar că nu are de gînd să-l lase să piece, Carmen încercă să-l convingă. Lăsîndu-se în jos, vorbi băiețelului rar și cu multă răbdare.

– Juan, trebuie să ai grijă ce faci. Îți amintești ce ți-am spus? Johnny a avut un accident. Nu se simte bine. Dragul meu, trebuie să-i dai drumul.

Ca și cînd ar mai fi fost posibil, brațele micuțe se strînseră și mai mult în jurul picioarelor lui.

– Juan, Johnny nu poate merge, dacă tu nu-l lași să piece.

Oricît de supărătoare era situația, Logan avu un sentiment răscolitor de profundă compasiune pentru copii. Dar nu-reușea să găsească o soluție. Nu prea avusese copii prin preajmă. Și din această cauză nici nu se prea gîndise vreodată la ei. Iar gîndul care îi trecu acum prin minte era acela că el se simțea ca o ancoră, iar acest copil era în derivă pe mare.

– Îmi pare rău, șopti Carmen, privindu-l. A fost atît de îngrijorat pentru tine, atunci cînd i-am spus că ai fost rănit.

Privirea ei alunecă repede peste pieptul dezgolit al lui Logan, unde picături de apă, rămase de la duș, mai străluceau perlate. Inima începu să-i bată puternic sub privirea ei învăluitoare, mîngîietoare.

– Mă bucur că te-ai sculat. Te simți... te simți mai bine?

Se uită lung la prosopul înnodat în jurul coapselor lui, înainte de a-și ridica repede privirea spre fața sa.

– Da. Mult mai bine. Dușul m-a făcut să mă simt alt om.

Nu putea să nu-i observe roșeața din obraji, atunci cînd privirea ei se întoarse spre piept, spre prosopul ce aluneca, și apoi spre băiat.

– Bine. Asta este bine. Dacă-l faci să înțeleagă că ești în regulă, cred că îl putem convinge să-ți dea drumul, cel puțin pînă pui niște

haine pe tine.

Logan prinse prosopul, înnodînd colţurile în pumn, înainte de a-i aluneca complet. Nu se făcea ca nici unui dintre ei să devină martorul unei reacţii fizice, pe care o provocase privirea ochilor ei întunecaţi.

Privi copilul şi după un moment de ezitare se surprinse mîngîindu-l cu cealaltă mînă pe păr. Juan întinse gîtul, se uită la Logan cu ochi negri, imenşi, plini de prea multă încredere. Păreau dureros de îngrijoraţi şi totodată avînd o înţelepciune mai mare decît cea potrivită vîrstei lui.

Încercînd să-şi îndepărteze acest gînd, încercă să zîmbească.

– Este în regulă, Juan.

Vocea îi sună curios de răguşită, chiar pentru el însuşi.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Sînt bine. Chiar dacă mă vezi un pic lovit.

Copilul continua să se uite fix la el şi după cîteva clipe de nesiguranţă îşi coborî capul şi îl strînse mai puternic.

Încurcat, neştiind cum să procedeze, Logan îşi arătă nemulţumirea.

– Ce naiba se întîmplă aici.

Privirea lui Carmen se întoarse spre el cu o încruntare nedumerită. Putu să vadă după expresia feţei ei că făcuse o mare gafă. Oricare ar

fi fost relația dintre Dallas și copii, era una de apropiere. Stîngăcia lui continuă de a îndepărta îngrijorarea copilului îl putea îndepărta înainte de a avea măcar șansa să-i spună cine era de fapt. Dar adevărul în această privință părea să reprezinte cea mai mică datorie pe care o avea față de ea.

Îndepărtîndu-i cu grijă brațele subțiri din jurul picioarelor, îl privi în față.

– Haide, Juan. Sînt în regulă. Tu crezi că bătrînul Johnny ar lăsa să i se întîmple ceva rău? Asta nu s-ar putea întîmpla, nu-i așa? Dacă aș fi lăsat să mi se întîmple ceva rău nu te-aș mai fi putut vedea acum, nu? Iar eu nu o să las să se întîmple asta niciodată.

Micuțele brațe se relaxară. Expresia încruntată de pe fața lui însă, rămase.

„La ce naiba putea să reacționeze acest copil?" se întrebă Logan cu nedumerire. Apoi se gîndi la Ruby. Reprezentînd pentru el mai mult decît o menajeră, mai mult decît mama sau tatăl lui care erau destul de rar alături de el, atunci cînd era copii, Ruby obișnuia să-i facă prăjituri. Ruby și prăjiturile ei reușeau de multe ori să-l scoată din stările lui proaste. În mod sigur acest obicei mai avea succes.

– Vino încoace, amice. Pun pariu că imediat Carmen va găsi niște prăjituri pentru tine, în timp ce eu o să-mi pun pantalonii. Nu-i așa,

Carmen? întrebă el, rugîndu-se să fi spus exact ceea ce trebuia.

În mod evident, spusese lucrul potrivit, pentru că deşi ea îl privea un pic ciudat, zîmbea.

Îl bătu pe Juan pe umăr, atrăgîndu-i atenţia.

– Johnny are dreptate, Juan. Am prăjiturile tale favorite. Ce zici de cîteva prăjituri de ciocolată şi un pahar cu lapte?

Se părea că trucul cu prăjiturile avusese efect. După ce îl privi cercetător pe Logan, Juan îi dădu drumul luînd-o de mînă pe Carmen şi lăsînd-o să-l ducă în bucătărie.

Logan se uită lung după ei, întrebîndu-se ce se întîmplă, amintindu-şi ceea ce îi spusese Dallas despre generozitatea lui Carmen... *dacă un copil pierdut are nevoie de îngrijire...*

Probabil că Juan era unul dintre acei copii la care se referise.

După ce îşi puse altă pereche de blugi decoloraţi ai lui Dallas şi un tricou negru, de bumbac, Logan se îndreptă încet spre bucătărie pentru a sta cu ei. Juan era preocupat de paharul lui cu lapte. Iar firimiturile care rămăseseră în farfuria din faţa sa arătau că tocmai dăduse gata o porţie consistentă de prăjituri.

Carmen stătea la masă în faţa lui, privindu-l, ţinînd în mîini o ceaşcă cu cafea.

Logan se aşeză uşor pe un scaun, intrînd tăcut în atmosferă. Ca şi cînd abia ar fi aşteptat

să facă această mişcare, Juan se dădu repede jos de pe scaun şi veni lîngă Logan, fără să scoată un sunet. După cîteva momente în care se uită lung, cercetător, în tăcere la Logan, Juan se apleacă spre el, punîndu-şi mîna micuţă pe piciorul lui.

Pierdut complet, Logan se uită spre Carmen, pentru a-i cere ajutorul.

Dar ea nu avea de gînd să i-l dea. La fel de tăcută ca şi Juan, îi privea şi aştepta să vadă ce se mai întîmplă.

Se părea că nu mai are ce face. Simţindu-se stîngaci, dar lăsîndu-se cuprins de compătimire, luă băieţelul cu un braţ de după umeri şi îl îmbrăţişă puternic.

Tocmai de acea comunicare tăcută se pare că avea nevoie copilul. Privi în ochii lui Logan şi zîmbi. Un zîmbet larg, plin de încredere şi de mulţumire, care îl făcu pe Logan să simtă un nod în gît şi o căldură neobişnuită în piept.

Reacţionă apoi instinctiv.

Zburli părul băieţelului şi se întoarse spre Carmen.

– Ai aici un adevărat bărbat căruia îi plac prăjiturile şi laptele. Ce zici? adăugă el, în timp ce ea stătea alături, cu lacrimi adunate în ochi şi cu un zîmbet blînd, de mulţumire, care-i lumina faţa.

Dacă ar fi ştiut, dacă ar fi bănuit măcar ce

putea să facă acel zîmbet acolo, în interiorul lui, ar fi căutat mult mai devreme o cale de a-l evita. Şi şi-ar fi dorit să-l vadă nu atunci, ci mult mai devreme.

În următorul moment înţelese că ar fi fost mai bine pentru el să nu fi văzut zîmbetul acela atunci, în acea situaţie, cînd ar fi făcut-o fericită peste măsură, dacă ar fi spus ceva minunat, dezinteresat şi înţelept. Îi rămăsese o singură amintire cu care trebuia să se descurce atunci, cînd el o părăsise.

Juan profită de moment pentru a se întoarce spre Carmen. Logan se uita încruntat, cu o privire ce nu părea încîntată, cum băieţelul începuse încet, cu trudă, să alcătuiască formaţiuni cu degetele lui. Gesturile, ciudate atunci cînd le priveai, fără sens la început, începeau să aibă treptat o semnificaţie.

Nu erau deloc fără sens. De fapt, devenise evident că aveau o semnificaţie precisă. Băiatul făcea semne.

Inima lui se strînse, atunci cînd totul începu să aibă sens. Tăcerea, privirile intense, modul în care Carmen se uita tot timpul la el, atunci cînd vorbea. Juan nu tăcea pentru că ar fi fost timid. Tăcea pentru că era surd.

Logan o privi pe Carmen îndurerat. Ea zîmbea. Cu un zîmbet atît de larg. Atît de mîndru. Îl îmbrăţişă repede pe Juan şi apoi îl aşeză lîngă

ea şi îi răspunse în limbajul semnelor.

Situat undeva între compătimire şi un sentiment de spaimă care îl paraliza, Logan reuşi să formuleze o întrebare.

– Ce-a spus?

Îi zîmbi mîndră lui Juan şi apoi se întoarse cu acelaşi zîmbet spre Logan.

– A spus: „Faci nişte prăjituri grozave, mami".

Mami? Cuvîntul penetră mintea lui Logan, ca un tren de marfă care merge ca fulgerul pe şine accidentate. *Mami!* Închise ochii, blestemîndu-l pe Dallas pentru *neînsemnata* omisiune privind datele generale ale lui Carmen. Apoi se blestemă pe el pentru extraordinarea decepţie.

Carmen avea un copii. Un copil surd.

În ce dracu' se băgase?

Trecură cîteva momente de zăpăceală, pînă cînd văzu în ochii ei o lacrimă care apoi i se rostogoli pe obraz.

– Ştiu că nu are sens, spuse ea, ştergîndu-şi lacrima şi apoi întorcîndu-se în aşa fel încît nici Juan, nici Logan să nu-i poată vedea faţa.

– Să plîng, vreau să zic.

Apoi se stăpîni şi se întoarse spre el cu un zîmbet ce îi plutea pe buze.

– Numai că este pentru prima dată cînd face aceste semne pentru mine. Am aşteptat atît de mult să vorbească cu mine. Este...

Făcu o pauză, încercînd să evite un alt ac-

ces de lacrimi.

– A fost atît de greu să nu îl am aici, lîngă mine. Întrebîndu-mă, întotdeauna, dacă este bine, atunci cînd este departe de mine.

Privirea se întoarse spre el, cu ochii aproape dilatați de exaltare și strălucind vag de o îndoială ce mai stăruia încă.

– Mi-a lipsit atît de mult. De fiecare dacă cînd îl aduc aici în vizită devine foarte dificil să îl duc înapoi la cămin.

Șocat încă, amețit, Logan ascultă în tăcere ce îi spunea. Încă nu putea să accepte faptul că ea avea un copil, și că era surd.

– Este foarte greu și pentru el. Dar văzîndu-l vorbind prin semne...

Se opri și îi zburli părul negru, în timp ce îi punea în față alt platou cu prăjituri:

– Poate că toate acestea merită. Îl ajută.

Logan reușise să depășească un pic șocul pentru a vedea din privirea ei că se întreba dacă făcea lucrul potrivit.

Nu se gîndise la linii demarcatoare, la consecințe sau la înțelepciunea de a se menține la distanță. Acționase pur și simplu datorită unui impuls sincer de a o liniști.

Își întinse brațul.

– Vino încoace.

Ea veni ezitînd lîngă el.

Trăgînd-o spre el, își îngropă fața în moli-

ciunea pîntecului ei și îi înconjură șoldurile cu mîinile.

– Faci exact ceea ce trebuie. Are nevoie de asta de la tine. Și la fel de mult cum tu ți-l dorești lîngă tine, și tu ai nevoie de asta de la el.

Nu avea idee de unde îi veniseră toate acele cuvinte. Din inimă probabil, decise el resemnat, înlăturîndu-și nedumerirea.

Mîinile ei i se lăsară ușor pe umeri, înainte de a-i îndepărta capul, mîngîindu-i părul, cu o tandrețe blîndă.

– Îți mulțumesc, șopti ea. Aveam nevoie să aud asta.

Și atunci, nu se putu abține. Își îngropă fața în perna pieptului ei, absorbindu-i căldura, îmbărbătîndu-se de moliciunea ei, aducîndu-și aminte de gustul ei.

Căldura i se răspîndea în tot corpul în timp ce o ținea în brațe. Nu avea nimic de-a face cu vreo proprietate chimică, ci numai cu sentimentul. Semnale de alarmă începură să sune, în timp ce o simți că se încordează, în momentul în care ea realiză la ce invita atitudinea lor. Își aduse aminte de momentele de intimitate pe care le petrecuseră împreună și lovitura pe care el o dăduse eului ei fragil.

Se îndepărtă.

El o opri, ținînd-o strîns.

– Carmen, în legătură cu azi-dimineață. Te

rog să mă crezi că nu mi-am dorit să se sfîrşească ceea ce începuse între noi.

Îi simţi muşchii abdomenului încordaţi, sub obrazul lui, şi mîinile cum coboară de pe părul lui, pentru a se odihni fără vlagă pe umeri.

– Ţi-am mai spus, nu este nevoie să-mi explici, insistă ea.

Era timpul să-i spună adevărul.

– Ba da, este nevoie. Te doream. Te doresc, încă. Dar eu nu sînt bărbatul pe care ţi-l doreşti tu.

O lăsă apoi să plece, simţind nevoia să-i vadă faţa, să-i vadă furia, după ce el se confesase.

Dar ea arăta atît de vulnerabilă şi atît de expresă, încît înţelese că nu îi poate explica. Cel puţin, nu acum.

– Nu sînt bărbatul de care ai tu nevoie, spuse el în cele din urmă.

Era un compromis al gîndurilor sale, dar cel puţin ceea ce spusese în final era adevărat.

– Şi nu o să fiu niciodată.

Ar fi vrut să-i spună ceva. Vedea asta în ochii ei. Dar vedea de asemenea cît de mult suferă şi renunţă să continue. Cînd ochii ei îi dădură de înţeles că îi desluşise intenţia se bucură că alesese această soluţie.

Nu era momentul pentru asta. Acum ea simţea nevoia să se bucure de fiul ei. *Fiul ei.* Aceas-

tă nouă descoperire îi mai crea încă probleme. Își plimbă privirea de la ea la Juan.

– Cît timp a trecut de cînd nu l-ai mai văzut?

– Două săptămîni, spuse ea repede, de parcă ar fi vrut să spună doi ani. Ei, oamenii de la cămin spun că este cel mai bine așa. Iar eu încep să cred că au dreptate. Privi băiețelul cu tandrețe.

– Dar, așa cum spuneai tu, adăugă el, sfîrșind ceea ce ea voia să spună, este greu.

Ea încuviință din cap. Privirea se îndreptă brusc spre el, apoi spre Juan.

– Arată bine, nu-i așa?

Logan studie copilul. Juan arăta, decise el, amintindu-și prima evaluare, ca un copii mult mai matur decît vîrsta lui. Pur și simplu nu putea vedea nici o asemănare între el și Carmen. Poate că semăna cu tatăl lui.

I se strînse stomacul și își dădu seama că exista o limită a gîndurilor sale, pe care trebuia să și-o stăpînească. Nu îi plăcea deloc această idee, a unui alt bărbat care o atinsese la fel cum o făcuse el în această dimineață, un bărbat cu care făcuse un copii.

În tăcerea apăsătoare, îl studie pe Juan. Inițial, îl văzuse exagerat de slab, dar acum observa că era slab dar músculos. Pielea sa strălucea de vitalitate și sănătate, părul negru era strălucitor.

– Cît timp îl ții la tine?

– Pînă mîine.

– Nu trebuie să mergi la lucru?

Dădu din cap.

– Nu, pînă mîine seară. Am făcut schimb de tură cu Barb. Îmi era datoare o tură.

Bănuia că existau multe persoane care îi erau datoare lui Carmen. Și el îi era dator. Înainte de a pleca trebuia să găsească o modalitate de a-și plăti pe deplin datoria. Asta bineînțeles nu însemna că-i făcea despărțirea mai ușoară.

Carmen atinse umărul lui Juan. Și atunci cînd îi atrase atenția, începu să îi vorbească rar. În același timp se folosea de semne.

– Ești pregătit să mergem la muzeu?

Juan dădu afirmativ din cap, cu entuziasm, și apoi arătă cu un zîmbet larg în direcția lui Logan.

Nu era nevoie să știe limbajul semnelor, pentru ca Logan să înțeleagă ce cerea copilul. O înduioșare primejdioasă simți cum îi înmoaie sufletul.

La naiba, trebuia să plece mai repede din acel loc pînă să nu-și descopere alte puncte vulnerabile, alte slăbiciuni.

– Spune-i că mi-ar plăcea să merg, spuse el răgușit, dar încă nu mă simt în stare să petrec o zi în oraș.

– Spune-i-o tu, zise ea, privindu-l încurcată.

Dacă vorbeşti destul de rar, îţi poate citi cuvintele pe buze.

Dezamăgirea înnegură ochii lui Juan, atunci cînd Logan îi spuse rar, distinct că nu poate merge.

– Poate că dacă Johnny se odihneşte în această după-amiază, va putea să joace cu tine *Nu te supăra frate,* în seara asta.

Se uită spre Logan, cu sprîncenele ridicate, aşteptînd confirmarea.

– Bineînţeles, se trezi spunînd, în timp ce un zîmbet luminos strălucea pe faţa lui Juan.

– Atîta timp cît îmi promiţi că nu o să mă baţi prea tare, bine?

Dar mai tîrziu îi fu teamă că nu se va descurca în această situaţie.

Zîmbetul lui Juan se lărgi, pe măsură ce îi spunea prin semne *O.K.*

Concentrîndu-se cu efort, fără să se oprească, făcu o încercare timidă de a-i răspunde tot prin semne că este în regulă.

Probabil că mesajul lui fusese recepţionat, pentru că atît Carmen, cît şi Juan îi zîmbiră radios, atunci cînd termină.

Simţindu-se fără măsură de mulţumit de el însuşi, mormăi ceva despre faptul că trebuie să se întindă, şi plecă.

Cînd auzi uşa că se închide după ei, se întinse pe pat, îşi aşeză mîinile sub cap şi îşi fixă

privirea în tavan.

Poate că era un lucru bun faptul că această şaradă trebuia să se întoarcă la lucrurile care erau importante pentru el. Înapoi la lucrurile care contau. Bani. Putere. Control. Acele constante palpabile, care mişcau lumea şi nu-l mai lăsau să se gîndească la alternative. Alternative, cum ar fi fost ataşamentul faţă de un băieţel încrezător al cărui zîmbet provocase lucruri incredibile în sufletul lui. Alternative, cum ar fi fost faptul că se simţea pierdut în căldura unei femei care se dăruia, care îl făcuse să creadă în dragoste, un concept, îşi reaminti el, despre care învăţase de timpuriu că era numai o iluzie, la fel de trecător, efemer, inefabil ca şi timpul.

Dar indiferent cît de serios încerca să se ancoreze în realităţile sale, cele pe care tocmai le încercase nu-l lăsau în pace.

Neliniştit, fără să-şi găsească locul, se ridică şi începu să se plimbe agitat prin dormitor. Nu îşi dădu seama un timp că, de fapt, caută ceva. Nu ştia ce. Poate răspunsuri. Ce îl făcea dator faţă de Carmen. Îi lipseau cîteva elemente care i-ar fi putut da un răspuns la faptul că ea avea un fiu.

Negăsind nici un răspuns, se uită îndelung la singura fotografie de pe măsuţa de toaletă, pe care o văzuse, atunci cînd se ridicase din pat. Era o poză recentă a celor doi, împreună. Nimic

protocolar, o poză Polaroid, pe care i-o făcuse probabil cineva, şi ea o pusese într-o ramă micuţă. Şi uitîndu-se în jurul lui, observă că era singura poză cu Juan, din toată casa. Nu existau poze cu el, de cînd era mic, pe vreun perete, nimic care să ateste perioada în care crescuse, nimic din trecut.

Nedumerit, intră în celălalt dormitor în care ştia că locuise Rico şi care îi confirmă acelaşi lucru. Nu exista nici un lucru care să ateste existenţa băieţelului.

O parte din această poveste nu era adevărată. Fără să tragă vreo concluzie – nu era momentul să o facă – decise că are nevoie de cîteva răspunsuri. Ridică receptorul şi formă un număr. După o discuţie scurtă cu Dallas, dar care îi furniză suficiente informaţii, avu destule explicaţii pentru a înţelege ce se întîmplă. Ceea ce încă îi era neclar era ceea ce simţea în legătură cu asta.

Gînditor, privi timp îndelungat pe fereastra din sufragerie, la strada de sub cele cinci etaje, care era plină de tumultul zgomotelor oraşului şi de sărăcia proiectelor care se profilau la cîteva blocuri distanţă.

Se afla pe un teritoriu complet străin. Era în afara elementului lui. Era la fel de străin în lumea lui Carmen, precum era şi ea în lumea lui. Îi cunoştea motivaţiile în aceeaşi măsură în

care ea îi cunoștea identitatea. Și totuși, cu cît înțelegea mai mult, cu atît ar fi trebuit să lupte dacă ar fi rămas împreună, se simțea tot mai adînc implicat în viața ei. Într-un mod de viață care se afla la o distanță de ani-lumină față de a lui în ceea ce privea cultura, banii, comportamentul.

El nu avea nevoie să se gîndească niciodată la masa zilei de mîine. Ea însă, da.

Nu era stresat de cheltuielile obișnuite, cum ar fi fost chiria sau cheltuielile ce țineau de serviciile publice. Ea în mod sigur era.

Nu își ridicase niciodată mînecile cămășii și nu încercase să facă vreo diferență între modul lui de viață și al altora. Ea, da.

Și, dacă atîta timp cît fusese la conducerea *Întreprinderilor Prince* fusese remarcat pentru generozitatea sa în ceea ce privea acțiunile caritabile, acum simțea atît umilința, cît și rușinea de a fi un „avut", în timp ce lumea era plină de atîția „neavuți".

Cum, se întrebă el, reușise să se îndrăgostească de o femeie care renunța la propriile sale cerințe, pentru a le satisface pe ale altora? Cum reușise această femeie să-l facă să se întrebe care îi sînt motivele și ce simte față de averea pe care muncise ca un rob să o dobîndească?

Dar cea mai dificilă problemă era că nu-și

putea da un răspuns la nici una dintre întrebări. Și pentru că într-adevăr ajunsese să-i pese de modul în care gîndește ea, se întrebă oare cum va reacționa, atunci cînd el va trebui să plece și cum, atunci cînd va veni timpul s-o părăsească, va găsi în el puterea s-o facă?

Capitolul Cinci

Logan a aşteptat, într-o linişte meditativă, întoarcerea lui Carmen şi a lui Juan de la muzeu. Văzîndu-i împreună, îndrăgostiţi unul de celălalt, şi-a dat seama că plecarea lui n-ar fi fost atît de simplă pe cît îi dicta logica. Poate, ar fi fost mai simplificată fără acest ultim telefon al lui Dallas.

Dallas l-a substituit în clipa în care Logan încerca să se obişnuiască cu ideea unei Carmen cu copii. Datorită întîmplării însă, nu şi-a putut pierde timpul cu acest aspect. În timp ce Dallas nu putea oferi toate detaliile, el a adunat destule informaţii pentru a înţelege că acest co-

pil, pe care l-a numit Carmen Moru, nu era defel copilul ei.

Juan nu era fiul ei, dar ea îl iubea de parcă ar fi fost al ei. În schimb, Juan o iubea ca pe propria sa mamă. Legătura dintre ei era atît de profundă și de adevărată, încît părea a fi reală.

Cu o privire serioasă, Logan l-a urmărit pe Juan, al cărui păr negru, îngrămădit peste tabla de joc, acoperea masa de bucătărie. În timp ce privirea sa se muta încet de la Juan la Carmen, și-a reamintit că el era omul a cărui întreagă viață a avut ca țel neîmplinirea emoțională. Timp de 36 de ani, a avut succes. Timp de 36 de ani, izolarea autoimpusă i-a servit tuturor țelurilor.

De aceea, n-a înțeles deloc de ce dragostea celor doi l-a afectat atît. Atît știa că imposibilul s-a împlinit, chiar într-un mod profund. În răstimpul celor cîteva zile, el a pătruns în viața lui Carmen, ca pe un teren alunecos, ca și cînd ar fi mers pe nisipuri mișcătoare. Atît de repede, atît de neașteptat, încît a început să-i pese de tot. Curînd, el era implicat pînă peste cap.

O privire neașteptată a lui Juan l-a readus la realitate.

– E rîndul meu? a întrebat el încet, dar clar.

Juan i-a zîmbit satisfăcut, dînd din cap aprobator. Era dornic să joace *Chutes and Sadders,* din clipa cînd Carmen l-a adus de la muzeu. Ea

a fost hotărîtă. A insistat ca Juan să se odihnească cît timp ea pregăteşte cina, dar i-a promis că dacă o va asculta poate aduce jocul imediat după ce strînge vasele.

Băiatul n-a pierdut nici un moment. De îndată ce ultimele vase erau luate, el aşeza piesele şi l-a provocat pe Logan la o întrecere.

Dîndu-şi seama că erau urmăriţi de Carmen, şi că era posibil să piardă încrederea lui Juan, Logan se jucă alene cu capacul cutiei de joc, ascunzîndu-şi privirea, aşa încît să aibă o vagă idee despre cum să joace.

Apoi, el făcu greşeala de a-şi arunca privirea peste masa de bucătărie. Carmen ţinea zarul, iar ochii ei erau înceţoşaţi.

Deseori ea părea a fi mult prea femeie, prea tentantă. Iar acum ea era prea mîndră şi fericită. El s-a împotrivit plăcerii pe care a simţit-o la vederea ei în acest fel. Nu dorea să-l privească ca şi cum el ar fi responsabil de această fericire. Încă era facil ceea ce ea simţea că i-ar datora. Zîmbetul ei parcă spunea un mulţumesc, pentru că petrecea puţin timp cu Juan.

S-a prăbuşit în scaun, mînios. De ce nu putea fi ea o femeie care ar fi putut fi fericită cu diamante? Diamantele ar fi fost mai simple. I-ar fi putut oferi diamante. El înţelegea o femeie care îşi dădea seama cîtă atracţie au. Dar el nu înţelegea *această* femeie sau de ce un dar cu

diamantele nu-i va aduce strălucirea din ochi pe care o avea acum.

Ea îl orbise. Ea era aceea care îl zăpăcise – ea îl umilise pe el.

Şi-a încleştat maxilarul şi a închis ochii, simţindu-se vinovat. De asemenea a simţit o mulţime de alte lucruri: mîndrie pentru ea, afecţiune pentru Juan.

În ciuda acestui fapt, el nu putea să ceară dreptul la proprietate, a acestor sentimente. În ciuda acestui fapt, el a făcut tot posibilul pentru a cîştiga, dar totuşi, a rămas implicat în ele.

El nu aparţinea destinelor acelora, aşa încît nu-i păsa de ceea ce se va întîmpla după plecarea lui. Acum însă, îi păsa. Îi era teamă de Carmen. Se temea că n-ar putea dovedi cît de scumpă este pentru ea această investiţie emoţională pentru un copil care nu era al ei. Îi era teamă şi pentru Juan.

N-ar fi trebuit să-i fie teamă pentru el. El era dintre cei care în sine nu puteau înţelege aceasta.

O mînă mică pe braţul său l-a rechemat la joc. A aruncat zarul şi apoi a mutat micuţa lui figurină de plastic de-a lungul aleii de pe tabla de joc. Juan a reînceput să zîmbească satisfăcut şi apoi a fost rîndul său.

– A progresat mult în cîteva luni, nu-i aşa?

Chiar înainte de a-şi ridica privirea, Logan a ştiut că mîndria şi dragostea din vocea lui

Carmen îi atinseseră şi faţa.

– Nu eram sigură dacă am să-l văd vreodată aşa, continuă ea, curios, comunicativ, fericit. Este fericit, nu crezi?

Juan s-a săltat de cîteva ori în scaun şi a scos un oftat înăbuşit şi morfăit de plăcere, atunci cînd micuţul său om roşu l-a depăşit pe cel albastru al lui Logan.

Logan a zîmbit satisfăcut, în ciuda hotărîrii sale de a menţine o distanţă dură faţă de emoţiile care păreau să ameninţe să-l zdrobească. „N-ai fi fost mai fericit", se gîndea el, „cineva nu este nici pe departe mai bătrîn, chiar presupunînd că este mai înţelept decît tine?"

Ea zîmbi, dar acest zîmbet păli încet de parcă un gînd nefericit l-a cauzat. „Cînd îmi amintesc de prima zi cînd l-am văzut la clinică", se gîndi ea, „nu-mi vine să cred că este acelaşi băieţel".

Era deschiderea, cînd el aştepta şi era înspăimîntat, dar ceea ce îi spusese Dallas despre această relaţie fusese pur informativ, chiar o schiţă în fapt, datorită timpului limitat pe care l-au avut la dispoziţie cînd au vorbit. Aceasta era poate scuza lui Logan de a o completa pe Carmen. Aceasta era poate scuza lui de a se încurca din ce în ce mai profund, cînd el se lupta din greu să fie liber.

– Cît e de atunci? întrebă el, intuind gravi-

tatea erorii pe care o făcea.

– Ieri a împlinit 6 luni. Ea a tremurat de frică și și-a strîns brațele la piept, încercînd să scape de partea urîtă din memoria sa.

– Era pierdut. Abia îi zăream ochii. Fără expresie. Fără prudență.

Ea s-a oprit, a închis ochii și s-a corectat.

– Nu era prudent, ci gol, zise ea și și-a deschis ochii, îmi amintesc ce gîndeam atunci, cît de mult îmi doream să fi fost precaut. Cel puțin ne-ar fi arătat că trăiește. S-a retras atît de mult în el însuși, încît nu am crezut că va reveni vreodată.

Ea și-a plimbat privirea de la Juan la Logan.

– Îmi pare bine că nu l-ai văzut atunci.

– Povestește-mi. Tonul vocii sale a eliberat tensiunea pe care o simțea.

Cînd ea s-a încruntat, lăsînd genele în jos, și s-a uitat în altă parte, el a determinat-o să vorbească, înțelegînd că ea are nevoie să povestească despre aceasta, cu toate că ar fi putut fi dificil pentru ea.

– Povestește-mi, Carmen. Rico mi-a spus cîte ceva, minți el, știind că-și forțează norocul. Mi-ar plăcea să știu totul. Și cred – adăugă intuitiv – că ai avea nevoie să spui cuiva tot ce s-a întîmplat.

Se întoarse spre el, trase aer în piept, apoi începu să scotocească în dulap. Încet, metodic,

ea se așeză și începu să mănînce popcorn, în timp ce povestea, fără nici o voință, începutul istoriei cu Juan.

– Mama lui Juan era ea însăși puțin mai mare decît un copil, atunci cînd l-a născut. Era singură și nu știa cum să-și poarte de grijă, darmite singură cu un copii ca Juan – și alți trei bebeluși care au venit unul după celălalt. Ignorat, singur, total nepregătit despre ceea ce ar trebui făcut cu el, ea îl lăsa în pătuțul de lemn sau în pat toată ziua, fără a vorbi cu el, doar îl hrănea cînd își amintea, dar de cele mai multe ori îi ignora existența și își amintea de propriile eșecuri și imperfecțiuni și de lipsa de speranță.

Tensiune, mînie, ultragiu. Toate acestea se intensificau în el, atunci cînd o asculta. El a încercat să simtă compasiunea pe care o auzea în vocea lui Carmen referitor la mama lui Juan, dar tot ceea ce vedea era durerea pe care aceasta o cauzase copilului.

El știa ce este neglijența. El a presupus că dacă ar reduce totul la alb și negru, chiar și atunci ar suferi ca un copii. Dar experiențele lui nu erau nimic față de neglijența asociată cu ignoranța și sărăcia pe care Juan le-a îndurat. Își dorea doar afecțiune. Juan și mii de copii ca el aveau nevoie de strictul necesar ca hrană și îngrijirea și asigurarea unui acoperiș deasupra capetelor.

– A fost o întîmplare că un vecin l-a găsit în acea zi.

Dificil așa cum era, el dorea să audă tot ceea ce ea voia să-i spună.

– Mama lui l-a lăsat singur. Nu era nimic întîmplător. Era ceva diferit de astă dată. În timp ce ea era plecată, cineva a intrat să fure din apartament. Deoarece n-au găsit nimic să fure, au părăsit apartamentul, lăsînd ușa larg deschisă. Tocmai atunci o vecină trecea întîmplător și a văzut ușa deschisă. A strigat și cum nimeni n-a răspuns, a intrat și l-a văzut pe Juan. Singur. Foarte murdar. Nemîncat. Privind în gol, liniștit și legănîndu-se.

Ea s-a oprit, a înghițit în sec, dar a continuat.

– În orice caz, din fericire pentru Juan, ea nu s-a gîndit la consecințele posibile. S-a implicat atît, încît l-a luat și l-a dus la clinică. Lucram în schimbul de noapte cînd ea a intrat cu el la mine.

Ea s-a aplecat peste masă și a atins cu mîinile, umerii lui Juan, s-a apropiat de el și l-a strîns la piept. Juan și-a ridicat brațele deasupra capului, le-a înlănțuit în jurul gîtului ei și a strîns-o la piept. De îndată ce i-a reîntors sărutul, atenția lui s-a îndreptat din nou spre joc.

– Ştii ce semnifică aceasta? întrebă ea cu un zîmbet cald. Această reacţie spontană? Şi apoi rapida desprindere? La un moment dat, el nu reacţiona la afecţiune deloc. Cînd, în cele din urmă, a reacţionat, a încercat să o asimileze. El a reacţionat, a cerut şi a acţionat violent, de parcă el n-ar fi simţit că şi-a primit partea de îmbrăţişări. Acum el le acceptă, le dă înapoi şi apoi le uită. Arată că el se simte îndreptăţit. Se simte din ce în ce mai sigur. Şi aceasta înseamnă că el are încredere în mine ca să fiu aici pentru el.

– Şi acum tu ştii această încredere sacră, zise Logan, ştiind, înainte ca ea să-i confirme, cît era de sacră.

– Cu toate acestea, am fost puţin îngrijorată de felul în care va reacţiona în faţa ta.

– Adică semnificaţia acestui gest?

Ea a dat din cap aprobator şi Logan ştia că în timp ce ea şi-a amintit de strînsoarea insistentă a lui Juan de picioarele lui, totodată ea şi-a amintit şi circumstanţele care a declanşat-o. Aşa era el. Era ud din cauza duşului, abia atîrna un prosop care îl acoperea puţin şi ameninţa să arate mai mult, dacă unul din ei ar fi fost pregătit pentru asta.

– Totuşi, cu cît mă gîndesc la aceasta, spuse ea, întorcîndu-şi privirea de la el, cred că e în regulă. Nu te văzuse un timp. Era o afirmaţie

din partea lui că ar fi fost O.K., în ciuda contuziilor.

– Apropo, cum te simți, te-a epuizat?

Logan o întrerupse, cu un gest al mîinii, dezaprobator.

– Sînt bine. Totul este O.K., a întărit el, tocmai cînd ea și-a întors privirea încruntată. Mă simt chiar mai bine decît ieri. Iar pentru toate acestea, chiar mai bine decît dimineață.

Azi-dimineață.

Azi-dimineață în patul ei.

S-au uitat unul la celălalt. Gustul dorinței de dimineață, mîngîierea hotărîtă a mîinilor sale peste spatele ei unduitor, atingerea senzuală a buzelor și limbilor – amintiri ale dragostei lui sfîrșite dăinuiau în cameră, ca un parfum ademenitor, seducător, atrăgînd atenția.

Amîndoi au simțit flacăra cînd au venit împreună – combustie spontană, căldură intensă.

El ar fi dorit să simtă din nou căldura. Putea vedea în ochii ei negri, răspunsul că și ea ar fi dorit. Putea vedea, de asemenea, și faptul că ea lupta cu această dorință.

– Într-adevăr extraordinar, spuse ea, cu vocea încărcată de o vădită emoție.

Ea era extraordinară. Felul în care privea, modul în care acționa, al felului în care l-a întors pe dos, cu mișcarea sinceră a genelor sale.

El s-a străduit să răspundă cuvintelor ei.

– Ce este extraordinar?

În mod evident deliberat, ea a evitat să se uite la el.

– Cum te-a luat Juan de la început.

Logan s-a mişcat în scaun, vădit stînjenit. Mai multe complicaţii, atîta timp cît el pretindea să fie cineva care nu exista. Amîndoi pretindeau să nu fi fost afectaţi de acel ceva care se întîmplase între ei, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi ca totul să pună capac, a început să simtă într-o manieră specială ceea ce fusese rezervat lui Dallas – nu numai dăruirea ei, dar la fel de bine, şi cea a lui Juan.

Juan îi fusese luat lui Dallas, nu lui. Era mică acea consolare că, cel puţin, el era bolnav de afecţiune.

Vocea ei moale l-a readus aici şi acum.

– Nu mai mult decît acum trei luni, el se lupta să-şi arate emoţia ca un tigru. Dar ar fi trebuit să-l vezi la muzeu în această după-amiază. Odată, ochii lui frumoşi erau încărcaţi cu disperarea datorată izolării. Azi ei erau rotunzi şi strălucitori, plini de extaz.

Ea rîse încet. Sunetul mîngîietor a generat în pieptul lui Logan o durere din cauza emoţiei.

– Trebuie să lupt pentru a progresa cu el, spuse ea fericită, în timp ce umplea trei castronaşe cu floricele. A dorit atît de mult să co-

municе, încît degetele sale zburau înnebunite. Vocabularul său cu care se semnează este încă limitat, dar acest wow apare în mod regulat. Am simțit fiecare wow în deplinătatea măsurii sale.

Logan însuși simțea un wow sau două. Rațiunea și pericolul acestor sentimente au limitat mirarea sa. Acum o săptămînă, el n-ar fi ținut seama de trup sau să investească vreun interes în statutul condiției umane. Structura comparată, rate de interes și stocurile făceau toate parte din aerul pe care el îl respira. O săptămînă de aici încolo ar fi revenit în acea atmosferă. Cînd s-a comparat cu realitatea, Carmen și Juan deja existau în viața lui, viitorul părea fierbinte și greu, dar în același timp alterat.

Tocmai cînd el măsura posibilitatea părăsirii lui Carmen. Îl scurtcircuita acest gînd. Posibilitatea? Cuvîntul implicat pe care el îl deținea. Nici o opțiune nu era deschisă pe acest domeniu. El ar fi putut s-o lase în urma ei.

El i-ar fi părăsit pe amîndoi. Realitatea cîntărea greu și întunecat.

– Cînd ai învățat să semnezi? întrebă ea cu o voce joasă.

Merse spre ei cu cîte un castronaș de floricele în fiecare mînă. Logan s-a dat la o parte să-i facă loc între el și Juan, în timp ce așeza castronașele pe masă. I-a atins pieptul cu mîna

cînd își făcea loc. Era un gest întîmplător din partea lui – chiar întîmplător – și chiar periculos. Se afla total nepregătit în fața acestui foc de artificii, generat de gestul lui.

Grija din privirea ei i-a mărturisit că și ea a simțit la fel. Focul s-a risipit între ei, ațîțat de amintirile de peste noapte, cu ea în brațele sale, dar și cu cele de dimineață cînd el aproape a iubit-o?

Chiar a existat această dimineață? Părea o viață de om de cînd se întîmplase. De cînd el o avusese și o dorise. De cînd se iubiseră – el o rănise și o părăsise.

Încet, și-a lăsat mîna în jos.

– Cînd ai învățat să semnezi? a repetat ea, ocupată cu băiatul, prefăcîndu-se că nu a fost afectată de atingerea lui și de schimbul de priviri dintre ei. Eu încă mai învăț. Nu-i chiar așa greu. Doar exercițiu. Auzind despre copiii din familii divorțate, crescuți normal, într-un mediu în care simt iubirea, de obicei ei încep să se semneze pe la doi ani.

A zîmbit tristă spre Juan.

– Juan nu a avut ocazia. El este în studiu rapid, cu toate că el știe că există mai multă viață decît tăcerea fără sfîrșit și pereții fără culoare și scorojiți.

În timp ce vorbea cu Logan, un sentiment de frustrare l-a dominat, ceea ce îl amenința să-l

stranguleze – frustrarea era datorată mamei lui Juan care abuzase și își neglijase copilul, dar și una referitoare la societatea care și-a întors privirile de la suferința lui.

– Cum s-a întîmplat aceasta? De ce nu știe nimeni nimic despre el? Nu l-a dus niciodată la doctor, pentru Dumnezeu? El a evitat să privească la Carmen, nedorind să se vadă nimic pe chipul său. Nu avea familie sau vreo persoană de la asistența socială care să aibă grijă de modul cum îl crește? Și-a cîntărit pumnul pe masă. Nu-și amintea să fi făcut acest lucru, dar ochii negri, largi deschiși, ai lui Juan au strălucit cu curiozitate. El s-a forțat să zîmbească în semn de calmare și a fost compensat cu o tentativă de încruntare.

– E rîndul meu? întrebă el cu speranță.

Juan a dat din cap aprobator.

– Singur într-un oraș de străini, comentă Carmen.

Declarația ei tăcută i-a oferit mult lui Logan. Cînd el a închis ochii și și-a scuturat capul, ea a continuat.

– Am căutat în toate spitalele, dar nu am găsit nici o dovadă. Mama lui n-a spus, dar credem că l-a născut acasă. De aceea nu avem nici o șansă. Bietul Juan a trebuit să îndure din nou toate vaccinările, doar ca să fiu sigură.

– Dar ce s-a întîmplat cu ceilalți copii? Au

fost găsiți?

– Fratele și cele două surori ale lui Juan au fost trimiși la un orfelinat. Este doar un aranjament temporar, pînă cînd va fi luată o decizie definitivă pentru a fi în interesul lor.

– Ce ai de gînd cu Juan?

Ea s-a așezat la masă, încercînd de dragul băiatului să se intereseze de cursul jocului.

– Nu știu.

Și-a ridicat privirea și a dat din umeri, cînd el s-a încruntat.

– Îl vreau. Tot timpul îl vreau. Dar eu nu sînt o familie. Pentru tribunal, eu nu sînt decît o parte interesată, chiar dacă am făcut o cerere și care a fost aprobată în vederea obținerii licenței, ca părinte adoptiv. Dar el are nevoie de îngrijire specializată chiar acum. Îngrijire pe care nu i-o pot oferi, încă. De aceea el locuiește la cămin. Dacă va continua să-și îmbunătățească starea de sănătate, există o șansă de a-l aduce la mine cît mai curînd.

– El este cu tine acum, spuse el șoptit. De ce? Cum?

– Copiii cu nevoi speciale sînt mai greu de plasat decît cei normali, sănătoși. Eu dau glas unui interes. Dînd un termen mai scurt altor opțiuni, atunci interesul meu era suficient. Căminul unde se află îi oferă totul pentru nevoile lui. Singurul lucru pe care nu i-l poate oferi este o

stabilitate pe termen lung. Stabilitatea dintr-o familie. Dorința mea de a-l aduce acasă pentru vizite scurte este în concordanță cu planificarea vizitelor copiilor. Este important că poate fi programat unei stabilități familiale – sau ceva apropiat acesteia. Eu fac parte din această ultimă categorie – ceva pe aproape.

– Și cînd timpul va veni, și el va fi pregătit pentru viața familială, începu el, simțind un sentiment vădit de stînjenire care se urca în el, ești sigură că-l vei dori atunci?

Și-a izbit mîinile de masă și s-a holbat la ei. Logan s-a uitat și el uimit, dîndu-și seama cît de strîns își încleștase degetele.

– Nici o garanție, zise ea, fără a se uita la el. Mama sa trebuie luată în considerație.

– Mama lui? Nu și-a putut păstra dezgustul din ton. Ce ar putea ea să spună după tot ce i-a făcut lui? Ce drepturi poate avea?

– Ea are toate drepturile.

Era clar pentru el că ea se lupta cu această inechitate, chiar dacă ea a încercat să se explice.

– Ea are drepturi părintești – cel puțin pînă în momentul cînd tribunalul hotărăște altfel. Noi nu vom ști un timp dacă aceste drepturi vor fi în eventualitate retrase.

Logan s-a străduit să-și descleșteze fălcile.

– Dar ce zici de drepturile lui? întrebă el, ară-

tînd spre Juan cu capul.

– După tot ceea ce ea i-a făcut, nu cred că ar exista vreun judecător care să hotărască să i-l dea înapoi.

Ea trase aer în piept.

– După cîteva luni de conciliere, ei i se va oferi ocazia să dovedească că pot fi împreună.
Incredibil! El se holbă la ea.

– Chiar crezi că ea, într-adevăr, poate să-l primească înapoi?

Ea privi încruntată.

– Este o posibilitate.

– Dar, e o prostie. De ce l-ar dori? Nu a avut grijă de el cînd l-a avut. Cred că ar fi bucuroasă să scape de povară.

– Este mai mult o problemă economică.

Ceva din amărăciunea, pe care el o sesizase în frămîntarea ei, s-a ivit în vocea ei.

– Nu cred.

Ea privea adevărul în față.

– Ca mamă singură, cu copii care depind de îngrijirea ei, ea are dreptul la o alocație lunară din partea statului pentru acoperirea nevoilor lor. În caz că ea nu are copiii cu ea, nu primește banii.

– Dar, dacă ea a primit banii și încă nu i-a dat lor, ce te face să crezi că ceva se va schimba?

– Poate, ea nu știe cum să procedeze, spuse

ea cu generozitate.

El se trînti pe scaun.

– Nu înțeleg cum o poți apăra.

– Nu o apăr. Încerc să mă pregătesc pentru orice alternativă. La drept vorbind, șansele lui Juan de a reveni la mama lui sînt mult mai mari decît acelea ca tribunalul să mi-l încredințeze mie.

Lui Logan nu-i păsa prea mult de alternative, mai ales că aceasta ar fi însemnat ca ea să termine totul prin pierderea lui Juan... ceea ce ar fi însemnat pentru Juan, pe de altă parte, că ar fi un mare învins.

Și-a mutat privirea de la Juan la Carmen și a hotărît că nu există nici o ocazie pe care o va continua pentru a lăsa acest lucru să se întîmple. El ar putea să-i părăsească, dar aceasta nu însemna că n-ar putea să facă ceva pentru a-i ajuta. A tras aer în piept, hotărît, înainte de a pleca, să știe totul. Hotărît că trebuie să-i ajute.

Și atunci cînd ea s-a ridicat, fiind timpul ca Juan să meargă la culcare, el hotărîse deja altceva. Era timpul să-i spună adevărul despre el.

Carmen a întins cearceaful peste trupul micuț al lui Juan, apoi s-a aplecat să-l sărute pe obraz. A mai stat puțin la ușă, urmărindu-l, do-

rind ca mîine să nu-l ducă înapoi. De departe, vizita aceasta a fost prea scurtă.

Deşi progresul său iniţial fusese încet, el totuşi evoluase frumos în ultimele luni. Iniţiativele consilierilor, încheiate cu succes, au fost fenomenale. Eforturile lui Juan de a se izola de lume, prin refuzul semnării, au fost depăşite total. Pentru prima dată, ea a putut întrevedea posibilitatea unui viitor fericit, sănătos pentru el.

Moru! Ea şi-a reamintit. El o numea mama lui. Ochii i s-au mărit şi ea a simţit o căldură cuprinzînd-o, gîndindu-se la aceasta. Ea ar fi trebuit să-i corecteze, dar nu a putut să găsească resurse în inima ei pentru a face aceasta.

După o ultimă şi ezitantă privire, a stins lumina şi a ieşit din dormitor. L-a găsit pe Logan pe canapea, în sufragerie. Privindu-l, pe faţa lui era o expresie încruntată, fără a fi atent că ea era acolo.

Se propti de tocul uşii. Fără a întreba, ştia la ce se gîndeşte el: la Juan şi la circumstanţele precare în care ea se va afla, atunci cînd urma să-l primească.

Viaţa, ea aflase deja, era ea însăşi precară. Chiar Johnny Dallas, omul pe care ea crezuse că-l cunoaşte, a fost cel care a contribuit major la pierderea pe care a simţit-o, atunci cînd propriul ei echilibru a fost afectat.

El a devenit o enigmă din ce în ce mai mare

pentru ea. Ar fi fost mai uşor să aibă de-a face cu el, atunci cînd ea l-a considerat doar un Charlie cu faţă drăguţă. Doar o altă dezamăgire, cu un zîmbet texan.

Dar acum ea i-a văzut această nouă dimensiune a lui cu care s-a obişnuit. Această grijă, participare care înseamnă mai mult decît un simplu flirt.

Nu prea a înţeles acest interes, fără precedent, pe care l-a avut el pentru viitorul lui Juan. În timp ce el a fost întotdeauna bun cu Juan, implicarea lui, totuşi, s-a limitat la un zîmbet larg, o mîngîiere pe cap, şi dăruirea unei acadele.

De multe ori, pînă la bătaie, el părea atît de diferit de omul pe care credea că-l cunoaşte. Era atît de diferit, încît ea a început să se mire dacă, într-adevăr, l-a cunoscut. Şi ea s-a simţit vinovată de neîncrederea ei.

S-a mişcat din uşă şi-a mers spre el, încercînd să-şi readucă în memorie ceea ce se întîmplase în acea dimineaţă. Dorea să treacă peste ceea ce era de ordin trupesc, dincolo de umilinţă, mulţumită că a aflat cum era el într-adevăr.

S-a aşezat lîngă el. Punîndu-şi piciorul sub ea, a întins mîna pe marginea canapelei.

– Cine eşti? întrebă ea foarte încet.

După o tăcere lungă, studiată, el a privit-o. Atmosfera din cameră este foarte liniştită, gîn-

dea ea, ascultînd sunetul ceasului de aragaz, din perete, auzind sunetul înfundat al unei uşi de apartament, care se deschide şi se închide afară pe coridor. Auzea în urechi fluxul sîngelui său.

– Cine eşti tu? repetă ea. Credeam că ştiu. În ultimul timp, totuşi nu mai sînt sigură. Acel Johnny Dallas pe care credeam că-l ştiu era rapid cu acel zîmbet de învingător şi rapid în acţiunea de a ajuta, dar era chiar mai rapid într-o situaţie care pare complicată şi cere implicarea sa.

Şi-a întors privirea, dar nu înainte ca ea să vadă pe chipul lui expresia unei agonii schimonosindu-l.

Ea i-a privit atent profilul, mirîndu-se de ceea ce s-a întîmplat în mintea sa şi i-a putut cauza o astfel de privire. Eliberîndu-se de sentimentul ce o domina, de care ar fi trebuit să fie îngrijorată prin deschiderea cutiei Pandorei, ea a mers mai departe.

– Johnny pe care îl ştiam nu ar fi pus niciodată întrebările pe care le-ai pus astă-seară. El n-ar fi întrebat, deoarece n-ar fi avut nevoie de răspunsuri. Dacă el ştia răspunsurile, ar fi trebuit să găsească altele mai bune.

Tensiunea lui Logan era vădită, se ivise ca şi cînd în cameră ar fi fost şi altcineva.

– Johnny pe care îl ştiam, reîncepu ea, apoi

ezită cînd bătăile inimii ei au avertizat-o. Johnny pe care îl știam... nu ar fi oprit ceea ce începuse azi-dimineață. Nici pentru mine chiar.

Cuvintele fuseseră spuse. Ca și bătăile inimii ei, amintirile îi stăpîneau capul – vii, electrizante. Era el, gîndindu-se la felul în care a mîngîiat-o noaptea trecută, apoi cu tandrețe a avut-o? Era el, gîndindu-se la căldura și senzațiile pe care le-au avut în acea dimineață.

Ea nu putea să nu continue să se gîndească la aceasta sau chiar la atitudinea respingătoare ce a urmat. La fel de dureros, ca și atunci cînd ea l-a suspectat că-i spusese adevărul, cînd îi mărturisise că a dorit-o, dar că nu a vrut s-o rănească.

Și ea l-a dorit. Dar parcă era mai mult decît dorință în acest caz. Îi păsa de el, sau nu a reacționat în același fel în care el a sărutat-o. Ba da, ea i-a răspuns, pe măsura atracției sexuale. Dar ea nu a fost pregătită să se compromită unei cerințe la fel de fundamentală ca dorința.

Ar fi reacționat și ea mai mult. Din clipa în care el a atins-o, ea fusese pierdută. Pierdută și, în același timp, a găsit și a recunoscut ceea ce era: o femeie, o femeie care dorea. O femeie care făcea dragoste cu un bărbat a cărui virilitate rezulta din fiecare por al trupului său, dar a cărui abilitate de a avea grijă și de a-i păsa era ținută în spatele unei fațade pe care nu dai

doi bani. Ea reacționase la această parte ascunsă a lui. Această parte pe care dorea să o cunoască mai bine.

– De ce te-ai oprit, Johnny? întrebă ea încet, încă nesigură dacă ea regretase că el o făcuse, nesigură, de asemenea, dacă el însuși regretase.

El abia se stăpînea.

– N-a fost chiar o idee reușită, spuse el în final, reaccentuînd explicația pe care i-o dăduse dimineață.

Ea n-a mai marjat:

– O idee reușită spui, pentru mine sau pentru tine?

Privirea lor s-a încrucișat. O privire plină de căldură, scîntei și frustrare.

El nu i-a răspuns, dar în ochii, în mișcarea maxilarului se putea vedea ceea ce ea voia să știe. El a dorit-o și o dorea și acum. La fel de dur și încăpățînat, pe cît părea el atunci, ea a simțit nevoia lui, dar și vulnerabilitatea sa. Nu era doar minimă și tranzitorie, așa cum i-ar fi plăcut oricui să creadă.

Mîna ei tremura cît i-a atins cu degetele părul.

– Johnny pe care credeam că-l cunosc și-ar fi luat ce dorea, oricît de bună sau rea ar fi fost ideea. Și-ar fi asumat riscurile și tot ceea ce urma.

El se depărtă de la pieptul ei, răsucindu-i

mîna.

– Carmen, pătrunzi pe un teren periculos.

Strînsoarea lui era dură și puternică, intensitatea lui viza violența, o violență, unidirecțională, ivită dintr-o disperare întunecoasă și dureroasă, care i-a atins inima și i-a vorbit de secrete și disperare, dar și de dorință.

Nu ar fi vrut s-o rănească. Pentru a-i arăta că știa, ea a accentuat:

– Periculos? Periculos pentru mine, Johnny?

Degetele puternice s-au înlănțuit în jurul pieptului ei, cu putere, apoi s-au descleștat.

– Cauți ceva ce nu se află acolo, spuse el. Nu contează, vei fi doar dezamăgită de ceea ce vei găsi.

Convingerea tonului lui a șicat-o, dar nu i-a schimbat gîndul:

– Prea tîrziu. Deja am văzut. Și nu sînt defel dezamăgită de ceea ce văd.

Pentru oricine, ceea ce s-a auzit ar fi părut un hohot, dacă n-ar fi sunat comic.

– Și, într-adevăr, ceea ce vezi este ceea ce crezi tu despre mine?

El era atît de supărat și atît de oscilant. Ea a observat tensiunea care s-a reflectat pe fața lui, mirîndu-se cum de-a crezut vreodată că-l cunoaște. Trei luni nu sînt suficiente pentru a evalua un om – și, mai ales că, în aceste trei luni, ea l-a văzut doar în treacăt. El întotdeauna

oscila, însă întotdeauna drumul său era spre lucruri mărețe, spre femei mai rafinate.

Începuse să se mire cum de a putut să fie atît de orbită de privirea acestui băiat rău și de înfățișarea lui de doi bani, care nu putuse trece peste apetitul pe care îl purta în sine. Poate, eul ei fusese afectat și de infidelitatea lui, pe care ea n-o ghicise, el ascunzînd-o în spatele virilității.

Acum, o văzuse. Ea chiar a crezut că ar putea să o înțeleagă acum. I-a urmărit chipul, maxilarele puternice și unghiurile sculpturale, tot ceea ce îl făcea un bărbat atractiv. I-a studiat paloarea și tăieturile care i-au cauzat durerea. Avea impresia evidentă că perspectiva reîntoarcerii lui Juan la îngrijirea mamei sale îl rănește mai mult decît orice.

– Cred că am în fața mea un om căruia îi pasă de oameni mai mult decît dorește el să creadă, spuse ea brusc, sigură de intuiția ei.

El închise ochii și scutură capul.

– Nu-mi pot permite să-mi pese de cineva.

Convingerea lui era atît de fermă, încît ea îl răni:

– Și, iată că acum îți pasă. Într-adevăr, îți pasă. Ești implicat, cu toate că, din anumite rațiuni, nu vrei să fii așa. De ce, Johnny? Este oare prețul atît de mare?

Această parte din el, care gîndea în per-

spectivă la toate problemele și care îl frămînta, o păcălise. Era acea parte pe care ea o văzuse în miez de noapte, cînd el o jignise. Acea parte la care ea dorea să încerce să ajungă, pentru a se autoproteja și a proteja, așa cum o făcea cu Juan.

– Johnny?

El se ridică de pe canapea.

Cu toată energia de care era capabil și frustrarea nervoasă, el măsură cameră în lungimea ei, apoi trecu prin fața ei. Își îndepărtă mîinile de coapse, expresia lui devenind combativă și întunecată.

– Vrei să știi cine sînt? ceru el. Vrei să știi care este Johnny Dallas într-adevăr? Ei bine, întrebi pe cine nu trebuie.

Izbucnirea furiei lui o surprinse. El reacționase cu mult prea mare intensitate decît anticipaseră circumstanțele. Și cu toate că ea nu putea admite, el începu s-o sperie.

Ceva nu era în regulă aici. Pentru prima oară i se întîmpla acest lucru chiar ei – ceea ce se ivise în mintea lui putea fi responsabil de schimbarea personalității lui.

Trauma craniană. Cuvintele au avut ecou în mintea ei, ca o acuzare de omucidere. Ea era infirmieră. Ar fi trebuit să vadă simptomele. Ar fi trebuit să-l ducă la un doctor.

– Dallas, unde dracu' ești? mormăi el, în timp

ce traversa cu grijă camera, sprijinindu-se de ușă și privind îngrijorat, ca și cînd ar fi fost închis, la scînteierea unui chibrit, departe de exploziv.

– Johnny... poate... Ea ezită, se ridică, și veni spre el. Poate ar trebui să stai întins cîtva timp.

El o privi obosit și îi întîlni privirea atentă.

– Și poate ar fi timpul pentru adevăr.

– Ce adevăr?

Reacționînd la încruntarea ei mînioasă, el o apucă de braț și o împinse pe canapea.

– Carmen, stai jos. Trebuie să vorbim.

La prima vedere, ea a făcut ceea ce i s-a cerut, dorind să fie atît de calmă pe cît dorea ea să-l facă să creadă că ar fi. Nu păcălea pe nici unul din ei. Cînd auzi o ciocănitură în ușă, sări ca și cînd ar fi fost împușcată.

Oricine ar fi fost, ea n-ar fi dorit să accepte pe nimeni acum. Ea dorea să-l cunoască pe Johnny. Dar el părea să aștepte pe cineva. Se ridică, îi aruncă o privire lungă și iscoditoare, apoi se duse la ușă. Se opri cu mîna pe clanța ușii, apoi se întoarse spre ea.

– Aș dori să știi... indiferent ce crezi despre mine, cînd totul s-a terminat... nu am dorit niciodată să te rănesc.

Simțea cum crește în ea un sentiment aducător de necaz.

– Johnny, ce se întîmplă?

O privire stranie îi stăpîni chipul. Apoi, el se întoarse şi deschise uşa.

– De ce dracu' ţi-a trebuit atît de mult timp? mormăi el, dîndu-se la o parte din calea omului care ocupase deja cadrul uşii – un om pe care Carmen îl recunoscu după privirea scînteietoare a ochilor tăi albaştri şi după zîmbetul de doi bani.

Clătinîndu-se pe picioare, se ridică de pe canapea, în timp ce Johnny Dallas intra încet în cameră.

– Hei, Carmen. Ce mai faci?

A simţit cum se înroşeşte, în timp ce se holba de la unul la celălalt bărbat: de la un zîmbet sincer, la încruntarea răutăcioasă, întunecată; de la o bătaie de inimă la alta.

Zîmbetul lui Johnny s-a schimbat rapid într-o privire stînjenită cînd i-a văzut paloarea cadaverică.

– Măi, omule. El nu ţi-a spus, nu-i aşa? El m-a chemat şi mi-a spus că pot veni. Jur, Carmen, n-aş fi venit niciodată, dacă aş fi ştiut că nu ţi-a spus.

În tăcerea surprinzătoare, ea se uita cînd la Johnny Dallas, cînd la bărbatul pe care ea şi l-ar fi dorit să fie.

Nu, el nu-i spusese! El nu-i spusese, dar ea abia acum a înţeles ceea ce ar fi trebuit să ştie deja. Înlăuntrul ei, ea simţise că ştie. Dar, pur şi

simplu, nu fusese capabilă să admită evidenţa.
Ea nu dorise să ştie că bărbatul care o ţinuse în braţe toată noaptea, care o făcuse să se simtă femeie, care o înţelesese, fusese totuşi omul care o trădase.

Capitolul Şase

Logan îşi aruncă dezinteresat privirea peste suprafaţa strălucitoare de nuc a mesei de consiliu. Discuţia aprinsă a membrilor consiliului se estompa în jurul său, ca un zgomot iritant al unei maşini lipsită de ulei.

Părăsind conversaţia, se ridică, merse spre fereastră şi se uită îndelung la turnul Transco. Structura, în formă de obelisc, se înălţa cu şaptezeci de etaje deasupra altor corporaţii şi clădiri rezidenţiale ce alcătuiau Galleria Area. Îşi întoarse privirea spre străzile oraşului ce se întindeau dedesubt; erau clocotitoare de activitate.

Căldura se ridica de pe trotuar, în valuri ca un vînt arid de august care rotea în vîrtej praful și pietrișul. În mijlocul unei mulțimi, remarcă o femeie cu părul negru, care ținea de mînă un băiețel micuț, brunet. Suprapuse imaginea unei alte femei, a unui alt copii.

– Logan?

Vocea lui Ben sparse tăcerea pe care încercase s-o creeze, cea pe care o introdusese prea des în ultimele două săptămîni pentru a-i conveni lui Ben sau celorlalți membri ai comitetului.

Pașii lui Ben erau neauziți pe carpeta de pluș gri.

– Logan, spuse el moale, în timp ce mergea în spatele lui. Avem nevoie de intrarea ta, pentru a accepta această ofertă.

Logan se întoarse. Recunoscu expresia feței lui Ben. O văzuse cam des în ultimul timp. În spatele unei fațade de autocontrol ferm, Ben era agasat de durerea provocată de pantofii italienești.

– Încearcă să o rezolvi, spuse Logan, șoptit. Se întoarse înapoi la fereastră. Și după aceea dă-i naibii afară de-aici.

Ben se încordă, se reculese și se întoarse spre grup.

– Domnilor, îl auzi Logan spunînd cu o vese-

lie care nu trăda nici o secundă iritarea din interior, se pare că nu mai avem nici un pic de timp la dispoziţie. Ştiu că veţi înţelege faptul că trebuie să amînăm şedinţa de astăzi. Domnul Prince are alte angajamente urgente.

Conştient, ca prin ceaţă, de un şir de proteste bombănite, Logan ascultă cu jumătate de ureche cum se eliberează sala. Atunci cînd cele două uşi se închiseră cu un clinchet încet în urma ultimului membru al consiliului se întoarse cu faţa spre Ben.

Frustrarea împrăştia un fel de nelinişte totală, străină felului de a fi a lui Ben. Logan avu un sentiment de vinovăţie pentru ceea ce provocase. Ben Crenshaw era unul dintre puţinii oameni în care Logan credea necondiţionat. Se întîlniseră la colegiu şi menţinuseră legătura, de la distanţă, pînă în urmă cu zece ani, cînd Logan îl adusese la companie. Nu regretase niciodată această hotărîre.

Statura micuţă a lui Ben, şi tendinţa lui de a se rotunji îi păcălea pe mulţi în ceea ce privea dominarea afacerilor prin îndemînare, prin perspectiva lui yankee şi prin isteţimea minţii. Toate aceste calităţi, împreună cu o integritate înnăscută, îl făcea să devină nepreţuit ca prieten şi partener în afaceri.

Nu părea prea prietenos pentru moment,

oricum. Ochii lui castanii, calzi, care de obicei se mişcau vioi, plini de bună dispoziţie, erau acum închişi de iritare.

– Logan, asta trebuie să înceteze. Le pierzi încrederea. Dacă te mai ţine mult, îţi vei pierde controlul.

Ben avea dreptate. Şi Logan ştia asta. Numai că nu ştia ce simte exact despre asta. Pe moment, indiferenţa era cel mai bun lucru pe care-l putea afişa. Probabil că i se vedea pe faţă.

– La naiba, Logan. Ce se întîmplă cu tine?!

Logan se gîndea la o pereche de ochi calzi, spanioli. Ochii pe care îi văzuse în urmă cu două săptămîni. Ochii care nu mai erau iubitori şi se închiseseră într-o bătaie a inimii, atunci cînd adevărul decepţiei se ivise la lumină. Îl hăituiau.

Încă mai vedea faţa lui Carmen, cînd el deschisese uşa apartamentului ei şi Dallas intrase. Era împietrită. Apoi rănită. Apoi trădată.

– Ştiam că schimbarea locului cu Dallas a fost de la început o idee proastă, medită Ben cu voce tare, atrăgînd gîndurile lui Logan spre prezent. Nu ai mai fost acelaşi om de atunci încoace. Ce s-a întîmplat cu tine cînd ai fost plecat, apropo?

Logan nu voia să se gîndească la ce se

întîmplase cu el. Și voia și mai puțin să accepte.

– Las-o așa, Ben, spuse el, luînd în mînă un prespapier din cristal și testîndu-i absent volumul în palmă.

Ben inspiră adînc, închise ochii și încercă să fie răbdător.

– Este vorba de o femeie, nu-i așa? întrebă el în final, ca și cînd s-ar fi luminat.

Logan îi aruncă o privire cu ochii micșorați.

– Toate acele favoruri pe care ai încercat să le obții pentru a fi sigur că ea va deține custodia micuțului surd, continuă Ben, nedomolit de avertizarea tăcută. Nu ai făcut-o, pentru că ai vrut să te recompensezi pentru faptul că a avut grijă de tine. Ai simțit ceva pentru ea.

Logan se întoarse din nou spre fereastră.

– Am spus, las-o moartă.

Un bărbat mai slab ar fi dat înapoi. Dar Ben Crenshaw nu era un bărbat slab.

– Pe dracu', o voi face. Dacă tu crezi că am de gînd să stau prin preajmă și să mă uit cum tu arunci tot pentru ce-ai muncit, pentru că ai intrat în călduri pentru o turtă de mălai cu carne...

O singură privire a lui Logan îl reduse la tăcere. O privire periculoasă, în genul: te plimbi-pe-o-gheață-subțire.

Ben îl privi cu un interes crescut.

– Deci aceasta este direcția în care bate vîntul. De data asta este diferită.

Merse de-a lungul camerei și își sprijini un șold de masă.

– Uite, ca asociat în afaceri, îți spun că tu comiți o sinucidere a corporației. Ca prieten, te implor să te aduni. Durează de două săptămîni. Dacă ea înseamnă atît de mult pentru tine... Făcu o pauză și îi aruncă lui Logan o privire plină de înțelesuri, prin care îi spunea că încearcă să înțeleagă. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva în sensul ăsta. Dacă o dorești, du-te după ea.

Logan își întoarse umerii.

– Asta nu este o posibilitate.

– De ce? îi replică Ben. Pentru că este de origine spaniolă? Pentru că nu este pe lista preferințelor la clubul country? Pentru că bătrînul tău va face un atac, dacă vei aduce pe cineva care vine din acel mediu să-ți cunoască familia?

Ben nu putea fi departe de adevăr. Din acest motiv, acuzațiile lui îl deranjară. Logan crezuse că Ben Crenshaw era singura persoană care îl cunoștea. Dar tocmai asta voia Ben să-l facă să creadă despre el, să-i lase. Își exprimă dezaprobarea printr-o ridicare indiferentă din umeri.

Ben rîse, dar fără umor.

– Vinde-ți marfa altcuiva. Eu n-o cumpăr. Nu dai nici doi bani pe pedigriul ei. Ții la ea!

Logan își înfruntă prietenul, simțind mai multă ușurare decît ar fi trebuit.

– Crezi ce vrei, atunci.

– Îți spun ceea ce cred, spuse Ben, ignorînd încruntarea lui Logan. Cred că ești băgat adînc în chestia asta și nu ai încredere că sentimentele tale te vor ține la suprafață. Cred că ai găsit, în sfîrșit, femeia care a fost capabilă să distrugă rezerva de cinism, pe care ai postat-o în jurul tău ca pe un semn de trecere interzisă. Ești speriat de moarte. Ai descoperit că nu ești imun la ceea ce restul rasei umane suferă, de generații.

– Dragostea nu are nimic de-a face cu asta, spuse Logan indiferent.

– O, am vorbit noi oare ceva despre dragoste? Ben zîmbi sfios. Să fiu al naibii. Tocmai cînd noi discutam aici despre nehotărîre.

Logan își încleștă maxilarul.

– Cred că, de fapt, nehotărîrea nu este deloc problema ta. Ai nimerit-o la trecut. Știi ce vrei, Logan. Și din modul în care acționezi, cred că știi de ce ai nevoie.

– Ceea ce *nu am nevoie* este un cupidon în devenire, într-un costum cu dungulițe roz.

Ben rîse.

– Ai nevoie de un şut în fund, dacă mă întrebi.

Logan ridică o sprînceană.

– Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat.

Ridicîndu-se, Ben îşi încleştă mîna pe umărul lui Logan.

– Ei bine, poate că ar trebui s-o faci. Calea pe care o văd eu este foarte simplă, prietene. O vrei? Du-te după ea. Faci o favoare pentru două persoane şi du-te să obţii ceea ce vrei, înainte de a mă trage şi pe mine, împreună cu *Întreprinderile Prince*, în jos, cu tine. Încearcă-ţi şansa, omule, adăugă el cu înţeles. Dacă a reuşit să te lege atît de strîns, şi cu noduri, părerea mea este că merită.

Logan privi fix pe fereastră, mult timp după plecarea lui Ben. Dacă totul ar fi fost atît de simplu. Dacă într-adevăr Carmen merita nu era o problemă în dezbatere. În dezbatere era faptul că ea merita mai mult decît ceea ce-i oferise el.

Carmen ieşea de sub duş, atunci cînd auzi bătaia în uşă. Punîndu-şi repede un tricou şi apoi trăgîndu-şi o pereche de blugi vechi, scoase capul pe hol şi strigă în apropierea uşii:

– Aşteaptă puţin. Vin imediat.

Agăţîndu-şi prosopul umed pe umeri, se grăbi să ajungă în hol, în picioarele goale, trăgînd fermoarul pantalonilor, în timp ce traversa camera de zi.

Strîngîndu-şi părul ud într-o mînă, se strînse sub umezeala lui, în timp ce puse mîna pe clanţă. O privire rapidă spre ceasul din perete o făcu să se întrebe de ce Barb, care îi spusese că se va opri pe la ea să-i dea ştafeta la lucru, venise atît de devreme.

– Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi, spuse ea, deschizînd uşa. Tocmai ieşeam de sub du...

Mîna, pe care o trecuse prin păr, încremeni la jumătatea drumului. Explicaţia ei bîlbîită, neterminată, atunci cînd în locul zîmbetului sobru a lui Barb Jennings întîlni albastrul electric al ochilor lui Logan Prince şi încruntătura lui întunecată, se opri. Ca un automat, îşi coborî repede prosopul.

– Nu ar trebui să deschizi uşa aşa. Încruntarea lui nu se schimbă. Nu ştii niciodată cine te poate aştepta de cealaltă parte.

Carmen îşi simţi bătăile inimii crescînd într-un ritm nebunesc.

– Ai dreptate, spuse ea, respirînd adînc şi calm, strîngînd şi mai mult clanţa uşii. Ai argumentat pe viu acest lucru.

O umbră de zîmbet, ce trecu peste buzele lui, îi spuse că el înțelesese că merită aluzia înțepătoare. Amintirile îi făceau inima nesimțitoare, în ciuda bucuriei pe care o simțea de a-l vedea stînd acolo.

Crezuse că ar fi trebuit să fie mult mai surprinsă să-l vadă. Într-un fel, totuşi, ştiuse că va veni. Ceea ce nu ştiuse era cît de greu îi va fi să dea ochii cu el.

Tăcerea, suspendată ca şi timpul care trecuse de cînd el părăsise apartamentul ei cu două săptămîni în urmă, umplu camera.

A-l vedea din nou era o amintire crudă a ceea ce se întîmplase între ei. Atît fizic, cît şi emoțional, tot ce împărțiseră ei părea să fi fost o minciună. Ea plătise un preț mare şi începuse să se întrebe dacă va înceta vreodată să plătească.

Din multe motive, nu ar fi trebuit să simtă nimic altceva decît mînie. Dar ea simțea mai mult. Simțea fiecare dorință interzisă, fiecare cercetare de recunoaştere, în timp ce privirea lui se plimba peste întregul ei corp, atingîndu-i sînii, coapsele, picioarele goale şi în sfîrşit părul ei ud, buclat.

– Pot să intru?

Atît de oficial. Atît de imaculat şi de neatins, cu părul lui perfect tuns. Atît de elegant în cos-

tumul închis şi cravata perfect înnodată.

El îşi revenise după bătaia primită, cu excepţia unei cicatrice orientată vertical în colţul buzei de jos.

Rănit, sfărîmat era periculos de frumos. Sănătos şi aranjat era devastator.

Aici era jucătorul în forţă al corporaţiilor despre care citise. Aici era „Prinţul" *Întreprinderilor Prince.* Cel despre care pagina economică a ziarului cotidian vorbea la superlativ. Cel despre care societatea oraşului Houston îl considera propriul echivalent al regalităţii. Născut şi crescut în Texas, acest milionar burlac, de cele mai multe ori etichetat drept rece, rezervat, patrician era deseori copiat.

Carmen înţelese că se potrivea modelului pe care îl avusese în minte. Logan Prince. Orice asemănare cu bărbatul care stătea dezbrăcat în patul ei, vulnerabil şi doritor, acum părea numai o plăsmuire a imaginaţiei ei.

Acel bărbat păşise peste pragul ei acum două săptămîni.

Acel bărbat se transformase într-o amintire.

La urma urmei, chiar asta încercase să facă din el. O amintire, indiferent de faptul că visurile ei îl ţineau în permanenţă în centrul atenţiei. Indiferent de faptul că în fiecare noapte trecea prin visuri la fel de vii, precum realitatea sau că

în fiecare dimineață, atunci cînd se trezea singură în pat, adevărul trădării lui tăia ca lama unui cuțit.

Pentru a combate durerea își ridică bărbia și inspiră adînc.

– Ce doriți, domnule Prince?

El ridică o sprînceană.

Ar fi fost posibil ca ea să nu știe cine era? Un Johnny Dallas sălbatic, plin de scuze o introdusese în problemă, în marea șaradă, înainte de a o săruta de la revedere, cu o strălucire în ochi și o fermă lîngă San Antonio în minte.

Nu-l mai văzuse din acea seară, nici pe pierde-vară și nici pe stăpînul corporațiilor.

Ambii o decepționaseră. Ambii o părăsiseră.

Numai unul îi mai apărea în minte. Cel care stătea acum în ușa ei.

– Carmen.

Îi pronunțase numele atît de tentant, încît ea se gîndi că ar trebui să mai repete.

Tresărind, își întoarse privirea spre privirea lui.

– Aș vrea să intru. Îmi dai voie?

Mîndria o opri să îl întoarcă din drum. Suferise într-adevăr destulă umilință din cauza lui, dar nu avea de gînd să-l lase să știe cît de disperat și-ar fi dorit să piece sau cît de disperat își dorea să rămînă.

Stînd în spate îi făcu semn să intre, apoi își dădu seama că tremură.

– Ești cam departe de casă, spuse ea cu o detașare rece în voce, atît cît mai putea să adune. Deși, cred că ai mai fost pe aici și înainte. Caraghios. Niciodată nu mi te-am imaginat ca pe un om căruia îi place să se plimbe pentru a-și împrospăta amintirile. Sau este mai mult ca o întoarcere la locul faptei?

Zîmbetul pe jumătate apăru din nou. Numai o umbră, numai o pîlpîire care îi atinse buzele, dar care nu exprima buna dispoziție.

– Sarcasmul tău nu te caracterizează, Carmen. Ia exemplu de la un adevărat cinic, o să înveți ceva cu totul nou.

– O, dar știu foarte bine. Tu ești cel care m-a învățat.

El o privi încordat.

– Și pentru asta voi regreta mereu.

Ea luptă cu o dorință crescîndă de a-l crede. Ei și ce dacă-i părea rău? La fel de rău îi părea și ei. Dar ea era și umilită și trăise cu acest sentiment timp îndelungat.

– Dacă motivul pentru care ai venit aici a fost acela de a te scuza, spuse ea înțepat, atunci ți-ai făcut datoria.

Simțea nevoia ca el să piece, înainte ca ea să uite că trebuia să îl urască pentru ceea ce-i

făcuse.

– Dacă nu mai ai altceva de spus, eu trebuie să mă pregătesc să plec la serviciu.

– Carmen, nu-mi eşti datoare cu nimic, dar mi-ar plăcea să-mi dai o şansă să mă explic.

Avea dreptate. Nu-i era datoare cu nimic. Şi nici nu avea nevoie să-i dea acea şansă. Nu voia să rişte să-i audă explicaţiile, pentru că nu voia să aibă un motiv să-l ierte.

– Nu-i nevoie. Johnny mi-a explicat deja despre afacerea pe care ai făcut-o cu el. Foarte inventiv. L-ai făcut un om fericit.

– Nu am venit aici să discut despre Dallas, spuse el, avansînd un pas spre ea.

Ea se dădu înapoi, spunîndu-şi în sine că nu fuge. I se părea normal să păstreze distanţa. În definitiv, exceptînd ceea ce citise în ziar, nu ştia absolut nimic despre el. Nu despre acest bărbat. Ea cunoscuse – ea *crezuse* că a cunoscut – alt bărbat.

Apropiindu-se de canapea, simţindu-se mai în siguranţă cu mărimea şi lungimea acesteia între ei, ea îl privi în faţă.

– Atunci te rog, dă-i drumul. Trebuie într-adevăr să plec la lucru.

Privirea lui se mişcă neliniştită prin cameră înainte de a o privi. Acum, că ea îi cunoştea identitatea, şi bogăţia de care era înconjurat,

mobila ei modestă și apartamentul sărăcăcios păreau amplificate magnific în ochii ei.

Ea își strînse brațele și apoi le lăsă repede în jos, atunci cînd realiză că gesturile îi comunicau sentimentele de apărare.

– Aș vrea să știi, începu el ușor, că nu am intenționat niciodată să mă folosesc de tine.

Ea strînse din umeri.

– Ei bine, nici eu n-am avut niciodată intenția să mă las folosită. Cred că asta ne face egali. Trăiește și învață, nu? Am învățat mult de la tine, domnule Prince.

Dacă ar mai fi fost posibil, privirea ochilor lui se întunecă și mai mult.

– O să-ți vină greu să crezi, Carmen, dar să știi că și eu am învățat ceva de la tine.

– Ai dreptate. Îmi vine greu să cred asta. Într-un fel, îmi vine greu să cred orice mi-ai spune.

– Ei bine, da.

Pe față îi apăru o expresie tristă, resemnată.

– Cred că ai motive întemeiate.

Un alt moment lung, dureros de tăcut, trecu, moment în care ea simți că el luptă cu dorința de a se apăra. În final, el decise că nu trebuia să pornească nici o defensivă.

– Uite, aș vrea să știi că îmi pare rău. Pentru tot. Și îmi cer scuze că te-am deranjat. Atît. Am vrut să mă asigur că ești în regulă.

– Şi acum ştii. Sînt foarte bine.

De ce n-ar fi? Doar pentru că ea intrase într-o încurcătură după ce el o părăsise? Doar pentru că nu mai putea dormi, mînca sau să fie capabilă să-şi ierte propria naivitate? Toate acestea nu însemnau că nu se descurca. Doar pentru că ea nu-şi putea ierta modul în care el o făcuse să se simtă atunci cînd o sărutase sau că nu se putuse opri să dorească şi să caute ceea ce ar fi putut să fie între ei, nu însemna că nu este în regulă.

– Carmen.

Dureros de moale, devastator de iubitoare, vocea lui o distruse. Apucă cu mîinile partea din spate a canapelei. La naiba cu ochii. De ce trebuiau să ardă şi s-o orbească cu ameninţarea ceţoasă a lacrimilor? Clipi greu şi privi în altă parte.

– Carmen, repetă el, cu un sunet adînc, în timp ce ocoli canapeaua şi cu o atingere a mîinii îi apropie faţa de a lui.

Ea ştia că ar fi trebuit să se mute. Ştia că ar fi trebuit să alerge, să meargă cît de departe ar fi putut de el. Dar intensitatea pătrunzătoare a ochilor lui o ţintui. Rămase acolo, în picioare, căutîndu-i faţa, în timp ce el o trăgea mai aproape, în braţe, o trăgea uşor spre el.

Privirea lui o mîngîia. Ochii lui străluceau de

un foc pe care ea îl recunoscu drept dorință. Și încă ceva. Un lucru pe care ea nu-l putea crede, dar care o împinse mai departe decît pasiunea lui.

Îi văzu din nou vulnerabilitatea, și lupta de a nega ceea ce nu-și dorea ca ea să vadă.

– Nu m-am putut abține să nu mă gîndesc la tine, șopti el.

Recunoașterea acestui fapt îi străpunse inima, unde penetră și arse. O altă flacără susură, se înălță și apoi se împrăștie adînc în interiorul ei, în timp ce privirea lui se opri asupra buzelor ei.

– Mi-am spus că n-o să fac asta. Am jurat că nu te ating.

Ea înghiți greu și încercă să se retragă.

– Atunci n-o face, reuși ea să șoptească, atunci cînd el o strînse și mai mult.

– Te rog, nu face asta.

Dar era prea tîrziu pentru rugăminți. Și amîndoi știau asta.

– Tu crezi că eu n-am încercat să stau deoparte? Vehemența tonului lui dădea la iveală bătălia pe care o purtase cu sine. Tu crezi că eu nu știu că venirea mea aici e o greșeală?

Captivă în brațele lui, ținută ostatecă de cuvintele lui, ea își întinse brațele în jurul pieptului lui.

– Atunci de ce? De ce te-ai deranjat?

Cu o înverşunare care se potrivea încruntării lui, o trase spre el şi îşi coborî capul spre al ei.

– Din acest... şopti el lîngă buzele ei. Din acest motiv.

Şi acesta era motivul de care ea se temuse.

Şi tînjise după el...

Şi îl visase...

O sărută cu o dorinţă care era adevărată şi care cerea. Cu o necesitate care nu era nici calculată, nici controlată. Respiraţia lui era foarte fierbinte, plină de o dorinţă interzisă. Sărutul lui era o năvală uşoară a pasiunii lui neliniştite, cu mînie, cu o seducţie nereţinută.

Ar fi trebuit să lupte împotriva lui. Dar el nu avea de gînd să o lase. Limba pătrunse printre buzele ei, cu intenţia de a cuceri, fără compromisuri, cu o promisiune de a poseda, fără delicateţe.

O sărută înfometat, o seduse cu insistenţă, fără a-i cere iertare nici permisiune, cerîndu-şi dreptul.

Totul era greşit. Totul era drept. Tot ceea ce visase ea. Tot ceea ce îşi dorise. Nimic din lucrurile la care ea ar fi avut dreptul.

Dar forţa lui era slăbiciunea ei. Puterea lui era înfrîngerea ei, în timp ce o mînă puternică, cercetătoare o trase în jos, pe spate, iar cea-

laltă i se încleştase posesiv în păr.

Gura lui o devasta, o cerea, o devora, pînă cînd mîinile îi cuprinseră pieptul şi îl apropie, în loc să îl îndepărteze.

Se lăsă sub greutatea lui, suspinînd într-o cedare totală, în timp ce el îi cuprindea şoldurile cu mîinile lui mari şi îi desfăcea picioarele cu genunchiul, presînd-o sub el.

– Din acest... şuieră el, în timp ce îşi îndepărta buzele şi îşi făcea drum pe obrazul ei cu buzele. Din acest motiv am venit, şopti el sărutîndu-i buzele din nou. Din această cauză nu am putut sta departe de tine.

Era singurul lucru pe care Logan promisese că nu-l va face. Nu venise pentru a lua ceva de la ea. Nu venise din necesitate.

Şi pe dracu', o făcuse!

Să o vadă din nou ar fi presupus să-şi pună necesitatea la odihnă, să o scoată din minte şi din viaţa lui.

Dar apoi îi văzu faţa. Se uită în ochii ei mătăsoşi, spanioli, iar ea îi dădu astfel o fărîmă de suflet. O atinse şi imediat sufletul îi aparţinu lui şi nu ei, lucru care devenea periculos pentru ea.

Ea se mişcă precum un val lîngă el, mişcîndu-se uşor în jurul lui, învolburîndu-se în el, toată numai un fluid graţios şi un foc lichid. Sen-

zuală, invitînd. Ea era tot ceea ce-şi mai putea aduce aminte şi mai mult decît ar fi putut visa. Catifea înfierbîntată, mătase de miere.

Iar acum, cînd el o ţinea în braţe, nu ştia cum ar putea vreodată reuşi să stea departe de ea.

Luîndu-i o şuviţă bogată de păr într-o mînă, o împinse pe spate pînă cînd ea i se deschise din nou. Cu un semn făcut fără suflare ea îi primi limba, oferind-o pe a ei, sărutîndu-l cu o insistenţa drăgăstoasă a unei iubiri pe care amîndoi doreau să o aibă.

Cu un geamăt, el îşi plimbă mîinile pe spatele ei, umplîndu-şi palmele şi împingînd-o cu forţă spre el. Puternică în înfierbîntarea lui. Puternică în faţa cerinţei lui.

El o strînse, înfruptîndu-se din sărutul ei. Condus de o dorinţă mai puternică decît oricare alta din existenţa lui, atinse fermoarul blugilor ei. Atunci cînd ea tresări, dar nu dădu înapoi, se aplecă peste ea, ţintuind-o de perete. Ea gemu atunci cînd el îi scoase tricoul, băgîndu-şi mîinile sub el şi umplîndu-şi palmele cu greutatea plăcută a sînilor.

Niciodată nu avea suficient din ea. Nu-şi putea satisface gustul. Nu simţea suficient textura ei. Şi pielea ei. Ea ardea ca o flacără în locurile unde el o atinsese. Îi mîngîie sfîrcurile cu degetele. Respiraţia ei se transformă într-un geamăt

și apoi deveni o serie de răsuflări precipitate care aveau gustul mierii, atunci cînd le simți.

Era a lui. În acel moment, la acel timp era a lui, numai a lui, pentru a i se da. Iar el voia să o ia în întregime. Ridicîndu-și dorința, își presă abdomenul peste coapsele ei, blestemînd hainele care îi despărțeau. Blestemînd un moment de luciditate el se forță să înțeleagă ce fragilă era și dacă ar fi luat-o acum l-ar fi urît pentru asta toată viața.

Luîndu-i fața între palme, el se retrase din sărut, apoi încercă să-și controleze respirația și să-și calmeze pulsul, să-l încetinească, să se liniștească.

Prea repede. Își revenise prea repede, atunci cînd fusese alături de ea, iar ea devenise prea fragilă, prea vulnerabilă în brațele lui. O singură privire în ochii ei căprui, amețiți arătă cît de vulnerabilă era.

Punîndu-și fruntea pe a ei, Logan își reveni și îi mîngîie obrajii, cu vîrfurile degetelor.

El realiză momentul în care ea își reveni. Chiar și înainte de privirea ei pasionată care-i lumina ochii, el îi simțise corpul tensionat de înțelegerea a tot ceea ce se întîmplase.

Ochii ei erau plini de acuzare, care, în curînd, se transformă în rușine, înainte de a-și coborî genele și de a se uita într-o parte.

– Nu!

Îi prinse bărbia în palmă şi o forţă să se uite la el.

– Carmen, nu. Nu mă privi aşa. Nu este nici o ruşine pentru ceea ce s-a întîmplat. A fost cinstit şi adevărat.

– Ce ştii tu despre onestitate?

Ochii ei se umplură de mînie, în timp ce puse mîna pe încheieturile mîinilor lui şi încercă să se elibereze.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti măcar despre onestitate, după felul în care m-ai minţit?

– Ai simţit sărutul acela ca pe o minciună? A fost modul în care am venit sub tine în pat, în acea dimineaţă, o minciună? Îşi presă coapsele peste ale ei.

– Simţi asta ca pe o minciună?

Ea închise ochii, iar el ştiu că ea îşi aminteşte. Şi răspunde. Îndurerată de dorinţă. Dorind să-l urască. Urîndu-se pe ea pentru faptul că îl dorea.

– Carmen, te rog, ascultă-mă. Nu am intenţionat să se întîmple nimic din tot ce s-a întîmplat. Nici acum două săptămîni, nici astăzi. Şi ştiu că nici tu nu ai vrut asta.

Cu palmele cuprinzîndu-i faţa şi cu degetele ei strînse combativ în jurul încheieturilor lui, o privi adînc în ochi.

– S-a întîmplat. N-a fost vina ta. La naiba, nici nu mai sînt sigur că am fost eu. Jur pe Dumnezeu, cînd am venit aici am vrut numai să vorbesc cu tine. Am vrut să văd dacă pot să mi te scot din minte şi din viaţa mea.

Ea respiră adînc, întretăiat.

– Şi m-ai văzut. Dacă într-adevăr îţi pasă de mine, dovedeşte-o. Ieşi pe uşă şi lasă-mă în pace.

Strînse din dinţi, ca şi cînd vina l-ar fi devorat. Încet, îi dădu drumul.

– Asta este ceea ce vrei? Asta este ceea ce vrei cu adevărat?

O privi în ochi, ştiind că acolo putea vedea adevărul.

Ea dădu din cap, dar fără prea multă convingere.

– Carmen.

Respirînd uşurat, se opri să o atingă, în schimb îi dădu la o parte o şuviţă ce-i căzuse pe obraz.

– Prima dată cînd te-am văzut, am înţeles ceva despre tine. Îţi exprimi emoţiile prin intermediul ochilor. Şi nu mă poţi minţi. Nu pe mine. Nu vrei ca eu să plec, insistă el blînd. Poate că ţi-ai dorit să vrei acest lucru. Şi eu mi-aş fi dorit să te îndatorez dar, într-un fel, nu cred că va merge.

Confuzie, apoi o umbră uşoară de cedare

trecu pe fața ei.

– Nu te înțeleg. Nu înțeleg nimic din toate astea.

El zîmbi obosit dar hotărît să nu mai lupte.

– Asta ține de amîndoi.

– Ce vrei de la mine?

Înflăcărarea și furia făcură o întoarcere triumfătoare.

– Sex? Așa se numesc toate aceste lucruri? Curiozitatea de a fi cu o micuță Chicana?

– Știi foarte bine că nu-i adevărat.

Ea rîse. Un sunet ascuțit, rănit, care avea puțin umor și cu mult mai puțin încredere.

– Ce altceva poate fi? Uită-te la tine, spuse ea, împingîndu-l deoparte. Cu o mișcare rapidă, defensivă își lăsă părul pe ochi și apoi își lovi pieptul cu palma.

– Uită-te la *mine*. Nu fac parte din echipa ta. În cazul în care nu ați observat, vă plimbați într-un cartier sărac, domnule Prince. Poate că nu sînteți departe de apartamentul luxos din Galleria decît cu cîteva mile, dar în termeni de condiție socială sînteți la o distanță de un continent.

– Dacă m-ai cunoaște ar trebui să știi că nu-mi pasă de acest lucru.

– Dar eu nu știu, nu-i așa?

Ochii ei expresivi adăugară adevărul dureros pe care odată crezuse că îl cunoaște. Odată,

cu foarte mult timp în urmă.

– Aici greşeşti. Probabil că mă cunoşti mai bine decît oricine altcineva. Şi din cauza ta, cunosc acum lucruri despre mine pe care nu mi le-am imaginat vreodată.

– Ce, că eşti un mincinos?

Rezistenţa îi străluci în ochi, în timp ce încerca disperată să o transforme în furie.

– Că poţi să te joci cu simpatia unei persoane, pentru a profita de ea?

– Ceea ce am învăţat a fost faptul că sînt bărbat şi nu o maşină. Am învăţat că nu pot să fac asta. Am vrut să iau de la tine, Carmen. Pentru un timp, m-am convins pe mine că pot s-o fac. Am crezut că pot să joc un rol şi să iau ceea ce nu-i al meu, la naiba cu faptul că nu poţi fi cel mai deştept.

Scutură din cap, reflectînd la propria-i prostie.

– Am crezut greşit. Nu voiam ca tu să-i răspunzi lui Dallas. Voiam să-mi răspunzi mie.

– M-ai minţit, acuză ea, dar ochii arătau că lupta ei era înfrîntă de argumentele lui. Ai profitat de mine.

– Da, am făcut-o. Şi nu sînt mîndru de asta. Şi îmi pare rău că din această cauză tu ai avut de suferit. Dar nu-mi cere să-mi pară rău pentru ceea ce s-a întîmplat între noi. Nu-mi va părea niciodată rău pentru asta.

Tăcerea, la fel de grea ca satinul părului ei negru, la fel de delicată, precum mîndria ei rănită îi ținu prizonieri amintirilor, îi ținu prizonieri cu anticipare.

– Îți voi face o promisiune în care vei putea crede, Carmen, spuse el în final. Nu dau înapoi de la asta. Nu renunț la tine, pînă în momentul în care mă vei convinge că nu vrei să fii o parte din viața mea.

– O parte din viața ta?

Ochii ei deveniră, brusc, sălbatici, neîncrederea înlocuind ezitarea.

– Ce parte aș putea eu vreodată să ocup în viața ta?

El o privi timp îndelungat.

– Nu cred că mi-am clarificat în întregime acest lucru. Ți-am promis să fiu cinstit, adăugă el, atunci cînd ea arătă pe moment nedumerită.

– A, bine.

Rîse ascuțit, un rîs care îi trădă frustrarea provocată atît de el, cît și de afirmația lui.

– Scuză-mă pentru faptul că nu mi-am dat seama de acest lucru. Îți spun eu ce, continuă ea cu mînia oglindită în sclipirea ochilor și în ridicarea bărbiei, cînd îți dai seama exact ce se potrivește planurilor tale, cînd o să fii sigur anunță-mă, da? Nu te deranja să mă suni. O notă ar fi de ajuns. Care să-mi reamintească.

Merse țeapănă către un pupitru mic, înghesuit în colțul camerei, și scotoci pînă cînd găsi ceea ce căuta.

– Nu vreau banii dumitale, domnule Prince.

Îl privi în față sfidător, în timp ce el recunoscu un cec completat în contul Întreprinderilor Prince. Ar fi trebuit să știu încă de acum două săptămîni cînd îl rugase pe Ben să-i trimită un cec, că nu-i va cheltui.

Se uită de la cec spre ea.

– Asta a fost pentru a recompensa timpul și îngrijirea pe care mi-ai acordat-o.

– Nu-mi pasă cum o numești. Sînt bani cu care cumperi conștiința, și eu nu vreau nici un sfanț din ei.

El se uită cu atenție prin apartamentul sărăcăcios, înainte de a o privi pe ea.

– Păstrează banii, Carmen. Nici nu au început să acopere ceea ce îți datorez.

– Ai dreptate că nu.

Rupse cecul pe jumătate și îi puse bucățile în palmă.

– Dar ceea ce-mi datorezi tu nu poate fi plătit ca o datorie.

Întorcîndu-i spatele, merse spre ușă și o deschise.

– Te rog să pleci. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Nu mai vreau să te mai văd. Și nu mai

vreau să vii pe aici să mă deranjezi.

Punîndu-şi mîinile în şolduri privi ţintă la podea.

El îi privi linia încordată şi subţire a umerilor şi simţi cum o tensiune ce răspundea, creştea în interiorul lui.

– Îl iubeşti?

Capul ei se ridică.

– Pe Dallas, spuse el, reacţionînd la încruntarea ei.

– Îl iubeşti?

– Nu înţeleg de ce te preocupă acest lucru.

Inima îi bătea nebuneşte în piept, în timp ce făcu un pas spre ea.

– Răspunde-mi!

Între mînie şi indignare el văzuse ezitarea, înainte ca ea să-şi ridice bărbia şi să-şi menţină poziţia.

– Nu trebuie să-ţi răspund.

Îi căută ochii dorind să vadă răspunsul. Era acolo, abia ascuns, extraordinar de important. Ea nu-l iubea pe Dallas. Nu era posibil să-l iubească şi să răspundă în felul acela în braţele lui.

Răsuflă uşurat şi încercă să-şi imagineze cum ar trebui să rezolve lucrurile de acum încolo. Acoperind-o cu o cerere verbală, nu putea să rezolve lucrurile.

– Ai dreptate, spuse el, stăpînindu-și nerăbdarea. Nu trebuie să-mi răspunzi. Dar se pare că am o grămadă de răspunsuri care te interesează.

Îi atinse părul.

– Nu s-a terminat, Carmen. Trebuie să pui acest lucru în față. Mă voi întoarce.

Atingîndu-i fața, îi atinse buzele cu ale lui. Intenția lui era promițătoare. Dar buzele ei erau atît de moi, atît de promițătoare, încît el le atinse ușor, le apăsă cu răbdare și răscoli un foc în interiorul ei ce promitea o nouă viață.

Se retrase, mîngîindu-i obrazul cu degetul.

– Va trebui să fii mult mai convingătoare, pentru a mă determina să stau deoparte.

După ce îi aruncă o privire de rămas-bun, trecu pe lîngă ea și plecă.

Capitolul Şapte

– Eşti foarte tăcută astăzi, drăguţo. Vrei să vorbeşti despre ceea ce te preocupă?

Eddie Hermandes îşi ridică o mînă spre şold, mîna în care avea cîrpele albe, lăbărţate, de curăţat, şi împinse mai mult înainte una dintre ele.

– Să zicem la mine acasă diseară, puţin după ora nouă?

Carmen îşi trecu o ultimă notiţă în fişa unui pacient, înainte de a o pune în etajeră.

– Nu în seara asta, Eddie.

Atingînd umărul lui Carmen pentru a pune la loc o fişă la care lucrase, Barb Jennings zîmbi

răutăcios, mai întîi spre Carmen, apoi spre Eddie.

– Iar îți dă bătaie de cap individul ăsta?

– Dar eu nu vreau să-i dau nici un fel de bătaie de cap.

– Yeah, toți știm ce *vrei* tu să-i dai ei, fățarnicule. Dar ceea ce nu reușim să ne dăm seama este cum de nu înțelegi că ea *nu vrea* nimic de la tine.

Într-o altă zi, Carmen ar fi zîmbit la avansurile inocente ale lui Eddie și la înțepăturile răutăcioase ale lui Barb, care îl tachina pe Eddie. Dar acea zi nu era una ca oricare alta. Era ziua în care Logan Prince apăruse la ușa ei, o sărutase nebunește și o lăsase să se întrebe atît despre sănătatea ei psihică, cît și despre modul în care putea să rezolve desprinderea de el.

Fără a se lăsa copleșit de replicile istețe ale lui Barb, Eddie începu să frece din nou podeaua cu cîrpa, pînă cînd ajunse drept în fața ochilor lui Carmen.

– Are dreptate, Carmen, în ceea ce spune?

Carmen îi zîmbi prietenos, cu același zîmbet care, probabil, îl făcuse pe Eddie să-i facă prima propunere.

– Ești un băiat de treabă, Eddie, dar nu sînt pregătită acum pentru o relație, O.K.?

– El nu vrea o relație, Carmen, spuse răută-

cios Barb, maimuțărind vorbirea tărăgănată și leneșă a lui Eddie. Vrea numai să te obțină, nu-i așa, Eddie?

– De ce oare porți tot timpul cu tine o gură așa de deșteaptă, Jennings? întrebă el, blajin.

Barb își flutură genele spre Eddie.

– Cred că tu scoți întotdeauna tot ce-i mai bun în mine.

– Cum?

Eddie își aranjă o șuviță răvășită din părul lui negru și lung, peste ureche.

– Ei bine, poate *tu* vrei să vii diseară în apartamentul meu să vezi cît de bun sînt *eu*, sugeră el, cu un rînjet plin de insinuare și speranță.

Barb chicoti.

– Uite asta îmi place la tine, Eddie. Capacitatea ta de a te devota. Și optimismul.

– Să o iau ca pe un răspuns afirmativ?

– În viziunile tale, Romeo. În același timp, țin să-ți spun că te caută Masters.

– O, drace!

Eddie își aruncă agitat o privire în spate, peste umăr, ca și cînd i-ar fi fost teamă că sora-șefă s-ar fi putut materializa acolo numai din aer.

Eunice Masters avea atitudinea unui sergent de instrucție și tenacitatea unui taur scos în arenă. A unuia înfometat. Toată lumea, inclusiv

Eddie, făcea eforturi susținute să-i intre în grații.

– Ce vrea? întrebă el cu îngrijorare.

– Ceva în legătură cu o boacănă făcută de cineva care a pierdut o pereche de mănuși.

Barb îi făcu cu ochiul lui Carmen.

– Te joci de-a doctorul din nou, Eddie?

Mormăind în barbă ceva în legătură cu necesitatea de a verifica aprovizionarea la etajul cinci, Eddie se îndepărtă spre lift, uitîndu-se cu coada ochiului peste umăr după Eunice, în timp ce împingea în față cîrpa de șters podeaua.

– Nu ar fi trebuit să-l necăjești atît de tare, spuse Carmen, luptînd din greu să-și mascheze grimasa.

– Iar tu nu ar fi trebuit să fii atît de amabilă cu el. Felul ăsta de a fi te bagă întotdeauna în bucluc. Și apoi, Eddie s-a născut pentru a fi tachinat. Se simte neglijat dacă nu-i servesc o porție de acest fel cel puțin o dată la un schimb.

Barb luă o altă fișă medicală și începu să scrie în grabă.

– Și totuși a avut dreptate într-o singură privință. Ai fost îngrozitor de tăcută toată ziua. Te simți bine, copilaș?

Carmen ezită și apoi zîmbi forțat.

– Bineînțeles. Mă simt foarte bine.

– Hm.

Privind-o pe Carmen cu coada ochiului, Barb

o măsură din priviri şi dădu din cap.

– Aşa cum erai în regulă acum cîteva săptămîni. Ştii că mie poţi să-mi spui orice.

Barb Jennings şi Carmen începură să lucreze împreună la Ben Taub Trauma Center, cu cinci ani în urmă. Barb provenea dintr-o familie foarte bună şi învăţase la o şcoală particulară. Dar în ciuda diferenţelor de clasă socială ele deveniseră prietene foarte apropiate şi confidente. Cu toate acestea însă, existau lucruri pe care Carmen nu le putea povesti. Nici măcar lui Barb. Logan Prince şi modul în care el îi afectase existenţa era unui dintre acestea.

– Nu am nimic, pe cuvînt, insistă ea, simţindu-se vinovată, pentru că spusese o minciună.

– Dacă spui tu.

Barb se grăbi să verifice programul săptămînii ce urma, înainte de a se aşeza la masa asistentelor, pentru a-şi scoate un pantof şi a-şi masa piciorul care o durea.

– Nu are nici o legătură cu persoana aceea plină de iubire pe care am văzut-o plecînd din apartamentul tău, cînd am venit să te iau în această dimineaţă, nu-i aşa? întrebă ea, fără să piardă din vedere nici un amănunt.

Carmen se încruntă asupra mapei cu hîrtii şi începu să scrie înnebunită.

– Uite, ştiu că nu e treaba mea...

– Chiar așa și este.

Îndulcindu-și respingerea cu un zîmbet cu care ar fi vrut să spună: „Dacă vrei să rămîi prietena mea, nu întreba mai mult", Carmen se întoarse la fișele ei.

Cu toate acestea, Barb, a cărei statură micuță ascundea stăruința unui taur, era renumită pentru capacitatea ei de a lovi în punctele cheie.

– Să știi că am putea rezolva problema și altfel, mai dur, și aș putea să-ți smulg informațiile bucățică cu bucățică, dar la fel de bine tu ai putea să rezolvi totul, spunînd o singură frază. Am cîteva metode de tortură ascunse în buzunar, special pentru asemenea ocazii. Tu alegi.

– Alegerea mea este aceea de a tăinui deocamdată. Și, de altfel, schimbul meu s-a terminat, Carmen se uită la ceas, acum trei sferturi de oră. Iar întrebările tale au venit după limita permisă de timp, înțelegi?

Barb oftă. Acceptînd pentru moment înfrîngerea, își puse pantoful.

– Și astfel se termină încă o zi plină de voie bună la Centrul Ben Taub. Nu trebuie să fii o persoană înnebunită după muncă pentru a lucra aici, dar ajută cu siguranță, murmură ea spre o persoană imaginară.

Spitalul Ben Taub fusese o premieră în ceea

ce privește traumatologia, în Houston. Ambele femei simțeau din plin oboseala unui schimb de zece ore, care pentru ele devenise o obișnuință, iar mulți alți oameni ar fi numit-o ceva îngrozitor. Ambele acceptau, în tăcere, impactul pe care îl avea fiecare eveniment al zilei asupra viețiilor lor.

Modul de a se elibera de tensiune, pentru Carmen era munca voluntară pe care o făcea la o clinică afiliată Centrului de Sănătate, *Casa de Amigos*. Modul preferat a lui Barb de a se relaxa era mîncarea.

– Ce spui despre o pizza și o halbă cu bere, sugeră ea plină de speranță. Amîndouă ar pica al naibii de bine, acum.

– Cu două condiții, spuse Carmen, înaintînd în hol, alături de prietena ei. Este rîndul meu să plătesc, și fără încercări mascate de a deschide nici cea mai mică discuție.

– Bine, acceptă Barb bosumflată. S-a făcut. Dar trebuie să-ți spun, Sanchez, că n-ai nici un haz. Dar nici un haz.

Era aproape miezul nopții cînd Carmen intră în apartamentul ei. Burdușită de pizza, plăcut amețită de paharul cu bere pe care Barb in-

sistase să-l bea pentru binele ei, Carmen încă mai zîmbea silit, gîndindu-se la replicile usturătoare ale lui Barb și la părerea preconcepută pe care o avea despre tînărul doctor Carrington al cărui scop în viață era să aibă legături amoroase cu toate asistentele de la Centrul de traumatologie. Rezistența lui Barb Jennings zădărnici oricum acest scop.

Carmen se gîndi că și-ar fi dorit să aibă și ea acest fel de a privi lucrurile și această siguranță de sine în ceea ce privește bărbații, această lipsă de respect făcută în joacă, ce-i permitea să accepte sau să respingă bărbații, după cum situația se potrivea scopului ei. Să se bucure de ei sau să-i răscolească, în funcție de cum avea ea chef.

Dar în timp ce viziunea liberală a lui Barb era de-a dreptul de invidiat din punct de vedere teoretic, Carmen înțelegea că în practică era ceva pe care ea nu-l va putea niciodată realiza.

Nu ar fi putut niciodată să se joace cu sentimentele altcuiva, așa cum Logan Prince o făcuse cu ale ei. Minciuna lui încă o mai durea. Ar fi vrut să se elibereze de această durere. Ar fi vrut să-l uite sau cel puțin să se gîndească la el cu mînie, și nu cu dorință.

– De ce nu ți-ai dori chiar luna de pe cer?

bombăni ea în timp ce mergea spre dormitor şi îşi dădea jos uniforma. Din nefericire însă, dorința nu ducea la înfăptuire. Şi la fel de nefericit era faptul că modul în care simțea față de Logan Prince îl făcea imposibil de uitat.

Nu era rezonabil şi nici măcar inteligent, dar ceea ce îşi dorea mai mult decît orice era să creadă în ceea ce i-ar fi spus el. Voia să creadă că dincolo de dorința trupească, el ar fi simțit pentru ea cu totul altceva. Ceva mult mai puțin trecător decît atracție. Ceva la fel de substanțial ca iubirea.

Iubire. Cuvîntul o învălui plăcut, înainte de a simți o teamă provocată de o bătaie a inimii ce percută în piept.

– N-ar fi trebuit să bei şi ultimul pahar cu bere, Sanchez. Poți să stai să te asculți un pic? Iubire.

Clătină din cap.

– Vreau să zic, cu adevărat. Iubire? Ca şi îndrăgostită de Logan Prince? Aceasta este o distracție pentru el. Un joc. O diversiune.

Se auzi o bătaie în uşă. Îşi îndreptă capul spre uşă. Fiecare instinct din interiorul ei îi spunea cine bate în uşă. Un fior puternic de emoție, la ideea că dincolo de uşă ar fi Logan, îi făcu inima să bată puternic.

– Mîine te programezi. La neurologie. Să-ți examineze capul ăla, murmură ea în barbă.

Logan Prince nu putea fi de cealaltă parte a ușii. În ciuda remarcilor lui și a cuvintelor frumoase, nu ar fi făcut atîta drum ca să o revadă. Chiar și numai pentru o distracție, nu era genul de bărbat care s-ar fi umilit pentru a alerga după o femeie. Și, în mod special, nu pentru o femeie obișnuită ca ea.

Și apoi, din tot ceea ce citise ea, femeile îl vînau pe Logan Prince și nu invers. Femei bogate. Cu multe relații. La modă. Cu o situație bună.

Acelea erau femeile care făceau parte din viața lui.

Pășind într-o rochie lungă pînă în pămînt, de satin roșu, se mustră din nou pentru bătăile de inimă pe care i le dădeau gîndurile că ar fi putut fi Logan.

Strîngîndu-și cordonul rochiei în jurul taliei, merse ezitînd spre camera de zi cînd o bătaie se auzi din nou în ușă.

Barb se simțea destul de jignită cu cîteva minute în urmă, cînd se despărțise de ea. Probabil că era Barb, care se decisese să nu mai aștepte o noapte pentru a vorbi cu ea.

Atinse broasca încuiată, convinsă că va ve-

dea zîmbetul ironic, plin de vitalitate a lui Barb, cînd o voce joasă pătrunse prin ușă.

– Carmen, sînt eu, Logan.

Își trase cu repeziciune mîna înapoi, ca și cînd mînerul ușii ar fi fost în flăcări. Picioarele nu o mai puteau ține. Se întoarse încet înapoi.

Atunci cînd genunchii îi atinseră canapeaua, se cufundă în ea, uitîndu-se cu ochii măriți, într-o negare mută, la ușa încuiată.

– Carmen, deschide. Vreau să vorbesc cu tine.

Inima își acceleră ritmul din ce în ce mai tare. Inimă nesăbuită. Femeie nechibzuită.

Bărbat insistent.

Dintr-un anumit punct de vedere asta o mulțumea. Dintr-un altul, înțelese că dacă nu ar fi simțit asta, mintea i-ar fi luat-o razna. Dar preferă să dea toată vina pe oboseală. Chiar pe furie. Dar cu toate încercările ei de a numi acest lucru astfel, faptele erau aceleași, indiferent de cum păreau. Era înnebunită de faptul că el se întorsese la ea. Înnebunită, înspăimîntată și complet pierdută, fără a ști cum să se apere de sentimentele pe care el i le trezea.

Pînă reuși să se dezmeticească și să vadă cum se poate stăpîni, cea mai bună modalitate de a se apăra, decise ea, era să nu răspundă

deloc. Dacă-l ignoră, poate pleacă. În mod logic, dacă ea nu ar fi deschis, el ar fi plecat.

Dar Logan Prince nu se comporta într-un mod logic, deductibil.

– Carmen, știu că ești acolo. Te-am văzut venind acasă. Vreau să-mi acorzi numai cîteva minute. Atît îți cer.

Își ridică genunchii la gură și își strînse mîinile în jurul lor.

– Ceri prea mult, murmură ea, știind că n-o aude, rugîndu-se pe de o parte să piece, pe de alta sperînd că va insista. Fără să știe însă că va fi capabilă să reacționeze la oricare dintre hotărîrile lui.

– Haide, Carmen. Ori deschizi, ori dacă nu, o să fac un asemenea tărăboi aici de o să-ți dorești să fi deschis deja, amenință el, după o tăcere lungă și pe un ton atît de hotărît, încît ea să înțeleagă că nu glumește.

Se ridică, cu picioarele tremurînde, și traversă camera.

– De ce n-o lași baltă? pledă ea, sprijinindu-și fruntea de ușă.

– Amîndoi știm că nu pot face asta.

Rugîndu-se să aibă mai multă putere, dădu la o parte lanțul de la ușă.

Logan respiră ușurat cînd auzi zgomotul lan-

țului și întoarcerea cheii în broască. Fusese un truc ieftin, să o amenințe în felul ăsta. Avu un moment de remușcare care se transformă într-un sentiment de justificare în clipa în care ea deschise ușa și el o văzu în prag.

Roșul era culoarea ei preferată. Atlazul, materialul ce i se potrivea cel mai bine... și care aproape îl nimicea.

– Bună, zise el, conștient de răgușeala vocii sale.

– Am mai jucat deja această scenă o dată astăzi.

Se uită la el mînioasă, strîngînd cu putere mînerul rotund al ușii.

– Cu riscul de a mă repeta, de ce ai venit?

Ignorîndu-i privirea rece și contînd pe ochii care îi spuneau atît de multe, trădîndu-i adevăratele sentimente, se menținu pe poziție.

– Ți-am spus că mă voi întoarce.

Părea atît de confuză. Așa de nesigură. Atît de ușor de iubit.

– Arăți obosită, Carmen. Muncești prea mult. Cînd a fost ultima ta zi liberă?

– Ai ascultat ce ți-am spus în această dimineață?

Părea că încearcă din greu să se mențină pe poziție. Dar din tremurul vocii, el știa că ea

simte cum pierde teren.

– Nu voiam să te văd atunci, continuă ea, luptînd din greu să pară furioasă, şi numai pentru faptul că te-am lăsat să intri aici în această seară, nu înseamnă că s-a schimbat ceva.

Dar lucrurile se schimbaseră deja şi amîndoi ştiau asta. Incapabil să reziste el îi atinse cu o mînă obrazul şi apoi zîmbi, cînd ea nici nu se clinti şi nu se retrase.

– Te-am forţat să deschizi uşa, spuse el, realizînd faptul că ea nu-i acceptase metoda. Mai rămîne de văzut ce tactică mă va aduce înăuntru.

– Ca şi cînd te-aş putea opri.

Întorcîndu-i spatele, lăsă uşa deschisă, ca o invitaţie făcută în silă. Apoi se îndreptă spre canapea, se înfundă într-un colţ şi îşi strînse halatul în jurul ei.

El închise uşa şi intră.

– Te-ai întrebat de ce toate astea? Te-ai întrebat de ce nu m-ai putut opri?

Se uită la el, apoi aiurea.

– Pentru că eşti mai mare decît mine.

El se strîmbă, conştient de faptul că deşi provocase o adevărată încurcătură în relaţia lor, de cînd o cunoscuse pe Carmen Sanchez se strîmbase mai mult decît o conştientizase vreo-

dată; spontan, direct din interiorul său, simţind că strîmbatul îi face bine.

– Este cumva din cauza banilor mei?

– Banii tăi nu mă impresionează, pufni ea, ca şi cînd această idee ar fi fost ridicolă.

El se strîmbă din nou cu un amestec de autocorectare şi uşurare. Ştia dinainte ce i-ar fi răspuns ea şi totuşi a simţit nevoia s-o testeze – un reflex condiţionat. Ironia, totuşi, nu l-a făcut să se piardă. El se aştepta ca ea să aibă încredere în el, dar se părea că el însuşi trebuia să mai practice jocul de-a încrederea.

– Tocmai acest lucru este atît de deosebit la tine, Carmen. Nu eşti impresionată de banii mei. Nu eşti intimidată de puterea pe care ei o implică.

Apucînd un scaun de lîngă el, îl împinse în faţa ei şi se aşeză. Se înclină în faţă, îşi propti coatele larg de o parte şi de alta a scaunului şi, pur şi simplu, savură modul în care ea încerca să-l evite.

– Vrei să ştii adevăratul motiv pentru care m-ai lăsat să intru în această seară? întrebă el, după un moment tensionat, în care ea acorda o deosebită importanţă netezirii materialului rochiei pe genunchi.

– Absolut deloc. Luminează-mă.

– Chiar dacă încerci să negi că ar fi așa, în fața mea și, probabil, și a ta, adevăratul motiv pentru care ai deschis ușa este acela că voiai cu adevărat să mă vezi.

Mîna care mîngîia materialul se opri brusc.

– Tu și Johnny aveți mai multe în comun decît aș fi crezut vreodată. Și persoana lui ar mai trebui să se dezumfle un pic. Sînt surprinsă că voi amîndoi v-ați potrivit să bateți la ușa mea.

Grimasa lui se retrase, și graba cu care o făcu nu-l surprinse. Atîta timp cît îi plăcuse și respectase acea latură mătăsoasă a ei, acea întorsătură bruscă era o încercare care începea să-l încălzească.

– Carmen, uită-te la mine.

În timp ce ea își țintea cu încăpățînare capul în jos, el îi trase mîna, pe care ea și-o strînsese pumn sub rever și o luă în mîinile sale.

– Ascultă-mă. Nu este ca și cînd nu am fost împreună. Nu este ca și cînd eu n-aș ști că aceasta este probabil o greșeală uriașă. Dar adevărul adevărat este că vreau să te văd. Vreau să te cunosc mai bine.Vreau ca tu să mă cunoști mai bine. Pe mine, repetă el, cînd ea își ridică bărbia spre el. Logan Prince. Nu un bărbat pe care tu l-ai luat drept altul.

Rămase tăcută timp îndelungat.

– Niciodată nu ți-a plăcut de el.

El îi sorbi cuvintele de pe buze, incapabil să decidă dacă ea îi făcea un compliment sau exprima regretul.

– Aş vrea să ştiu ce-ai vrut să spui.

– Asta înseamnă că eu ar fi trebuit să ştiu că nu-erai Johnny.

O strînse de mînă.

– Poate că ai ştiut. Dar nu ai vrut s-o accepți.

Un refuz i se profilă pe buze. Numai că asta fusese tot ce putea exprima. Nu putea nega pentru că ştia că ce spune el este adevărat. Incapacitatea ei de a-l contrazice îi confirmă opinia şi-i dădu speranță.

Îi privi mîna, îi simți delicatețea, dar şi puterea *şi slăbiciunea mîinii lui.*

– Trebuie să ştii ceva, Carmen. Un lucru pe care am început să-l bănuiesc în mine de cînd te-am cunoscut şi pe care l-am înțeles clar după ce am plecat de la tine azi-dimineață. Este un lucru nou şi pentru mine. Această dorință ca altcineva să mă cunoască. Trebuie să-ți spun că este chiar neliniştitor. Nu m-am mai deschis niciodată ca pînă acum. Şi nu am crezut niciodată că, atunci cînd va veni timpul s-o fac, o voi face în fața unei femei.

Sprîncenele ei se ridicară nedumerite.

– Aceasta înseamnă mai mult decît banii pentru mine, continuă el. Mai mult decît o afacere şi o pistă rapidă spre o poziţie socială bună şi spre avere. Puţini oameni s-au obosit să treacă peste asta. Nici o femeie nu a încercat. Pînă la tine.

– De la început, continuă el, alegîndu-şi cu grijă cuvintele, chiar atunci cînd credeai că sînt Dallas, voiam să ştiu cum ar fi dacă aş fi judecat de o femeie numai ca bărbat. Numai ca bărbat, nu ca o distracţie, nici ca un trofeu.

Fusese o intrare dificilă. Şi uşurarea se revărsă asupra lui atunci cînd constată că ea înţelege perfect cît îl costă să spună toate aceste lucruri.

– Nu pot să-ţi spun ce sentimente deosebite am avut, ce sentimente deosebite am. Nu vreau să renunţ. Nu atît de repede. Nu, pînă cînd nu văd pînă unde pot merge toate acestea.

Ea înghiţi din greu şi închise ochii într-o încercare deşartă de a-şi ascunde nehotărîrea. În acel moment, el ştiu că nu exista nici o cale prin care ea să scape fără luptă.

– Ce spui, Carmen? Eşti dispusă să-mi acorzi o şansă? Tot ceea ce îţi cer este să nu spui nu, adăugă el repede. Nu posibilităţilor. Nu sentimentelor tale. Nu nouă.

Îi luă mîna, i-o duse spre buze și i-o sărută cu dragoste. Cînd simți că mîna ei tremură, se uită în sus și descoperi că îl privește cu un amestec de răvășeală, compasiune și dorință... suficientă dorință pentru a-i spune că nu este în situația de a o pierde.

A jucat cu șanse de reușită, dar încă mizele erau slabe atunci cînd încerca să lege lucrurile și să le facă să sune în favoarea lui.

Instinctul îi spunea să o lase mai moale. Să o lase să se obișnuiască cu ideea de a fi împreună.

– Mai gîndește-te, Carmen. În seara asta, cînd ești singură, cînd te poți gîndi ce ar putea să fie între noi, gîndește-te la toate posibilitățile.

Și el se gîndea la ele. Și dacă nu ar fi trebuit să plece de acolo imediat, nu ar fi avut altă posibilitate decît să-și pună gîndurile în practică.

– Plec acum, spuse el, deși era ultimul lucru pe care dorea să îl facă. Ești obosită. Ai nevoie de somn... și dacă mai stau mult nu-ți pot promite că te-aș lăsa să faci asta.

Ochii ei se înnegriră de surpriză, apoi de dorință.

– Te pot vedea mîine?

– Trebuie să lucrez mîine, spuse ea repede. Atît de repede, încît el știu că ea nu acceptase

inevitabilul.

Zîmbi, în timp ce se ridică, fără a-i lăsa mîna din mîna lui.

– Nu ți-ai dat încă seama că nu mai poți minți?

– Bine, admise ea mormăind și lăsîndu-l să o ridice în picioare. Nu lucrez. Dar am promis să mă duc pe la clinică.

– Indiferent de motivele pe care le ai, spuse el binevoitor și trăgînd-o după el către ușă. Te văd mîine. Contează pe asta.

Ochii ei se topeau ca ciocolata în timp ce îl priveau, o parte din ea dorind să rămînă fermă pe poziție, o altă parte lăsîndu-i-se în brațe.

– Sărută-mă de noapte bună, Carmen, zise el, trăgînd-o cu delicatețe spre el. Nu pentru că ți-o cer eu. Pentru că așa trebuie. Pentru că tu vrei să mă săruți pe mine, pe mine, Logan Prince. Pentru că știi cine sînt, în loc de cine nu sînt.

Îmbrățișîndu-l, ea îi căută fața cu mîinile.

– Nu sînt sigură dacă voi ști vreodată cine ești cu adevărat.

– Atunci, acum este timpul potrivit să începi să afli.

Ținînd-o strîns în brațe, în timp ce ea opunea rezistență, își aplecă buzele spre ale ei. Cu o

ezitare născută din incertitudine, cu un asentiment ce făcea drum dorinței, ea se apropie foarte încet de el la jumătatea drumului.

Încrederea fusese scopul pe care dorea să-l atingă. Tandrețea era calea. Dar, atunci cînd ea se relaxă și-i răspunse la sărut, îi luă fiecare picătură de autocontrol pe care el și-l impusese și-l făcu să o ia în brațe și să o poarte pînă în pat.

După cîteva clipe de uitare își ridică buzele de pe ale ei. Cu o răsuflare agitată își lipi buzele de părul ei.

– Într-o zi, șopti el, plimbîndu-și degetele în sus și în jos pe brida ei, îmi voi cîștiga dreptul de a o desface.

O puse la loc și îi privi fața. Ochii ei erau lucioși, buzele erau nerăbdătoare, în expectativă.

– Într-o zi o să-ți văd părul desfăcut pe perna mea. Am să-ți văd trupul întins pe cearceafurile mele.

Ea se cutremură și închise ochii în fața imaginilor erotice pe care el le descrisese.

– Știi, Carmen! Știi că asta se va întîmpla. Și știi că, atunci cînd se va întîmpla, va fi pentru că tu vei dori să fii acolo cu mine.

O sărută din nou, profund, cu dragoste.

– Trebuie să știi asta. Și, atunci cînd se va

întîmpla, nu va mai exista cale de întoarcere. În momentul în care, în fine, te voi obține, nu am de gînd să te mai las să pleci.

Mîinile lui Carmen începură să tremure, în timp ce se apropia de ușă. Cu degete neîndemînatice puse lanțul, încuie, și se retrase cu greutate în spatele ușii.

Timp îndelungat rămase acolo, încercînd să-și revină după sărut. Atunci cînd se simți în stare să se deplaseze, merse în dormitor, își dădu jos halatul, își puse pijamaua și, cu un mormăit de frustrare, se întinse pe spate. Punîndu-și mîinile sub cap începu să se uite fix la razele care se profilau pe tavan.

O sărutase cu atîta pasiune. O îmbrățișase cu atîta posesiune. Dar, mai presus de toate acestea, îi vorbise cu o dorință izvorîtă din adîncul sufletului său, și lăsase cu multă greutate să iasă totul la suprafață. Îl crezuse, atunci cînd el îi spusese că nu mai împărțise aceasta cu nimeni.

Și totuși, el dorea să împartă totul cu ea.

I-o spusese nu numai în cuvinte, dar și prin felul în care o atinsese, din modul în care se abținuse să nu profite fizic de ea, atunci cînd amîndoi erau conștienți de faptul că ea era incapabilă să-i reziste, că îi dăduse timp pentru a

ajunge singură la această concluzie.

Simțea însă că nu mai are nevoie de timp. Cîteva sărutări și ea își pierduse capul complet. Cîteva priviri pătimașe, atingerea ușoară a trupului de al ei și ar fi fost în stare să arunce la coș toate motivele contra și să se lase dusă de furtuna creată de el.

Poate că tocmai acest răspuns fizic al ei o înspăimînta cel mai mult. Se simțea neajutorată în momentul în care el o atingea. Se simțea răscolită de dorință și condusă de regulile pe care le impuneau cererile trupului ei. Nu mai era suficient să-ți spună că numai asemănarea cu Johnny o făcuse să-și piardă echilibrul interior. Adevărul era că tocmai diferențele dintre ei erau importante și nu asemănările care o făcuseră să aibă dubii.

Johnny Dallas era depozitul de fantezii pe care și-l făcuse. Fața lui drăguță, ochii sclipitori și zîmbetul deloc inocent, toate la un loc avertizau o femeie și în același timp o făceau să îl urmeze. De asemenea, toate îi spuneau de la început unei femei că nu este cazul să riște și să se joace cu focul. Era un „băiat rău", pus numai pe distracții. Implicațiile pe termen lung nu ar fi putut face niciodată parte din planurile lui.

Pe de altă parte, Logan Prince era acela ca-

re putea face o femeie să creadă, cu adevărat, într-un vis. În ciuda faptului că o mințise, ea dorea din toată inima să-l creadă atunci cînd îi explicase de ce nu-și dusese la capăt șarada.

Da, erau diferențe între Logan și Johnny, diferențe care făceau din Logan persoana la care putea ține. Logan Prince era cu adevărat acela care o făcuse să-l iubească.

– De ce te gîndești din nou la dragoste? murmură ea în liniștea din dormitor. Și așa acum nu mai are nici o importanță.

Veneau din lumi diferite. Social. Financiar. Nu se potrivea pretențiilor lui. Nu aparținea cercului lui, așa cum nici el nu aparținea cercului ei. Ea se afla acolo, pe cearceafurile cumpărate la a doua mînă, în apartamentul cu chirie mică, dorind să creadă în miracole. Dorind să creadă că Logan Prince ar putea fi prințul ei, care a încercat să se deghizeze în cerșetor. Și atunci cînd povestea se va termina, să nu plece de plictiseală, ci să călărească în lumina apusului de soare, împreună cu ea.

– Iar următorul tău schimb de la spital va trece fără a avea vreo urgență de rezolvat, murmură ea, plictisită de sine și de dorințele ei.

Trebuia să se oprească și să privească lucrurile în față. Indiferent cît de frumoase ar fi

fost cuvintele lui şi cît de seducătoare sărutările, nu se întrevedea nici un sfîrşit fericit al poveştii.

Se întoarse pe o parte, îşi trase o pernă pe care şi-o puse sub pieptul care o durea, amintire a mîinilor lui generoase, care o îmbrăţişaseră, şi a gurii lui flămînde, amintire care o îndureră şi mai mult fizic. Închise ochii şi scoase un geamăt, ca urmare a valului care creştea în interiorul ei.

Au devenit amanţi.

Aici. Admise aceasta. Şi o acceptă.

Neliniştită, dorind un lucru pe care nu-l putea avea, se întoarse pe cealaltă parte şi se gîndi la sărutul lui de plecare. La cuvintele de despărţire şi la modul în care el părea că-i citeşte gîndurile şi că ştie exact unde să atingă pentru a o face să se topească şi să devină doritoare. Doritoare de iubire. Doritoare ca totul să fie posibil.

Capitolul Opt

Din moment ce oricum nu reușea să adoarmă și putea să-i mulțumească lui Logan Prince pentru asta, Carmen se trezi la ora cinci, făcu un duș și luă un autobuz pentru a merge la *Casa de Amigos*. Chiar la acea oră matinală, clinica, deschisă permanent, nu era lipsită de activitate. Și apoi, chiar dacă era o liniște temporară, existau nesfîrșitele fișe care trebuiau completate.

Cînd ieși pe ușa principală, la prînz, făcuse deja șase ore de muncă voluntară. Și cînd simți canicula străzii, oboseala ultimelor două zile o copleși, pînă privi spre curba străzii. Oboseala

se topi cînd văzu că acolo o aşteptau un bărbat şi un copil.

– Juan, strigă ea, plăcut surprinsă, strîngîndu-l sălbatic în braţe cînd el alergă la ea. Se ghemui în braţele ei pentru un moment şi apoi se desprinse pentru a o trage cu energie spre bărbatul care îl adusese.

Încet, ea întîlni privirea lui Logan şi-i zîmbi plină de mirare şi de mulţumire.

Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă albă, de bumbac, cu o expresie sexy, de nu-te-voi-uita-niciodată, împinse uşa unei maşini sport, albastre, joasă, strălucitoare.

– Bună, spuse el cu o voce gravă, care şoptise şi în visele ei din timpul nopţii, şoaptă ce fusese în parte vinovată pentru somnul ei neliniştit.

Ea îi prinse privirea şi merse spre el, incapabilă să-şi ascundă plăcerea de a-l vedea.

– Bună.

Sigur pe el, nevinovat, fără o clipă de ezitare se îndreptă spre ea şi o sărută.

– Ţi-am spus că ne vedem astăzi.

– Da, spuse ea, rămasă fără suflare. Mi-ai spus, nu-i aşa?

Încercînd să-şi domolească bătăile inimii se uită la Juan şi apoi îi aruncă curajoasă o privire lui Logan.

– Cred că voi începe să cred ceea ce spui.

Zîmbetul care se aşternu pe faţa frumoasă şi aspră era domolit şi blînd.

– Iar eu cred că îţi voi da toate motivele să crezi.

Să-l vadă atît de hotărît era un motiv serios, decise ea. Închis în sine, cu faţa întunecată, era devastator de atrăgător. Dar cînd zîmbea şi se relaxa îi lua din nou răsuflarea.

Ca acum. Privirea ochilor lui îi spuse că el simţise mai mult decît puteau exprima cuvintele şi nu simplul sărut de salut. Era începutul unei încrederi pe care el i-o ceruse şi pe care ea începuse să i-o ofere treptat. Era trecerea liniei. Mai presus de toate, totuşi, se ridica problema de a i se face dreptate, şi de a i se ierta greşelile făcute în trecut.

– Haide, spuse el. Timpul, după cum se spune, nu trebuie irosit.

Cu mîna lui caldă şi posesivă pe spatele ei micuţ, se îndreptă să deschidă uşa.

– Vrei să mergi acasă să te schimbi, înainte de a merge la plimbare?

Dădu din cap. Se descurca foarte bine şi cu pantalonii ei albi şi uniforma.

– Nu, în nici un caz. Nu vreau să pierd nici un minut.

Privirile lor se întîlniră pentru cîteva momente, înainte ca ea să se aşeze, iar Juan se cuibări fericit pe genunchii ei.

– Cum ai aranjat asta? întrebă ea peste capul lui Juan, în timp ce Logan se aşeza calm la volan.

Strînse din umeri.

– La ce-ar mai fi buni banii, dacă nu ar putea deschide cîteva uşi?

Deşi îi era recunoscătoare, nu voia să audă mai mult. Vizitele la sfîrşit de săptămînă ale lui Juan erau îngăduite cu o prudenţă exagerată din partea consilierilor Casei de copii. Dacă Logan obţinuse îngăduirea pentru mai mult timp pe care îl putea petrece cu Juan, motivele deveneau mult mai importante decît metodele lui.

Iar despre motivele lui, începuse să creadă în timp ce Logan se uita la Juan şi îi făcea un semn amical cu mîna, că erau sincere şi adevărate.

– Cît timp îl putem ţine? întrebă ea, realizînd că fără să se mai gîndească îl inclusese deja şi pe Logan în planurile lor.

Şi el înţelese acest lucru, şi dădu dovadă de mult tact pentru a nu scoate acest lucru în evidenţă.

– Numai pentru această după-amiază.

Deşi sperase în mai mult, îi arătă prin zîmbetul ei cît de preţioase erau aceste ore. Şi cît de mult însemnase pentru ea gestul lui.

Privirea lui se întunecă de o dorinţă pe care

ea o recunoscu, pentru că se potrivea cu a ei.

– Ne-am gîndit că îți este foame, spuse el concentrîndu-și atenția asupra traficului, în timp ce încetini și o luă pe o străduță.

– Și ce crezi tu că aș vrea să mănînc?

Făcu semne în spatele lui Juan.

El îi răspunse prin semne cu mîncarea favorită a lui Juan.

Ea rîse și îl strînse în brațe.

– Ai dreptate. Simt că nu mai pot trăi nici măcar un minut, fără cîrnați și friptură.

După o masă plină de voie bună era în plan să meargă într-un alt loc preferat al lui Juan, la muzeu, unde Juan îi explică lui Logan toate noile sale descoperiri.

– Nu pare să fie prea încurcat, spuse Logan în timp ce se plimbau dintr-un loc în altul. Mă refer la faptul că nu sînt Dallas.

– Este un copil deștept, consimți ea, aducîndu-și aminte de privirile pline de preocupare ale lui Juan, atunci cînd îi explicase că Johnny și Logan arată la fel, dar nu sînt unui și același, nici măcar frați.

– Și chiar dacă l-a plăcut pe Johnny, mi-a adus la cunoștință că și pe tine te place foarte mult.

În mod spontan, pe față îi trecu un zîmbet.

– Da?

– Da, confirmă ea, deosebit de impresionată

de cît de multă plăcere îi făcea acest lucru şi cît de multă importanţă dădea sentimentelor lui Juan. Era impresionat şi de întrebarea pe care urma să o pună şi care arăta o vulnerabilitate pe care ezită să şi-o arate.

– Ai mai auzit ceva despre el?

– Johnny? Nu, n-am mai auzit nimic. Şi nici nu mă aştept să aud ceva.

Juan o apucă strîns de mînă şi o trase într-o altă direcţie.

Restul zilei trecu pe neştiute. După-amiaza se termină repede şi ei duseră înapoi, fără tragere de inimă, la Casa de copii un Juan fericit şi obosit.

Logan păşea în tăcere alături de Carmen, în timp ce se întorceau de la Casa de copii, spre maşină. Carmen intră în maşină, se aşeză, şi închizînd ochii îşi lăsă capul pe speteaza scaunului, în timp ce Logan închidea uşa în urma lui.

Păstră tăcere mult timp înainte de a-i pune mîna pe umăr.

– Totul va fi foarte bine, Carmen. N-o să-l pierzi.

Îşi dorea ca el să aibă dreptate. Dar pînă cînd totul nu se va fi terminat şi Curtea nu va da decizia finală, nu-şi putea permite să spere.

Se întoarse spre el.

– Îţi mulţumesc pentru astăzi. Simţeam ne-

voia să-l văd. Şi ceea ce ai făcut tu, aranjînd totul, a fost deosebit.

– Tu eşti deosebită. Se apleacă asupra ei. Şi îmi place să-ţi îndeplinesc dorinţele.

Foarte delicat şi îmbietor, el o sărută, lăsînd-o neputincioasă, plină de dorinţă, aşa cum nu se mai simţise niciodată.

Nu mai reuşi decît să murmure ceva, în timp ce el se retrase şi îi prinse centura de siguranţă.

– Iar lucrul de care tu ai nevoie acum, spuse el, punînd cheia în contact, este somnul. Eşti epuizată.

Reuşise atît de uşor s-o facă să vină spre el. Să aibă încredere în el. O făcuse doritoare să creadă că viaţa era simplă, aşa cum doreau ei să fie.

Dar viaţa nu era simplă şi nu era niciodată la fel. Dorinţa ei de a uita aceste adevăruri îi spunea destule despre sentimentele ei care deveneau din ce în ce mai puternice pentru acest bărbat.

În egală măsură, frustrarea şi dorinţa plină de visare se strecurară în suspinul ei obosit.

El se lăsă pe spate şi îşi îndreptă mîna spre schimbătorul de viteze.

– Ce nu înţelegi?

– Tot, spuse ea, gesticulînd cu o mişcare largă a mîinii. De ce ai făcut asta astăzi. De ce

ești aici.

Se întoarse pentru a se uita pe fereastră și adăugă cu o voce scăzută:

– De ce ești aici cu mine.

Simți cum el se întoarse și se răsuci în scaun.

– Unde ar trebui să fiu, Carmen?

Vocea lui fusese așa de caldă, de mîngîietoare, încît ar fi vrut ca ea să pătrundă în interiorul vocii, în interiorul lui. În schimb, dădu din cap și rîse scurt și detașat.

– Unde ar trebui să fii? repetă ea expansiv. Presupun că acolo unde își petrece timpul liber bunii milionari. La un club ce este în exclusivitate al lor? Gonind spre Rioi? Plimbîndu-te cu iahtul la South Padre? Nu știu unde. Cred că oriunde în altă parte, dar nu aici.

Mîngîindu-i delicat obrazul cu palma, îi întoarse fața spre el.

– Și de ce nu aș putea fi acolo unde vreau să fiu?

– Dar tocmai asta vreau să spun. De ce nu ai *vrea* să fii în oricare din aceste alte locuri?

– Credeam că am lămurit această problemă aseară. Sînt aici pentru că vreau să fiu cu tine.

Ea închise ochii, agățîndu-se cu încăpățînare de ideea că el nu vorbea serios.

– Și se presupune că eu voi crede așa ceva?

– Cam asta e ideea principală.

– Și ca să fii cu mine, ești dispus să îți pe-

treci timpul liber conducînd maşina pe străzile înfierbîntate ale Houston-ului, mîncînd hamburger la o autoservire şi înghesuindu-te împreună cu mulţimea la muzeu?

El zîmbi.

– Am şi făcut-o deja, nu?

– Dar...

– Dar ce?

– Nu pot să cred că ţi-a plăcut.

– Din nou cuvîntul magic. Credeam că ţi-am spulberat deja dubiile. Carmen, opreşte-te. Gîndeşte-te. Am petrecut după-amiaza împreună. M-ai auzit pe mine să mă plîng?

Nu numai că nu-l auzise plîngîndu-se, dar se părea că, într-adevăr, se distrase de minune.

– Nu, dar...

El îi puse uşor un deget pe buze, reducînd-o la tăcere.

– Dar ce, Carmen? De ce nu vrei să accepţi că vreau să fiu cu tine? De ce nu te linişteşti în legătură cu mentele mele faţă de tine şi nu laşi lucrurile să vină de la sine?

De ce? Pentru că îşi dorea prea mult să creadă că spunea adevărul. Pentru că îşi dorea cu disperare o relaţie între ei.

– Logan...

Din nou, el îi tăie orice replică.

– Fără întrebări.

Băgă cheia în contact şi porni maşina.

– Fără dubii. Ești obosită. Închide ochii. Bucură-te de plimbare. Te duc acasă într-o oră.

De fapt, ajunseră în trei sferturi de oră. Descoperi că ajunseseră atunci cînd el o trezi cu delicatețe, după ce oprise în fața blocului ei. Nu-i venea să creadă că adormise.

Refăcută un pic, dureros de conștientă de bărbatul de lîngă ea, coborî din mașină. În tăcere, într-o stare de anticipare ce plutea în aer, el se îndreptă spre ușa ei. Ea îi dădu cheile cu o mînă tremurîndă. Era o invitație timidă de a rămîne. Expresia feței lui, tremuratul umerilor îi făcu inima să tresalte.

Foarte încet, el se îndreptă spre ușă. Parfumul întunecat, profund masculin, care îi mîngîiase simțurile toată ziua, o înconjurase ca o țesătură moale, plăcută. Ochii lui, cu o privire intensă și cercetătoare, îi căutau pe ai ei, în timp ce ridică brațele de o parte și de alta a capului ei și îi acoperi buzele cu ale lui.

Era pentru prima dată cînd ea își oferea sărutul de bunăvoie, fără rezerve. Era pentru prima dată cînd el simți acest lucru și răspunse invitației ei deschise.

Languros, savuros, carnal și profund îndrăgostit, sărutul lui îi făcu genunchii să tremure. O prinsese. Fără a se opri din sărut, el îi ridică brațele în jurul gîtului lui și o lipi de ușă cu coapsele.

Lăsarea completă a trupului lui era fierbinte, grea și cercetătoare, de parcă ar fi vrut să-i străpungă pîntecele. Limba era posesivă și îi cerceta interiorul gurii pentru a tenta, pentru a o zăpăci și pentru a-i oferi gustul unor plăceri de nespus.

Se forță să rupă sărutul.

– Îți jur, Carmen, am avut de gînd să te las în fața ușii, fără să te ating, măcar. Nu voiam să încep una ca asta. Ești obosită. Ai nevoie de odihnă.

Suna ca o briză, așa cum de altfel avea senzația și ea.

– Ai dreptate într-o singură privință.

Prinzîndu-și mîinile în părul lui, își dădu capul pe spate și primi frămîntarea buzelor lui, cu o foame neliniștită.

– Am nevoie să fiu în pat.

El înghiți greu.

– Am nevoie să fiu în pat cu tine.

El gemu și un fior adînc, prelung îi străbătu corpul masiv.

– Și vei fi, promise el. Curînd.

Se uită adînc în ochii ei și apoi o mai sărută o dată, total, agresiv, înainte de a se forța pe sine să se desprindă.

– Dar nu în această seară.

Răspunzînd confuziei din ochii ei cu un jurămînt fierbinte îi spuse un noapte bună care o

topi, şi apoi plecă.

– Poate că este un fel de test de rezistenţă, sugeră speculativ Barb, în timp ce Carmen îşi lua prînzul la o masă pe colţ, în cafenea.

– Ai dreptate, acceptă Carmen, desfăcîndu-şi cutia cu lapte şi băgînd un pai înăuntru. Iar rezultatele se văd. Mă simt mizerabil.

Din acea zi, în urmă cu două săptămîni, cînd Logan apăruse la clinică, împreună cu Juan după el, Carmen îl văzuse aproape în fiecare zi.

De fiecare dată era atent şi emoţionat. De fiecare dată o lăsa în faţa uşii după ce o săruta îndelung şi după ce îi promitea o întîlnire pentru următoarea zi.

Nu mai încercă să-i ascundă lui Barb faptul că se îndrăgostise de el. Apariţia lui Logan la fiecare sfîrşit de schimb spunea destul de bine povestea.

Şi povestea, aşa cum se prezenta, era construită pe conflict şi tensiune.

– Aş spune că omul este îndrăgostit lulea, concluzionă Barb, lăsîndu-şi la o parte înţelepciunea a ceea ce numea ea, ani de experienţă, cu o înclinare a capului.

– Aş spune că omul e plictisit de jucăriile lui

de bărbat bogat şi caută o experienţă nouă cu cineva care să facă parte din clasa muncitoare, răspunse mormăind nemulţumită Carmen.

– Ştii bine că nici tu nu crezi ce spui, insistă Barb, luînd cu furculiţa o bucăţică de ceva pe care nici una din ele nu era în stare să o identifice în cafenea şi pe care numai Barb se aventurase să o adauge, alături de celelalte, pe tava ei.

– Şi nici n-o să mă faci să te cred. Este un bărbat drăguţ, subliniez: *bărbat*, adăugă ea cu o sclipire luminoasă în ochi. Şi *bărbatul* a încasat-o.

– Atunci de ce toate aceste tactici de luptă, atac şi retragere?

Dacă frustrarea ar fi fost o boală, ar fi murit din cauza ei. Cu toate acestea, Barb savura fiecare eveniment, pe măsură ce i se dezvăluia.

– Ei bine, cred că pot să-mi imaginez de ce, spuse Barb. Îţi dă timp să te obişnuieşti cu ideea de a fi împreună cu el.

– Să mă obişnuiesc cu ideea?

– Ca în *Cum reuşeşte micuţa fată din Chicaua să reconcilieze diferenţele dintre ea şi amorul nebun al milionarului din Houston?*

Şi acolo, într-o nucă aurită se afla sîmburele dilemei ei. Carmen se lăsă pe spate în scaun, oftînd.

– Bine Barb, şi cum vede ea calea de a de-

păşi aceste diferenţe?

– Acceptînd atracţia ta ca femeie şi valoarea ta. Ai multe de oferit unui bărbat, Carmen. Acceptă acest lucru, continuă ea cu subînţeles, *tu eşti* aceea care creezi diferenţe artificiale între voi.

– Diferenţe artificiale? Vorbim despre moşteniri aici. Vorbim despre poziţii diferite pe scara socială. Barb, numai existenţa acestui bărbat mă intimidează.

– Bărbat? *Bărbatul*, Carmen? Tu nu eşti intimidată de bărbat. Eşti intimidată de imaginea lui. Şi asta este problema *ta*, nu a lui. Nu este nimic care ar trebui să te intimideze la Logan Prince, numai dacă nu iei în considerare modul în care te priveşte.

Îşi flutură mîna în aer, ca şi cînd ar fi vrut să îndepărteze o flacără invizibilă.

– Trebuie să-ţi spun, după cum îi sfîrîie privirile, atunci cînd în final te va duce spre pat, o să fii în timpul exploziilor.

– Şi dacă la asta se va reduce totul? întrebă Carmen, luptînd din greu să-şi ascundă nesiguranţa. Dacă totul este numai sex?

Rotindu-şi ochii, Barb se înclină în faţă, cu un zîmbet plin de înţelegere.

– Cîteodată o fată devine fericită şi sexul devine la fel de important ca şi sentimentele pe care un bărbat le poate avea pentru o femeie şi

invers. Apropó, acesta este un lucru pe care nu l-am auzit pînă acum. Ce fel de sentimente ai pentru tipul ăsta?

Carmen se uită într-o parte.

– Eh. E cam greu, nu?

Carmen strînse din umeri.

– Pe pămînt se naşte cîte un fraier în fiecare minut şi asta e.

Deşi Barb păstră tăcere, Carmen era conştientă că era privită.

– Deci, începu Barb, după un moment prelungit de tăcere. Cînd vă mai vedeţi? Şoferul personal de seară?

Dădu din cap.

– Trebuie să plece din oraş pentru afaceri. Se întoarce mîine şi vrea să cinăm împreună.

– Şi asta te deranjează?

Aceasta o înnebunea. Dovada faptului că era înnebunită era starea nervilor ei la ora 6.45 în următoarea seară, după ce se îmbrăcă pentru a cina împreună cu Logan. Era la limita nervilor, neliniştită şi întrebîndu-se nu numai unde vor merge, dar şi unde va duce această relaţie.

Deşi îşi promisese că n-o va face, pe faţă i se citea durerea. Şi în timp ce se îmbrăca îşi spunea că se îmbracă pentru ea, deşi ştia că se îmbracă pentru el.

Omul era capabil să o mînuiască, decise ea în timp ce se răsucea în faţa oglinzii pentru a

vedea cum îi vine la spate rochia pe care o alesese. El nu-i ceruse să-şi lase părul pe spate, dar o lăsase să înţeleagă că i-ar fi plăcut asta. De asemenea, nu-i ceruse să poarte roşu, dar ea ştia că lui îi place să o vadă purtînd acea culoare.

Îşi sacrificase banii de piaţă pentru rochie şi pentru lenjeria de corp din satin, cu bride. Făcută dintr-o mătase strălucitoare, elegantă, cămaşa lungă, cu mîneci lungi, de un roşu puternic era salvată de faptul că era foarte simplă, cu un V adînc, cu un corsaj de mătase, iar fusta subţire era despicată în faţă de la jumătatea gambei pînă deasupra genunchiului. O cataramă de aur la curea şi cerceii de aur erau singurele ei accesorii. Apa de colonie era singurul lucru care amintea cine era şi care o ajuta să se menţină cu picioarele pe pămînt.

Cu toate acestea, cînd auzi ciocănitul lui în uşă, inima zvîcnindu-i în piept drept răspuns, nu mai era sigură că într-adevăr simte că merge pe pămînt. Şi cînd văzu privirea ochilor lui, atunci cînd deschise uşa, cînd el o privi încet şi fierbinte, pămîntul începu să devină nesigur şi, brusc, începu să fie nesigură pe faptul că ar mai fi în stare să meargă.

– Ştii ce e interesant la tine, Carmen, spuse Logan, după ce îşi regăsi vocea şi fu sigur că putea să pună alături două cuvinte şi să le facă

să sune coerent, este tocmai faptul că tocmai atunci cînd cred că ți-am descoperit o fațetă, îmi arăți alta.

– Altă fațetă? spuse ea ca un ecou, ce sună dureros de slab și mișcător de nesigur.

Ea tot nu știa cît de frumoasă era, înțelese el în timp ce o privea. Nu-și accepta propria-i capacitate de a se face dorită. De două lungi săptămîni și un efort ce-l costă echilibrul psihic și cumpătarea, el o sărutase fără pasiune, lăsînd-o în urmă plină de dorință. Așa dorise el. Așa avea nevoie să procedeze. Totul fusese un preludiu al acestei nopți.

Încetase să mai lupte împotriva motivelor pe care le avusese în după-amiaza petrecută cu ea și Juan. Încetase să mai nege adevărul. O iubea pe această femeie. Și ca și cînd această revelație nu ar fi fost suficientă el se hotărî ca ea să devină o parte din viața lui.

În timpul ultimelor două săptămîni pregătise terenul pentru a o obișnui cu această iubire, pentru a o introduce în viața lui.

– O altă fațetă Carmen, repetă el, atingîndu-i cu mîna părul bogat.

– Ca un diamant. De fiecare dată cînd te privesc, descopăr un alt unghi sclipitor, un alt mod al luminii de a se juca, altă sclipire a frumuseții tale rare, care electrizează.

Ea se înroși.

– Te stînjenesc.

– Da, şopti ea. Nu sînt obişnuită să aud lucruri de acest fel.

– Te fac să te simţi prost?

La privirea ei blîndă, el zîmbi.

– Atunci hai să încercăm asta. Carmen Sanchez este o babă care arată foarte bine.

Rîsul ei liber, sexy, care liniştea lucrurile, dezamorsă tensiunea dintre ei.

– Acum, pe *aceasta* pot să o rezolv. Dar vorbind despre eleganţă – aruncă o privire admirativă smochingului negru şi cravatei – arăţi chiar impresionant.

El îşi apleca capul în semn de acceptare.

– Ţelul nostru este să facem plăcere.

Îşi luă poşeta de pe marginea mesei şi i se alătură la uşă.

– Şi apoi, pe toate căile hai să dăm drumul spectacolului. Doar nu m-am îmbrăcat aşa degeaba, ştii doar. Mă aştept să fiu tratată cu vinuri bune şi cu o cină pe cinste şi apoi mai vedem.

Cu mîna ţinînd-o posesiv pe spatele ei, Logan păşi pe hol. Acest „şi apoi mai vedem" juca un rol important în planurile sale pentru această seară.

Orașul Houston se întindea la picioarele lui Carmen, ca o pătură de catifea neagră, bătută cu diamante strălucitoare. Se aplecă deasupra grilajului de la balconul apartamentului luxos, la mare înălțime, al lui Logan, respirînd arșița vîntului texan care se juca cu mătasea rochiei ei. O boare de vînt sunător cînta încetișor.

Dîndu-și la o parte o șuviță de păr de pe obraz, zîmbi și acceptă paharul cu vin pe care i-l oferea Logan.

Cînd el zîmbi drept răspuns, ea se simți furată, ca întotdeauna, de prezența lui fizică. El o numise frumoasă. Și dacă vreodată un adjectiv se putea potrivi, cuvîntul i se potrivea lui. De la sănătatea și bogăția părului său, de culoarea grîului, pînă la linia puternică, dreptunghiulară a feței și la albastrul ochilor lui care în acea seară erau umbra unei flăcări încete, seducătoare, era un bărbat frumos, atrăgător.

Purtînd încă sacoul negru, dar cu primii trei nasturi de la cămașă desfăcuți și cu cravata lărgită în jurul gîtului, arăta răvășit și profund masculin. Și foarte atent.

– Ești foarte tăcută. Ai alte gînduri?

Da, multe alte gînduri. Carmen zîmbi. Aici, sus, singură cu el, departe de restul lumii, orice părea posibil. Aici sus, singură cu el, orice părea adevărat.

Sorbi din vin, uitîndu-se în noapte la orașul

ce se întindea cu treizeci de etaje mai jos. Ce se întîmplase acolo jos o făcuse să devină speriată.

– Vreau să te distrezi bine în această seară.

Ştia că o priveşte.

– Dar mă distrez. Foarte bine.

– Dar... se împotrivi el.

Cînd ea nu-i răspunse, o presă.

– Aud o nesiguranţă aici, Carmen. Dar ce? Spune-mi ce nu este în regulă.

Unde începuse? Începuse cu restaurantul de lux la care el o dusese, unde ea se simţise nelalocul ei ca un strop de apă într-un cristal de Waterford? Cu asociaţii lui de afaceri care se opreau la masa lor pentru a-şi satisface în mod politicos curiozitatea, în timp ce îşi ascundeau cu grijă surpriza de a-l vedea cu o femeie care nu făcea parte din cercul lor? Cu o doamnă uimită care a intrat ostentativ după ea la toaletă şi cu comentarii subtile şi insinuări i-a spus clar că nu face parte din clasa lor şi este un *outsider*?

– Carmen...

Ea închise ochii şi dădu din cap.

– Carmen, ce ţi-a spus Victoria în această seară?

– Nimic. Nici un lucru pe care să nu-l ştiu.

Foarte încet îşi întoarse capul şi îl privi.

– Pur şi simplu, a subliniat faptul că locul

meu nu este lîngă tine. Că locul meu nu este aici. Şi avea dreptate. Te amăgeşti dacă tu crezi altfel.

– Ceea ce cred, spuse el, arătînd o faţă nemulţumită, este că tu eşti singura femeie care poate face ceva în viaţa mea. Asta cred, continuă el, luîndu-i faţa cu delicateţe între mîini, iar ceea ce spune oricine altcineva nu contează. Spune cuvintele, Carmen, şopti el, trăgînd-o uşor spre el, spune cuvintele pe care vreau să le aud.

Capitolul Nouă

Ochii ei străluceau, iar frumusețea lor adîncă rivaliza numai cu frumusețea stelelor de pe cer. În adîncimile lor strălucitoare, Logan văzu reflexia dorințelor lui profunde. Într-o anumită parte din el, care găzduia inima ce se trezea, simțea o dragoste pe care nu crezuse că o va avea vreodată.

Știa că își asumase un risc în acea seară, expunînd-o elitei din Houston. Dar era un risc pe care trebuia să și-l asume, dacă ea va deveni o parte din viața lui.

Ea se descurcase cu privirile care o asaltaseră și își ascunsese surpriza așa cum el știu-

se că o va face: cu demnitate și mîndrie și o prezență de spirit nobilă, o atitudine de care nici ea nu era conștientă că o va aborda. Numai acum, cînd proba trecuse, se lăsa furată de îndoielile care o chinuiau.

Dar el știa cum să-i aline durerea. Jucînd pe față sau pe ascuns, avea toate intențiile bune.

Coborîndu-și capul spre al ei îi atinse cu buzele linia bărbiei. Ea tremură de plăcere și chiar dacă opunea rezistență, lui nu-i mai păsa de acest lucru. Ziua următoare era destul de aproape pentru a-i îndepărta dubiile. În seara aceea avea de gînd să-i arate exact ceea ce avea importanță.

– Spune cuvintele, Carmen, șopti el din nou, întinzîndu-și degetele pe gîtul ei și făcîndu-și drum spre buzele ei. Își lăsă un pic capul pe spate pentru a-și face loc să o sărute pe gît și pentru a se îmbăta de parfumul ei. Genele ei se zbătură ca o dantelă spaniolă peste obraji, în timp ce buzele lui atinseră colțul buzelor ei, cerînd permisiunea.

Cînd buzele ei se distanțară, el îi trase buza de jos între dinți. O frămîntă ușor și apoi îi mîngîie carnația cu limba.

– Spune cuvintele.

O apropiere a șoldurilor lui de pîntecele ei, o promisiune erotică șoptită la ureche, o făcu să

suspine tremurat. Cu un geamăt de predare, ea se mişcă spre el ca o ceaţă de vară, tremurînd toată, ca o femeie ce se dă.

Cu un oftat adînc, puternic, el o cuprinse în braţe pentru a o săruta adînc, total. Ea gusta deja din tentaţie şi dorinţă, încîntare şi pasiune şi dorinţa o făcea fragilă datorită vulnerabilităţii ei.

În timp ce o mîngîia pe gît, el se desprinse din sărut pentru a-i căuta ochii. Şi, în ochii ei, el găsi răspunsul de care avea nevoie. Brusc, nu mai contau cuvintele pe care el le căutase. Ceea ce îi spusese deja fără cuvinte era tot ce el dorea să ştie. Ceea ce îi arătase ea, cu ajutorul trupului, era singurul răspuns pe care îl dorea.

Trăgînd-o protector sub braţul lui, merse cu ea din balcon în apartament şi apoi în dormitor. Cînd se opriră lîngă pat, geamătul lui sună ciudat chiar şi pentru el însuşi.

– Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut.

– Da.

O confirmare făcută fără suflare. O afirmaţie nevinovată.

Bătaia delicată a pulsului ei flutură repede şi sălbatic de-a lungul gîtului. El se întinse şi depuse un sărut acolo, un sărut care se descoperi a fi o îndelungată mîngîiere a buzelor,

dinților și a iimbii. Simți un tremur care răspunse tremurului ce o străbătea. Simți la fel de bine cum își pierde controlul.

– Am crezut că este un înger, spuse el în timp ce îi cuprindea fața cu mîinile și apoi își răsfira degetele prin satinul greu al părului ei.

– Prima dată cînd te-am văzut... am crezut că visez. Cîteodată...

Se opri și înghiți greu și apoi își coborî mîinile și desfăcu catarama cu pietre a curelei.

– Cîteodată mă întreb dacă sînt.

Era conștient de faptul că mîinile îi tremurau în timp ce desfăcea catarama și lăsă apoi cureaua să cadă pe podea. Inima lui bătu puternic, atunci cînd rochia ei căzu și de sub ea se văzu satinul și dantela lenjeriei negre de corp și pielea de culoarea caramelei.

Gelos pe umbrele nopții care o mîngîiau, se întinse să aprindă veioza.

– Înger, șopti el privindu-i fața în lumina palidă a veiozei.

Îi dădu la o parte mătasea de pe umeri. Aceasta se îngrămădi la picioarele ei, în falduri roșii.

– Ai măcar idee cît de mult îmi doresc să te văd în patul meu?

Cu o ușoară bătaie a genelor și o privire în jos, ea răspunse la întrebare. Un înger timid, o seducătoare înfierbîntată, ea își dădu jos pan-

tofii cu tocuri înalte și apoi se întinse pe spate în mijlocul patului.

Picioarele ei lungi, grațioase erau acoperite de ciorapi negri. Benzile de dantelă de pe port-jartier se întindeau provocator spre linia bikinilor care se potriveau perfect cu sutienul negru.

Satin și seducție, inocență și consimțămînt tacit, ochii ei negri îi părăsi pe ai lui, în timp ce își desfăcea părul, ca o coamă sălbatică deasupra capului, și-l întindea acolo, deschis și vulnerabil. Un gest de încredere. O declarație a cerinței.

El își desfăcu jacheta, își deschise cămașa și își dădu repede jos pantofii și ciorapii.

– Ești nespus de frumoasă.

Greutatea lui se cufundă în pat alături de ea. Răsucindu-se pe o coapsă, îi puse mîinile pe talie. Nu se putea abține să nu o privească, să nu se uite la tabloul pe care îl oferea întinsă acolo, la sclipirea luxuriantă a șoldurilor ei, la curba taliei, la linia generoasă a sînilor strînși de sutien.

– Tu ești tot ce îmi amintesc, șopti el, în timp ce își lăsa capul pe sînii ei și se cuibărea acolo.

– Mă faci să mă simt atît de bine. Catifelarea ta. Gustul tău. Să fiu cu tine așa, este tot ce mi-am dorit.

Deschizînd gura larg, cuprinse eu buzele

cupa dantelată a sutienului.

– Și tu te-ai gîndit la asta?

Lăsînd unul din sîni pentru a-l lua pe celălalt, la fel de promițător, la fel de minunat, îl prinse cu buzele.

– Te-ai gîndit la asta, Carmen? La mine atingîndu-te așa? Sărutîndu-te aici... și aici?

– Da.

Cuprinsă de dorință, ea tremură, se arcui și împinse sînul mai mult.

Cu un geamăt adînc el dădu la o parte brida cu dinții pentru a elibera sînul din strînsoare. Joaca dădea frîu liber posesiei. Dorința croia drum lăcomiei. El luă sînul, sărutîndu-l, savurîndu-l și satisfăcînd o dorință pe care o negase prea mult timp.

Împinse pentru a desface corsajul și dădu la o parte dantela delicată. Văzu o furtună întunecată în ochii ei, în timp ce îi cuprindea sînii între palme și îi apăsa vîrfurile cu degetele.

– Minunați, murmură el, în fața bumbilor strălucitori și umezi, care se situau în centrul unor aureole de culoarea cafelei. Minunați, repetă el, frămîntîndu-i în mîini și coborîndu-și din nou buzele asupra lor.

Visurile miezului de noapte păleau în lumina realității ce i se înfățișa. Memoria pălea în fața lui aici și acum. El ar fi putut să se lase bucuros

înecat în savoarea ei și să moară ca un bărbat fericit... pînă cînd ea se mișcă sinuos spre el și cu un îndemn născut din dorința crescîndă, îi atinse catarama curelei.

Atingerea ei agresivă vorbea suficient despre necesitatea presantă și îi dădea la iveală dorința de a arăta că răspunde efectului pe care el îl avusese asupra ei.

Desfăcîndu-și picioarele, îi cuprinse șoldurile cu ale sale și se ridică în genunchi deasupra ei. În tăcere și deplină concordanță își făcu cunoscute dorințele, apoi se uită la fața ei pentru înțelegere.

Cu degete tremurătoare, ea îi desfăcu centura, o coborî și îl eliberă.

În ochii ei, el văzu că ea înțelegea ce putere și ce control avea asupra lui.

Îl putea aduce în genunchi.

Îl putea lăsa zguduit și terminat.

Îl putea face om întreg și puternic, dîndu-i forță prin dorința ei.

Ea reuși să desfacă totul, apoi îi dădu jos lenjeria, peste coapse, și apoi îl mîngîie, în timp ce el era în erecție.

Atingerea ei era delicată. Și totuși mîngîierea ei era îndrăzneață, în timp ce o neinhibantă dorință îi strălucea în ochi. Și dorința ei îl împinse pînă în pragul nebuniei. Poftă, iubire, eliberare

deveniseră sinonimele numelui ei. Posesia finaiă devenea la fel de hotărîtoare ca și respirația. Se înclină pe o parte pentru a se elibera de lenjerie, își luă foița de protecție de pe măsuța de lîngă el și și-o puse.

Cînd se întoarse, ea își deschise brațele cu o invitație făcută în tăcere.

Își dorea ca această noapte să fie una de care ea să-și amintească toată viața. În timp ce ea stătea întinsă acolo, deschisă în fața lui, doritoare, își dădu seama că era o noapte pe care ea nu ar putea s-o uite vreodată.

Își întinse degetele larg sub pîntecul ei. Fără limite în pasiunea ei, ea îi acoperi mîna cu propria-i mînă. Își legănă coapsele spre palma lui care apăsa încet, continuu. Carnea ei devenise un satin înfierbîntat, parfumul ei o poftă la fel de seducătoare ca și noaptea. Dar era încrederea ei cea care devenise dezlegarea lui, o încredere pe care ea i-o oferea liber și implicit, ca și iubirea.

– Te rog, șopti ea, arcuindu-se sub atingerea lui, în timp ce degetele lui alunecau sub triunghiul de dantelă neagră și intrau în căldura ei fluidă.

– Aici? șopti el privindu-i dorința din ochi și pasiunea, în timp ce o mîngîia.

– Așa?

– Da.

Un tremur moale.

– Şi aşa...

– Daaa...

Un ţipăt eliberator, sălbatic.

Împingîndu-i chilotul în jos peste coapse, şi apoi peste picioare, îi acoperi trupul cu al lui, dorind să-i simtă moliciunea sub el, dorind dureros să-i simtă căldura pătrunsă de el.

Ea îl ajunse. Punîndu-i braţele în jurul gîtului, îl sărută şi îl trase în jos, spre focul ei, în jos spre o dorinţă care se înfăşura împrejurul lor, la fel de întunecată ca şi noaptea, la fel de imaterială ca şi fulgerul.

Îşi arcui coapsele spre ale lui într-o invitaţie ostentativă şi o promisiune sigură. Condus de neliniştea ei, el îi depărtă picioarele cu genunchii şi cu o mişcare lungă, puternică, penetră raiul pe care ea îl oferea. Ea era fierbinte şi încordată, atît de fierbinte, încît simţi că arde, atît de încordată, încît o clipă îi fusese teamă că o va durea. Şi totuşi, atunci cînd ea se ridică pentru a-l întîlni, umedă şi primitoare de dorinţă, el se forţă să încetinească ritmul.

Cu un geamăt, el ieşi. Îmbrăţişînd-o, încercă să-şi capete controlul.

– Întoarce-te.

Zguduit de dorinţă, posedat de răspunsul ei

plin de pasiune, aproape se pierdu în el. Intră din nou, de data aceasta încet, centimetru cu centimetru, pînă cînd ajunse atît de adînc, încît își jură ca nici un bărbat să nu mai ajungă pînă acolo.

Cînd trupul ei se încleștă în jurul trupului lui, ca un pumn strîns de catifea, el gemu și ieși.

– Din nou, șopti ea, atingîndu-i coapsele pentru a-l ghida din nou spre ea.

Picături de transpirație îi apăruseră pe spate în timp ce se legăna deasupra ei, menținîndu-se pe poziție, puternic, pentru a auzi cuvintele care, brusc, deveniseră pentru el la fel de importante ca și momentul în sine.

– Te rog, insistă ea, mișcîndu-se spre el. Neliniștită, doritoare, își puse gleznele în jurul coapselor lui și îl împinse pentru a intra din nou.

– Te rog ce, Carmen? Spune-mi ce vrei.

Ea îi privi fața, martor al dorinței ei, în timp ce își apropia trupul și îl atinse, mîngîindu-l pînă cînd el se gîndi că hotărîrea lui va fi nimicită.

– Te vreau. În interiorul meu.

– Te vreau pe tine, *Logan*, scrîșni el, încleștîndu-și dinții.

Brusc, simți nevoia să audă cuvîntul care l-ar convinge. Un cuvînt pe care nu-l auzise niciodată de la ea. Un singur cuvînt care făcea di-

ferența.

– Spune-l, Carmen. Spune-mi numele.

Ochii ei, înflăcărați de pasiune, deveniră mătăsoși și încețoșați de înțelegere.

Atingîndu-i părul cu mînă, ea îi aduse buzele spre gura ei și îl sărută disperat.

– Te vreau pe tine, Logan, murmură ea și respirația ei parfumată se împleti cu a lui. Numai pe tine, Logan... întotdeauna și numai pe tine, promise ea cu o șoaptă ascuțită și presîndu-i cu călcîiele spatele îl invită să se întoarcă acasă.

Invitat de cuvintele și suspinele ei care îl ghidau, el se umplu din nou de ea, încet la început. Apoi gonind sălbatic, condus de pauzele în care ea rămînea fără suflu, intră în interiorul ei rapid, cu lovituri adînci. Era măcinat, consumat de ideea de a o face a lui. De la posesia fizică pînă la ștergerea oricărei urme de dubii că ea nu l-ar iubi în mintea ei. De la cererea ei necontenită pînă la faptul că ea înțelesese că-i aparținea.

Își dorea ca ea să se gîndească numai la el. Ar fi vrut ca ea să știe numai de el, numai de iubirea lui pentru ea, numai de dorința lui pentru ea, numai de frumusețea absolută a felului în care ei făceau dragoste și de puterea lor de a fi împreună.

Ea îi strigă numele și cu o cerință crescută

activă mişcarea coapselor. Respiraţia ei flutură fierbinte şi întretăiată deasupra umărului său, în timp ce îl strîngea mai aproape de ea, rugîndu-se pentru eliberare şi pentru veşnicie, cîntîndu-i parcă numele, ca pe o rugăciune făcută cu glas scăzut, cu pioşenie.

Cînd simţi primul tremur convulsiv al trupului ei se predă şi el. Cu o respiraţie lungă, întretăiată, plonjă adînc. Eliberarea lui era atît de explozivă, încît se simţi suspendat undeva între o moarte dulce, tremurătoare şi un delir divin, complet.

În întunericul nopţii, în tăcerea care separa apropierea lor, Logan o ţinea strîns în braţe.

Acum ştia ceea ce simţise cînd experimentase dragostea şi pasiunea ei şi nu dorea să-i dea vreun motiv de a se simţi în nesiguranţă.

– Stai cu mine, şopti el. Stai peste noapte.

Ea devenise foarte tăcută înainte de a se întoarce spre el. Iar el simţise refuzul înainte chiar de a-i auzi vocea.

– Nu cred...

Ridicîndu-se într-un cot, el o reduse la tăcere printr-un sărut lung, delicat.

– Nu te mai gîndi. Nu în această seară, Carmen. Încearcă să simţi doar.

Își coborî buzele pe linia dulce a umărului ei și o sărută acolo. Făcîndu-și drum încet spre linia delicată a gîtului, el o sărută pînă ajunse cu buzele în mijlocul unuia din sîni. Sărutîndu-i vîrful sînului, prinzîndu-l între buze, trecînd limba peste el, îl sărută și îl mușcă pînă cînd simți că începe să tremure și că se topește sub convingerea mîngîierilor lui.

– Te simți bine? șopti el lîngă vîrful pe care îl umezise, delectîndu-se la vederea cîtorva steluțe de răspuns ce-i apăruseră pe piele.

– Da.

Arăta în egală măsură păgînă și pură, așa cum stătea întinsă, ca o tigresă mieroasă, tentantă.

– Și așa? întrebă el în timp ce își adîncea limba în adîncitura dulce a sînilor.

Cînd ea a gemut drept răspuns, gemu și el, mai adînc, căutînd gustul cărnii moi a pîntecelui ei. Sărută partea interioară, moale, suplă a unei coapse și apoi cealaltă parte, înainte de a se muta pentru a săruta o parte pe care n-o experimentase încă.

Ea se ridică în coate, cu ochii măriți de întrebări, alarmată, pătrunsă de o foarte nouă și interzisă emoție.

– Logan...

– Shhh...

Prinzîndu-i privirea șocată, care apoi se trans-

formă într-o anticipare tremurată, apoi într-o plăcere exotică, întunecată, îşi apăsă buzele pe buclele negre ce-i ascundeau feminitatea.

La prima lovitură a limbii, capul ei căzu pe spate. La următoarea, mai profundă, se prăbuşi pe perna lui cu un geamăt, iar mîinile se încleştară convulsiv de cearceafurile de sub ea.

Legănîndu-i coapsele între mîini, o ridică spre buzele lui, voind să o vadă mai sus, dorind să o seducă şi să o iubească pînă cînd numele lui va fi singurul care şi-l va mai putea aminti.

Avea gustul sexului şi al secretelor, gustul femeii şi al dorinţei. Femeia lui. Iubirea ei era dezinteresată, inocentă şi nouă. Şi numai cînd ea scoase un ţipăt şi se depărtă de el, numai cînd rămase fără vlagă, languroasă şi sfîrşită, el se depărtă de trupul ei.

O strînse apoi în braţe, în timp ce ea tremura.

– Încă mai vrei să mergi acasă? îi şopti el lîngă tîmplă.

Un rîset satisfăcut, scurt, îi străbătu trupul inert. Cu un suprem efort îşi ridică o mînă pentru a-i mîngîia obrazul.

– Nu aş putea pleca nicăieri şi tu ştii asta.

– Şi asta, dragă Carmen, spuse el zîmbind lîngă părul ei, este doar o idee generală.

El dormea. În mijlocul patului, în mijlocul nopții, Carmen se ghemui la capătul patului, trăgînd perna sub ea. Cămașa lui se întindea pe umerii ei. Cîteva minute lungi ea îl privi cum doarme. Dormea întins pe burtă, pe toată lungimea patului, cu cearceaful căzut de pe coapse. Inima ei tresări la gîndul masculinității pe care cearceaful o acoperea. Era un bărbat frumos. Era un iubit frumos.

Iar ea o femeie îndrăgostită.

Fără să se oprească din aceste gînduri îi atinse părul. El se tulbură și o atinse. Și atunci cînd nu o găsi acolo unde o dorea, se ridică în coate și se uită în jur, pînă cînd îi văzu umbra la capul patului.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

Răsucindu-se spre ea, își scutură somnul de pe pleoape, cu o mișcare bruscă a mîinii și apoi o atinse din nou. Fără un cuvînt, o trase din nou sub el și alunecă în interiorul ei cu o ușurință și cu o urgență care o lăsă fără suflare.

– Îți mai pare rău? întrebă el deasupra sînilor ei, în timp ce își arcuia spatele și îi prinse un sîn între buze.

– Dar...

Ea gîfîi, în timp ce el o mîngîia, pînă cînd el avu din nou spatele arcuit și ea picioarele desfăcute în fața lui.

– Doar pentru faptul că am așteptat așa de mult.

El chicoti, cu un murmur sigur pe el, al unui bărbat cu multă încredere în sine.

– Atunci, prin toate mijloacele, murmură el, așezînd-o adînc peste arșița lui, hai să recuperăm timpul pierdut.

Mîinile lui puternice se proptiră pe talia ei, în timp ce o pătrundea într-un ritm ce sfida timpul, ca și dragostea pe care ea o simțea pentru el, și la fel de savuros ca și actul pe care îl împărțeau.

– Cred că în mintea ta sînt o persoană fără rușine, șopti ea, atunci cînd amîndoi își reveniră și se cufundară adormiți, după aceea, în pat.

Inima i se strînse.

– Fără rușine. Exagerată. O femeie ușoară.

El protestă cînd cotul ei se sprijini pe o coastă de-a lui.

– Și sexy și plăcută, adăugă el, cu un zîmbet mîngîietor. Carmen, ești cea mai delicată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Și ai cunoscut multe femei.

Se urî în acel moment. Se urî pe sine pentru gelozia pe care nu avea dreptul să o aibă, urî slabul tremurat al vocii care-i descoperea nesiguranța.

– Ți-am spus că nu te voi mai minți niciodată, spuse el moale. Nu am de gînd să renunț la

această promisiune. Da, au fost femei. Dar nici o femeie care să însemne pentru mine ceea ce însemni tu. Nici o femeie care să facă nici cea mai mică diferență în viața mea înainte de a te întîlni pe tine.

Își dorea să-l creadă. Întinsă în brațele lui, în timp ce el o ținea strîns, mîngîindu-i părul și trupul lui puternic, neted, un adăpost pentru a-și ascunde îndoielile, ei îi părea mai ușor să se vadă împreună cu el pentru totdeauna. Numai că iluzia era aici, în patul lui. Aici, în brațele lui era fantezia.

– Rămîi toată ziua cu mine.

Mîna lui îi mîngîia părul, atunci cînd simți că trupul ei devine încordat.

– Eu... eu nu am haine.

Chiar dacă suspinul ei de panică în acea replică ridicolă prin care încerca să scape de el îl deranjase, el n-o arătă. Pur și simpu, se ridică și se uită cu o grimasă în jos, spre ea.

– Nu cred că ai nevoie de ele.

A refuza și a accepta într-un moment acel bărbat și atmosfera de basm pe care o făcuse s-o simtă, nu-i mai lăsa nici un dubiu. Îi zîmbi.

– Te-a mai acuzat cineva pînă acum de faptul că manipulezi oamenii?

– Niciodată în față, îngerul meu. Și tu ești singura persoană față de care nu m-aș purta niciodată așa.

– Da?
– Da.
Impulsionată de cererea lui, de invitația ochilor lui, decise să-i facă mai departe pe plac.
– Și ce altceva mai ai de gînd să-mi arăți?
Zîmbetul lui fu un rîs scurt, așa cum el stătea întins pe spate în pat, cu brațele larg deschise pentru a-și demonstra dorințele și pentru a deveni un subiect în ceea ce privea manipularea.
– De ce nu testezi, să vezi?
El trecu testul în culori strălucitoare.

Atunci cînd el o trezi, mai tîrziu, pentru a-și lua micul dejun, o timiditate interioară o făcu să insiste asupra faptului că nu avea haine și avea nevoie de ceva să pună pe ea.
Își puse o cămașă de-a lui de culoarea șampaniei. Cămașa elegantă, dintr-o mătase vaporoasă o învăluia ca un nor mîngîindu-i trupul, făcînd din rochia pe care fusese atît de mîndră să și-o pună pentru el noaptea trecută, un fel de pînză de sac. Faptul că numai un singur nasture al manșetei costa probabil mai mult decît rochia ei îi diminuă brusc plăcerea pe care o simți cînd el o înconjură cu brațele.
Era numai unul dintre nenumăratele contraste între lumea lui-și a ei, și îndoielile ieșiră

din nou la iveală. Se așeză la masa elegantă din sufragerie, punîndu-și omleta pe care el i-o făcuse în farfurie, cu ajutorul unei furculițe. O furculiță aurită. O farfurie fragilă, cu multe înflorituri.

– Oricît de mult m-ar atrage această idee, Carmen, spuse el meditativ, în timp ce își odihnea brațele pe masă, nu te pot ține în pat o veșnicie. Dar dacă ai de gînd să abordezi această mimică de fiecare dată cînd te oprești și te uiți în *jur*, să *știi* că *am* de gînd să încerc s-o fac.

Se uită la el, apoi își întoarse privirea.

– Carmen, toate aceste... și făcu un gest larg spre mobila luxoasă din apartament, toate acestea sînt doar lucruri. Nu reprezintă o amenințare pentru tine. Iar pentru mine nu au importanță. Doar tu. Tu ești singurul lucru de aici care contează.

Ea își coborî mîinile pe genunchi și se lăsă pe spate pentru a-l privi.

– Nu cred că ești chiar atît de realist în această problemă, spuse ea cu o voce scăzută dar hotărîtă.

El se încruntă.

– Realist?

– Sînt lucruri despre mine pe care nu le știi.

– Același lucru se poate spune și despre mine.

– *Nimic* în ceea ce ne privește pe noi doi nu ar putea fi la fel, Logan, insistă ea, dorind ca el să vadă lucrurile și din perspectiva ei.

– Dacă vorbești despre avere, despre educație... dacă vorbești, așa cum presupun, despre moșteniri... Carmen, în mod sigur vei înțelege că nici una dintre ele nu fac vreo diferență.

– Ba fac toate diferențele.

– Pentru tine?

– Pentru modul în care vei ajunge să mă privești. Pentru felul în care vei reacționa, atunci cînd oamenii care îți sînt apropiați îți vor spune clar cine sînt, ce sînt și asta va face toate diferențele.

– De ce nu mă lași pe mine să mă îngrijorez pentru ele? De ce nu-mi dai o șansă să-ți demonstrez cît de puțin contează? Carmen, singurul lucru care contează este faptul că te iubesc.

Ochii ei se lărgiră.

– Te surprinde atît de mult? Surîse blînd. Ca să spun adevărul, și pe mine m-a surprins. Dar asta este, nu? Și nu mai vreau să neg acest lucru. Și nu mai vreau ca tu să te îndoiești de asta.

Panica, nevinovăția și frămîntarea îi provocă un îndemn necontrolat de a fugi.

– Nu mă reduce la tăcere, Carmen.

Ridicîndu-se în toată goliciunea lui glorioasă,

veni la ea.

– Nu arunca asupra mea păcatele ignoranței și a prejudecăților generațiilor anterioare.

Îngenunche lîngă ea și îi luă mîna în mîna lui.

– Sînt bărbatul care te iubește pentru ceea ce ești, nu pentru ceea ce aș avea eu nevoie să cred că ești. Și pentru că tu ești femeia care m-a făcut să înțeleg cît de frumoasă poate fi viața împărțind-o cu cineva ca tine.

Ea își dorea atît de mult să creadă că într-adevăr tot ce conta era dragostea ei pentru el și încrederea pe care el i-o oferea ca o condiție a iubirii lui.

Dar oare el ar mai fi văzut-o la fel de specială, dacă ar fi știut de unde vine? Sărăcia totală nu este prea plăcută. Sărăcia totală este adeseori urîtă și întunecată. Nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Plecase cu mult înainte de a se naște ea. Nu-și cunoscuse niciodată mama. Cunoscuse numai o persoană vicioasă, care pustiită de cursul vieții, o dusese la cămin la vîrsta de numai treisprezece ani. Singurul punct comun dintre ea și mama ei rămăsese o doamnă deosebită, care o încurajase să-și termine școala și să se pregătească pentru a deveni asistentă. Fusese norocoasă. Și deși existența ei fusese spartană în comparație cu existența lui, devenea înfloritoare în comparație cu me-

diul din care provenea.

– Carmen, nu trebuie să fii speriată. Nu are atît de multă importanță de unde venim noi, ci ceea ce facem. Muncind, încercăm să facem diferențe. Dar pentru felul în care tu privești problema, dacă nu dai acestei situații o șansă, vom sfîrși amîndoi, obținînd mai puțin decît merităm. Vom sfîrși rămînînd amîndoi singuri, gîndindu-ne unul la celălalt, dorindu-ne să fi fost împreună. Este atît de rău ceea ce ne dorim? continuă el, căutîndu-i cu sinceritate expresia feței. Trebuie să fie atît de complicat?

– Da, șopti ea, agățîndu-se de o rezolvare pentru a obține o perspectivă.

Atunci el o atinse. Și atingerea ușoară a mîinii lui pe coapsa ei transformă negarea într-un răspuns afirmativ.

Atunci cînd el o atingea, nimic nu mai era complicat. Totul devenea simplu. La fel de simplu, ca și atingerea înceată, languroasă a degetelor lui pe pielea ei, apăsînd, căutînd, găsind acea parte din ea care răspunse cu o dorință fără rușine. La fel de simplu ca și dorința lui imediată de răspuns pe care și-o exprimase prin mîngîiere.

Ea gîfîi, în timp ce el o trăgea fără efort spre podea, îi desfăcu nasturii de la cămașă și o deschise.

– Nu cred în complicații, șopti el.

Se înălță și o ridică și pe ea, apoi o depuse cu delicatețe pe covor. O acoperi cu trupul lui și grăbit, o pătrunse.

– Atunci cînd ești sub mine, cînd sînt înăuntrul tău, nimic nu este complicat. Totul este simplu, așezat și drept.

Ea închise ochii și îl strînse în brațe, lăsîndu-i forța trupului să o seducă și să o facă să creadă că ideea asupra căreia insista el era adevărată.

Putea să fie simplu? Putea fi la fel de ușor ca și deșteptarea grăbită, explozivă, pe care el o provocase în interiorul ei, cu o privire și o atingere.

Inima ei bătu puternic, în timp ce el o îmbrățișa și o privea în ochi.

– Nu am să renunț la asta, promise el, cu ochii întunecați și hotărîți, cu vocea răgușită de încercarea de a-și controla dorința. Nu renunț. Te doresc în viața mea și mai tîrziu, cînd vei încerca să te convingi că nu-mi aparții, vreau să-ți amintești cum te simți atunci cînd eu sînt în interiorul tău.

El se mișcă încet, sinuos, înnebunind-o, crescîndu-i dorința pînă cînd ea se agăță de el, începu să tremure și îl împinse în ea mai adînc.

– Vreau să-ți amintești, spuse el poruncitor, coborîndu-și buzele peste ale ei și provocînd-o cu respirația pe care o plimba peste pielea ei

prin glisarea buzelor peste buzele ei întredeschise.

– Adu-ți aminte de asta de fiecare dată cînd sîntem împreună. Amintește-ți fierbințeala, foamea – împinse mai adînc – și dragostea, Carmen. Amintește-ți.

Gemu și îi uimi pe amîndoi cu aceeași concluzie explozivă.

– Amintește-ți mai presus de toate, dragostea.

Cererea lui șoptită se îndepărtă încețoșat pe aripi de vînt în calea pe care ei urmau să o străbată... o șoaptă trecută, dar niciodată uitată.

Capitolul Zece

Deşi Logan fusese născut pentru a fi bogat, nu obţinuse bani bazîndu-se pe ceea ce numise el o naştere întîmplătoare. Muncise din greu. Şi Carmen avea să afle cît de curînd acest lucru. Muncise din greu, şi în afaceri, şi pentru a menţine o relaţie de iubire. Era tenace, muncitor, ambiţios. Şi era la fel de hotărît să o facă să vadă toate posibilităţile de a fi împreună, în egală măsură, cum era şi ea hotărîtă să-i arate imposibilitatea acestui fapt.

Un desăvîrşit om de afaceri, nu scăpa nici un prilej de a obţine scopul dorit. Nimic nu avea oprelişti – inclusiv Juan.

Datorită influenței lui Logan, a obținut accesul la Juan, care fusese pînă atunci o problemă pentru Carmen, încetînd brusc să mai fie astfel. Și dacă pînă atunci o irita faptul că banii și puterea lui puteau realiza ceea ce nu putuse face ea, începu să privească cu bucurie fiecare posibilitatea de a-l vedea pe Juan. Îi prețuia pe amîndoi ca pe niște daruri ce i se ofereau.

Cu Logan care făcea propuneri, cu care făcea zilnic excursii, vizitele de-după-amiază, lipsa de acasă peste noapte, toate deveniseră o obișnuință, nu o excepție. Logan părea hotărît să își împartă viața atît cu ea, cît și cu Juan și aceasta includea demonstrația pe care el dorea să i se facă în legătură cu avantajele pe care acest lucru le putea oferi.

Timp de cîteva săptămîni toți trei rîseră, se jucară și învățară despre dragoste, răbdare și înțelegere. Ea devenise conștientă de o anumită schimbare atît în Logan, cît și în Juan care era emoționantă, mișcătoare. Juan, sub supravegherea grijulie a lui Logan căpătă din ce în ce mai multă încredere în sine. Iar ei i se părea că Logan se înțelege din ce în ce mai bine cu copilul din interiorul lui, un lucru pe care ea credea că el nu va avea niciodată șansa să-l afle.

Și ea a ajuns să înțeleagă cîteva lucruri despre sine. Atunci cînd Juan nu putea să-și pe-

treacă timpul alături de ei, Logan avea în Carmen o studentă doritoare să știe cît mai multe, iar el o învăța despre puterea dragostei ca o latură complementară a relației lor fizice. Dragostea dintre ei era completă. Plăcerea pe care o oferea el nu era egoistă.

Încetul cu încetul el o făcea să creadă. Încetul cu încetul ea începea să accepte posibilitatea că el o iubea cu adevărat. Că viitorul pe care l-ar putea avea împreună ar putea fi un lucru care merita atenția. Dar rolul pe care el intenționa s-o facă să-l joace în acest viitor era încă nesigur.

Îi vorbise despre dorință, nevoie și despre dragoste, dar niciodată despre căsnicie. Ea era mulțumită că el evitase să menționeze acest lucru.

Și mai presus de toate acestea, profilîndu-se amenințător exista întrebarea fără răspuns dacă Juan va juca un rol într-un eventual viitor pe care l-ar avea împreună.

Data hotărîrii judecătorești se apropia. Posibilitatea ca jurații să decidă în favoarea întoarcerii lui Juan la mama lui, care ar fi venit în completarea sesiunilor de învățare a atribuțiunilor părintești de către jurați, se profila ca un nor amenințător deasupra lor.

– De ce ai fața asta tristă? întrebă Logan, în timp ce o conducea acasă după ce avuseseră

o cină liniştită, luminată de lumînări, în apartamentul lui luxos. Fusese o cină întreruptă de priviri înfierbîntate, care culminaseră cu o sesiune în exclusivitate senzuală în braţele şi apoi în patul lui.

– Îmi pare rău.

Afişă un zîmbet forţat nedorind să arunce o umbră peste minunata seară pe care o petrecuseră împreună.

– Cred că sînt tristă pentru seara care se apropie de sfîrşit.

Viitorul lui Juan îi ocupa aproape toate gîndurile. Nu dorea ca Logan să ştie cît de mult era preocupată de acest lucru. Făcuse deja destul de mult pentru a sta mai mult timp împreună toţi trei.

– Nu este obligatoriu să se termine, îi reaminti el blînd. Ne-am putea petrece împreună şi noaptea.

– Nu pot, lucrez mîine.

Vocea ei se transformă într-un murmur scăzut.

– Şi se pare că nu reuşesc să dorm prea mult atunci cînd sînt în patul tău.

Un zîmbet atotştiutor trecu pe buzele lor în timp ce el oprea în faţa apartamentului ei. Zîmbetele lor s-au combinat cu dorinţa şi foamea de a face dragoste care apărea de fiecare dată cînd erau împreună. Plăcerea pe care o îm-

părțeau era un fenomen care hrănea o anticipare a ceea ce urma, neîncetat, amețitor, următoarea dată... și cealaltă.

– Pentru a pune lucrurile la punct, spuse el, trăgînd-o spre sine și lipindu-și buzele de părul ei, în timp ce mergeau spre ușă. Dacă nu ai fi lucrat mîine și dacă eu nu ar fi trebuit să zbor mîine dimineață la New Orleans, aș fi găsit o modalitate de a te reține la mine.

Undeva între control și dorința de a numi o noapte venită prea devreme, ei începuse deja să-i fie dor de el, deși el nu plecase încă.

– Ești prea mult obișnuit să pui problema numai în felul tău, domnule Prince, spuse ea cu afectare.

Lăsîndu-se pe spate în ușă, ea îl tentă cu un zîmbet provocator, deliberat.

– Nu trebuie să fie întotdeauna patul *tău*, știi.

Punînd una din palme pe ușă, sub capul ei, el îi zîmbi.

– Credeam că ești preocupată de faptul că te trezești de dimineață.

– Dar sînt. De aceea am nevoie să dorm foarte bine la noapte.

Își coborî genele și adăugă cu o voce insinuantă, de promisiuni:

– Ceva îmi spune că dacă intri puțin la mine voi dormi ca un prunc.

Zîmbetul lui sexy se adînci odată cu albastrul ochilor.

– Ai crezut că o să te mănînc?

Sugestia lui clară o făcu să simtă un tremur prin tot corpul. Își încleștă degetele în jurul cravatei lui și îl trase mai aproape.

– Cam așa ceva.

– Doamne, ce o să-ți mai simt lipsa, șopti el lîngă buzele ei, în timp ce o strîngea mai aproape.

– Să-ți fie dor mîine.

Îl mîngîie ușor, cu tot interiorul ei răvășit sub presiunea trupului ce o acoperea.

– Fă dragoste cu mine.

Cu un geamăt adînc, din străfunduri, el o sărută străluminînd-o cu o flacără a vieții. Orbecăind cu degetele, cu mîini întrebătoare încercă să-i desfacă nasturii și să descuie ușa.

Cu tot chicotul ei înfundat și cu murmurul lui, amîndoi pierduți într-o dorință nesfîrșită de a se avea unul pe celălalt, intrară în apartamentul ei, unde Logan îi dădu la o parte bluza de pe un umăr și o propti în spatele ușii.

Ea încerca asiduu să-i desprindă catarama centurii, cînd un sentiment brusc îi răsturnă toate simțurile. Oprindu-se din mișcări, se uită peste umărul lui Logan și îngheță. Silueta unui bărbat ale cărui trăsături erau ascunse în umbrele întunecate ale apartamentului se mișcă

încet spre ei.

Ea simți că amorțește și-i șopti numele lui Logan. Chiar în ardoarea pasiunii sale, ei simți teroarea în încordarea corpului ei și în vocea ce devenise fără suflare.

O împinse într-o parte și văzu că expresia lărgită a ochilor ei era ațintită spre ceva din spatele umărului său. Se întoarse, protejînd-o cu trupul său.

– Ia-o ușor, omule, spuse Logan calm, împingînd-o mai mult pe Carmen în spatele lui în timp ce încerca să vadă figura celui care îi privea din întuneric. Indiferent de ceea ce vrei, este deja al tău.

În tăcere și anticipare, bărbatul se mișcă spre lampa de lîngă canapea și o aprinse.

– Rico, țipă Carmen atunci cînd lumina îi descoperi trăsăturile.

Se lăsă pe spatele ușii ușurată în timp ce descărcarea de adrenalină scădea la un nivel care-i făcea pe amîndoi în stare să respire și să vorbească normal.

Ea înaintă, intenționînd să meargă spre el zîmbind formal. Mîna lui Logan de pe brațul ei o opri. Abia atunci ea observă tensiunea trupului lui Logan și privirile încordate dintre el și fratele ei.

Animozitatea plutea ca o amenințare a unei

explozii.

– Rico, spuse ea, încercînd să detensioneze atmosfera. Nu știam că te-ai întors acasă.

– Evident.

Privirea întunecată a lui Rico se plimbă de la Logan la ea. În locul căldurii pe care ea o aștepta în privirea lui, mînia era dublată de acuzație.

– Așa cum eu nu am vrut să cred atunci cînd Dallas mi-a spus ce se întîmplă aici.

– L-ai văzut pe Johnny?

Privirea lui Rico țîșni de la ea la Logan.

– M-a sunat. Și mi-a adus la cunoștință despre plăcuta afacere pe care „prietenul“ tău de aici a făcut-o cu el. Se pare că a fost mult mai ocupat să facă mai multe afaceri cu tine.

Pumnii și maxilarul se mișcară în tandem.

– Nu credeam să apuc vreodată ziua în care sora mea să ajungă țiitoarea unui englez bogat.

Dacă ar fi lovit-o, nu s-ar fi clătinat atît de tare pe picioare. Năucită de durerea insultei lui, nu mai putea decît să privească spre el cu ochii măriți. Logan nu reacționă la fel.

– Nenorocitule, spuse Logan, îndreptîndu-se spre Rico cu o privire bătăioasă.

– Logan, nu, țipă ea, trezită la realitate de mînia vocii sale. Nu a vrut să spună asta. El nu înțelege.

– Ba înţeleg foarte bine, spuse Rico acru, plimbîndu-şi privirea dezgustat peste bluza descheiată a lui Carmen şi părul ei desfăcut. Şi te prosteşti singură, dacă speri mai mult de la el decît o bucăţică spaniolă de...

Pumnul lui Logan izbi gura lui Rico, înainte ca acesta să-şi termine injuria crudă şi dureroasă.

Capul lui Rico alunecă pe o parte, în timp ce el căzu pe canapea. Logan îl urmă cu toată dezlănţuirea unui taur înfuriat, setos de sînge.

– Logan, nu! ţipă Carmen.

Rugîndu-se de el să se oprească, se strecură între pumnul ridicat al lui Logan şi fratele ei.

– Te rog, se rugă ea, cînd el se opri încremenit pentru ca nu cumva să o lovească.

– Te rog, nu face asta. Lasă-mă să vorbesc cu el. O să-l fac să înţeleagă.

Foarte încet, cu privirea nedezlipită de cea a lui Rico, Logan dădu înapoi. Îndreptîndu-şi umerii, se uită la Rico cu o furie abia controlată.

– Îi datorezi surorii tale nişte scuze.

Rico se ridică, ştergîndu-şi picăturile de sînge de pe gură.

– Nu-i datorez nimic. Iar ţie chiar mai puţin. Ieşi afară din casa mea. Acum. Şi să nu mai îndrăzneşti să te apropii de sora mea vreodată.

Cu inima grea, Carmen își trecu mîna prin păr și păși spre ei din nou.

– Opriți-vă! Amîndoi. Totul e o prostie.

– Unul din noi doi trebuie să plece, Carmen, amenință Rico cu ciudă în glas. Adu-ți aminte de locul tău... și de mediul tău, înainte de a decide care din noi doi trebuie să piece.

– Uite, începu ea, îngrijorată brusc de toată această scenă. Doar dacă v-ați potoli un pic capetele alea înfierbîntate timp de cîteva minute...

Aruncîndu-i o privire plină de mînie și dezgust, Rico își luă sacul de marinar și se îndreptă spre ușă. Ea îi aruncă lui Logan o privire rugătoare.

Înjurînd pe înfundate se mișcă în fața ușii, blocîndu-i ieșirea lui Rico.

– Trebuie să vorbesc cu el.

Se uită în ochii lui, rugător.

– Te rog, Logan. Ar fi mai bine dacă ne-ai lăsa singuri. Îmi pare rău, adăugă ea cînd ochii lui se micșorară. Încearcă să înțelegi.

Ea vedea că el încearcă, dar fusese o jignire profundă și nu reușea să depășească momentul. În final, cedă. O concesie majoră, pentru un bărbat care făcea de obicei ceea ce stabilea el.

– Te sun mîine dimineață, spuse, după un moment îndelungat, tensionat. Îi aruncă lui Rico

o privire cruntă. Numai să îndrăzneşti să ridici mîna asupra ei şi o să răspunzi în fața mea pentru asta.

Rico se încruntă drept răspuns, în egală măsură insolent şi bătăios.

– Şi tu ai face bine să-ți aduci aminte care e locul tău aici, englezule. Nu sînt bunul tău. Poate că ai plătit pentru ea, dar nici ea nu-ți aparține. Cel puțin nu-ți mai aparține de acum înainte.

Carmen oftă, mai mult înfuriată acum decît jignită de acuzațiile tăioase ale fratelui ei.

– Logan. Îmi pare rău. Dar te rog, pleacă acum. Vorbim dimineață.

Plantat ca un copac în pragul uşii, Logan arăta ca şi cum ar fi fost gata să explodeze din nou.

– N-o să-mi facă nici un rău, pentru numele lui Dumnezeu, insistă ea, silită să-l împingă afară pe uşă, ştiind că nu s-ar fi rezolvat niciodată această problemă cu un nivel atît de ridicat al testosteronului în amîndoi. Este în regulă. Te rog, te rog, pleacă.

Cu o ultimă privire, plină de dor spre Carmen, cu o ultimă amenințare clară în priviri pentru Rico se întoarse şi ieşi din apartament.

Închizînd uşa după el, Carmen se mişcă apoi cu greu în spatele ei şi oftă uşurată. Uşurarea, oricum, îi fu de scurtă durată cînd văzu mînia

din ochii fratelui ei.

– La naiba, Rico.

Se îndreptă spre baie cu trusa de prim-ajutor.

– Şi naiba să-i ia pe toţi bărbaţii. De ce întotdeauna apartamentul *meu* se transformă într-o zonă de război?

Se întoarse repede pentru a trata gura lovită a fratelui ei.

El o împinse, ca şi cînd nu ar fi suportat ca ea să îl atingă.

– De ce, Carmen? De ce ai lăsat un asemenea bărbat să se folosească de tine?

Ea oftă adînc. Se părea că urma o noapte lungă.

Şi a fost chiar mai lungă decît a anticipat ea. Cînd ceaţa se risipi şi nici unul nu mai avu nimic de adăugat, ea dădu din mîini şi merse la culcare, unde acuzaţiile lui Rico o ţinură trează toată noaptea.

El greşea afirmînd că Logan se folosise de ea. Greşea. În adîncul inimii ea ştia acest lucru. Dar avea dreptate în ceea ce privea restul. Lăsase ca dragostea ei pentru Logan să o orbească şi să nu mai vadă diferenţele dintre ei. Oamenii lui nu ar accepta-o niciodată. Oamenii ei nu l-ar accepta niciodată. Pierduse din vedere adevărurile simple. *Uitase* de unde venea

ea. Uitase de unde venea *el*.

Depăşirea zilei următoare deveni o ade-vărată tortură. Şi ca şi cînd dispreţul necioplit al lui Rico şi noile ei dubii nu ar fi reprezentat suficiente probleme de rezolvat, un musafir neaşteptat apăru imediat după ce se întoarse acasă de la muncă.

Chiar şi fără prezentarea rece şi politicoasă, oricum l-ar fi recunoscut pe tatăl lui Logan. Genele lui Preston Prince erau puternice. În timp ce se uita îndelung la el, ştia că aşa va arăta şi Logan peste treizeci de ani...

– Eşti minunată, draga mea, observă un Prince mai în vîrstă, mai dur, dar nu mai puţin atractiv, atunci cînd Carmen deschise uşa. Acum înţeleg de ce fiul meu este atît de înnebunit după tine.

În timp ce cuvintele sale erau elocvente şi măgulitoare, tonul vocii era plin de dispreţ.

– Dar hai să terminăm cu joaca asta, ce zici? sugeră el, în timp ce intra în apartamentul ei şi arunca o privire cercetătoare în jur.

– Cît?

Deşi se întoarse cu o privire îngheţată spre umbra albastră şi rece ce semăna cu cea a lui

Logan, avu nevoie de un moment de pauză înainte de a-și regăsi vocea.

– Poftim?

El zîmbi. Glacial. Cu o autoritate regească.

– Cît vrei, draga mea? Cît ar costa ca să ieși pentru totdeauna din viața lui.

Se uită la el cu un dispreț înghețat.

– Aceasta este a doua oară, în ultimele douăzeci și patru de ore, cînd cineva mă acuză că sînt de vînzare. Una dintre acuzații poate fi scuzată datorită lipsei de maturitate. Acuzația dumneavoastră nu poate fi scuzată de nimic.

Mîndria ei îl surprinse. O privi din nou, cu tot atît de puțin respect, dar totuși cu o urmă de admirație.

– Ești foarte bună, spuse el gînditor. Poate că te-am subestimat. Bine, hai să analizăm problema în întregime atunci. În felul în care o privesc eu, ai fost deja compensată într-o anumită măsură, deci mai rămîne de discutat numai prețul final.

– Compensată? spuse ea confuză, răscolită încă de răceala și de amărăciunea lui profundă.

– Băiatul, spuse el neliniștit. În mod sigur știi cît l-a costat pe Logan să-ți asigure custodia ce ți s-a încredințat.

Inima îi sări din piept.

– Despre ce vorbiți?

– Asta-i chiar culmea, spuse el măsurînd-o din cap pînă-n picioare cu un interes sporit cînd văzu că șocul din ochii ei era real. Logan nu ți-a spus, nu-i așa?

– Ce să-mi spună?

– Este al dumneavoastră, domnișoară Sanchez. Micuțul băiețel surd. Logan a aranjat.

O neliniște crescîndă îi îndepărtă furia.

– Dar audierea este săptămîna viitoare.

– Audierea este amînată atunci cînd judecătorul este sfătuit că mama nu mai dorește să păstreze custodia fiului ei și dorința ei este ca această custodie să-ți fie încredințată ție.

Zîmbi din nou. Din nou fără căldură. Din nou fără înțelegere.

– Banii au și ei avantajele lor, și atunci trebuie să accepți lucrurile așa cum sînt, nu-i așa?

Se simți brusc înghețată în interior. Rece și în același timp fericită pentru că viitorul ei cu Juan era asigurat. Dar cu ce preț? Să știe că el a fost cumpărat și plătit ca o piesă de mobilă sau ca o jucărie nouă și strălucitoare, ar putea să trăiască oare cu acest sentiment de vinovăție? Ar putea să se împace cu sine știind că banii au cumpărat avantajul ei în favoarea ignoranței și sărăciei mamei lui Juan?

Amorțită, închise ochii și se îndepărtă de bărbatul cu care avusese dificultăți mai mari

decît și-ar fi închipuit că va avea cu tatăl lui Logan. Era lipsit de suflet. Calculat. Chiar dacă îi era milă pentru mama lui Juan, în acel moment îi fu mai multă milă de Logan. Și un dezgust profund pentru tatăl lui.

– Vă rog să plecați, domnule Prince, spuse ea, dintr-o dată, în camera plină de tăcere.

Pașii lui se auziră greoi, apoi se opriră în spa-tele ei. Lăsă să alunece un plic închis pe marginea unei mese.

– Sînteți o femeie inteligentă. Sper că amenințările nu vor fi necesare.

Făcu o pauză, în timp ce ea se întoarse pentru a-l privi în față, mînioasă pe sine pentru că se lăsase purtată de furie.

– Este o sumă importantă de bani în interiorul acestui plic, domnișoară Sanchez, continuă el, ca și cînd nu ar fi folosit niciodată cuvîntul *amenințare*. Suficient pentru ca dumneavoastră și băiețelul să trăiți confortabil. Suficient pentru dumneavoastră pentru a părăsi acest loc și a uita totul. Pentru a vă stabili într-un loc unde Logan va uita de – făcu o pauză pentru a găsi cuvîntul potrivit – iubirea infantilă, ce-l scoate din minți, pe care o are pentru dumneavoastră.

Ea îl privi cu un surîs aspru, și îi vorbi cu glas înghețat, cu o privire rece.

– Logan este un bărbat, domnule Prince. Iu-

bire infantilă sună un pic cam nepotrivit, nu credeți?

– Am încercat să fiu blînd, draga mea, spuse el fără nici un fel de urmă de blîndețe în voce sau în expresia feței. Dar dacă insiști, lasă-mă să reformulez. Cînd Logan își va veni în fire și va înțelege că nu sentimentele, ci dorința îl atrag la tine, tu vei fi suficient de departe, pentru ca el să fie în stare să-și găsească distracția în altă parte.

Ea se simți cutremurată, în ciuda mîniei ce o înfierbînta și care pulsa în ea.

– Sînteți dezgustător.

Fără șovăială, el o măsură cu o privire superioară, care dorea să o intimideze.

– Luați-vă banii, domnișoară Sanchez. Luați-vă banii și plecați. Dacă n-o faceți, voi avea grijă să nu mai vedeți băiatul niciodată. Și vă garantez că Logan va ști fiecare detaliu al trecutului dumneavoastră, începînd cu ilegalitatea viciilor nefericitei dumneavoastră mame.

Ea se dădu înapoi cu un pas, speriată de intenția dură ce se citea în ochii lui.

– A, și pentru a nu exista nici un dubiu în această privință, fiul meu nu trebuie să afle niciodată despre această vizită, pentru că înțelegerea cade. Desigur, cred că observi și singură avantajele materiale ale tăcerii dumitale. Și

datorită talentelor dumitale deosebite – privirea i se plimbă deasupra ei insultător – sînt sigur că vei fi în stare să-l convingi că decizia de a rupe această legătură îți aparține în întregime.

Ochii lui erau duri, pătrunzători. Fără un alt cuvînt se întoarse și ieși pe ușă.

Carmen stătea rezemată de pervazul ferestrei sale din dormitor, respirînd parfumul și sunetele ploii rare, binevenite, odată cu furtuna. Căldura străzilor și praful din aer se împleteau cu stropii repezi de ploaie. O boare de vînt, ușoară, mîngîietoare, umflă perdeaua de la fereastra *deschisă și-i răcori pielea.*

Miezul nopții era timpul în care ea se gîndea. Pentru Rico era timpul în care colinda. Zîmbi, atunci cînd își aduse aminte de mintea înfierbîntată a fratelui ei. Îl iubea nespus de mult. Și el o iubea, chiar dacă nu-și putea stăpîni furia pe moment. Ea știa că, în timp, îi va trece. Și zîmbi pentru sine, simțind deja un fel de simpatie pentru acea femeie necunoscută și nefericită cu a cărei inimă se juca Rico în acea seară pentru a încerca să-și uite mînia.

Auzi zgomotul slab a unei chei în ușă – zgomot pe care ea îl aștepta. Un bărbat pe care îl

aştepta. Şi un sfîrşit cu care era hotărîtă să trăiască.

Paşii lui Logan nu şovăiau, în timp ce se îndreptau spre dormitorul lui Carmen. Se opri în pragul uşii, atunci cînd îi văzu silueta în cadrul ferestrei.

– E frumos, nu-i aşa? spuse ea moale, cu capul întors spre ploaie, spre noapte.

Lumina neonului sclipea intermitent, familiar şi arunca un curcubeu de culori peste părul ei strălucitor. Era frumoasă. La fel de vibrantă ca noaptea. La fel de luminoasă ca cerul luminat de gene de lumină. Şi la fel de neliniştită şi de volatilă ca furtuna.

Oricît de mult îşi dorea el să meargă spre ea şi să o ia în braţele sale, ceva îl opri. Ceva din vocea ei. Ceva din tensiunea umerilor ei. Ceva în interiorul lui îl avertiză să stea deoparte.

– Frumos? Cred că asta depinde de unghiul din care priveşti, spuse el prevăzător. Acum, că sînt cu picioarele pe pămînt mă simt un pic mai îngăduitor faţă de vînt şi fulger.

Ea se întoarse spre el.

– Curios că foloseşti acest cuvînt. Eu mă gîndeam la cuvîntul îngăduitor în sensul pe care îl foloseşte tatăl tău.

Neluînd în seamă umezeala care se prelingea din jacheta lui merse uşor spre ea.

– Tatăl meu?

Ochii ei întunecați îi căutară fața, cu o strălucire furtunoasă. O liniște totală, întunecată îl cuprinse. Amorțit de o presimțire rea se forță să întrebe:

– Ce legătură are tatăl meu cu asta?

Ochii ei străluciră, în timp ce îl privea înainte de a se ridica încet. Fără un cuvînt, merse spre masa micuță de lîngă patul ei, luă un plic de acolo și i-l dădu.

El se uită lung la plic, îl desfăcu și scoase banii din el.

– Ar trebui să fii mulțumită.

Vocea ei, ca și privirea, era rece ca vîntul, distantă ca tumultul tunetului.

– A fost extrem de interesat în a-ți asigura libertatea.

El închise ochii, luptîndu-se cu o furie pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

– Nenorocitul.

– Îl judeci, și totuși îi folosești metodele.

El își întoarse privirile spre ea.

– Juan, spuse ea simplu, răspunzînd întrebării din ochii lui.

– Știi despre asta. Cum?

– Contează?

O privi cu atenție. Acuzare, furie și dezamăgire, toate îi erau zugrăvite pe față.

– Ceea ce contează, spuse el, cîntărindu-i mînia, este fericirea ta. Şi a lui Juan.

– Pe cheltuiala mamei lui?

Vocea ei era tăioasă.

– La cererea mamei lui, replică el, în final.

– Dar asta înseamnă că ea a avut de ales.

– Carmen, spuse el, sprijinindu-şi un şold de pervazul ferestrei din faţa ei şi privind-o drept în faţă. Am crezut că fac un aranjament care să mulţumească pe toată lumea.

Ea clătină tristă din cap.

– Cum poţi să vorbeşti atît de liniştit despre aranjarea vieţii celorlalţi? I-ai luat fiul. L-ai cumpărat, ai plătit pentru el în acelaşi fel în care l-ai plătit pe Johnny pentru a fi cooperant. Crezi că asta te face mai bun decît tatăl tău, care crede că mă poate cumpăra şi pe mine?

El îi căută privirea, dar nu găsi decît mînie în ea. Mînie, dezgust şi o judecată rece, distanţă cu care el ar fi dorit să lupte.

– Ei bine, spuse el, simţind că îşi retrage emoţiile în spatele peretelui pe care îl ridicase cu mult timp înainte de a o cunoaşte pe ea. Se pare că cel puţin tatăl meu şi-a atins scopul. În final, ajunge tot la acelaşi lucru. Bani. Şi bineînţeles că n-o să ai mustrări de conştiinţă în ceea ce priveşte păstrarea lor.

Dar apărarea nu mergea. Simţea acest lucru.

Și reacționă față de durerea din ochii ei cu propriul său sentiment de trădare, ca un animal ale cărui răni sînt adînci și sîngerează. Trăgînd concluzia: ea luase banii. Trăgînd concluzia: nu era în nici un fel diferită de celelalte.

Apropiindu-se de ea, o trase cu putere în brațele sale, dorind să o certe și să o rănească.

– De vreme ce prețul tău este atît de ridicat, hai să vedem cum plătești pentru ceea ce a oferit tatăl meu.

Evitîndu-i privirea rănită, o trase cu putere să o sărute. Nu voia nimic mai mult decît să o rănească în același fel în care trădarea ei îl rănise pe el.

Dar gustul plăcut ale buzelor ei, sunetul implorării ei disperate, căldura primitoare a corpului ei care se zbătea împotriva lui, în timp ce el o forța în jos spre pat, toate acestea îi potoli mînia.

– Fii blestemată, înjură el îndepărtîndu-se de ea. Fii blestemată, repetă el nemulțumit de faptul că ura fierbea în el în tandem cu iubirea.

De ce a trebuit ca ea să pătrundă în viața lui steriiă, dar simplă și să-l facă să creadă într-un lucru pe care atîta timp îl luase drept minciună?

Ea avusese dreptate de la bun început.

Și de ce, odată trecută linia, nu mai putea să creadă în el?

Ea avusese dreptate de la bun început. Diferențele erau prea mari. Obstacole prea multe. Fratele ei, tatăl lui, o viață întreagă trăită sub condiția de a nu le păsa.

– Nu pot lupta cu ei, cu toți, murmură el obosit și apoi realiză că vorbise cu voce tare și încercă să se adune.

– Bucură-te de bani, Carmen, spuse el, cu o ultimă aluzie răutăcioasă pentru a-și satisface orgoliul, în timp ce se îndrepta spre ușă. Îi meriți, chiar dacă prețul a fost cam mare.

Capitolul Unsprezece

– Starea proastă iubește compania, știi, îi reaminti Barb lui Carmen, în timp ce plecau din centrul Ben Taub, împreună, la sfîrșitul unei ture duble. Îți va face bine să vorbești. Și trebuie să ți-o spun, dacă va mai trebui, să-ți privesc fața aia lungă încă cîteva nopți, o să mă apuce plînsul. Cu lacrimi de crocodil. Să o spunem pe șleau. Și apoi rimelul mi se va prelungi pe față. Și știi ce mult urăsc să mi se întîmple așa ceva.

– Haide, Barb o mustră ușor în timp ce încerca să mascheze un surîs amar. Fă-ne amîndurora o favoare. Eu cumpăr bere.

– Deja mă simt mai bine.

Aprobînd cu o doză de reținere și înțelegere că atitudinea ei, ce emana numai proastă dispoziție, din ultimele două săptămîni era peste puteri de suportat, chiar și pentru o prietenă ca Barb, Carmen intră.

După două ore, și un ulcior băut, Barb auzise deja destul, și băuse destul, terminînd aproape toată berea.

– Nu pot să te înțeleg, spuse Barb. Ești persoana cea mai înțelegătoare pe care o cunosc, deși l-ai încercat pe acest bărbat, l-ai trimis la spînzurătoare și apoi i-ai tras și scăunelul de sub picioare, fără măcar să-i auzi versiunea.

Oricît de greu îi venea să accepte acest lucru, Carmen știa că Barb avea dreptate. Și nu era o concluzie la care ea ajunsese în ultimele ore petrecute împreună. Avusese două săptămîni de singurătate pentru a analiza proiectul unei existențe împreună cu Logan. Două săptămîni de singurătate, mizerabile, pentru a înțelege ce-i făcuse lui. Iar ceea ce făcuse ea era de neiertat. Trăsese concluziile, fără a avea toate informațiile complete. Și acestea nu erau o dovadă a lipsei de fair-play.

După ce își revenise în urma vizitei făcute de Presto Prince îi făcuse o vizită mamei lui Juan. Abia atunci înțelese cîtă dreptate avusese Logan. Fata era atît de tînără. Surzenia lui Juan o înspăimînta. Își dorea într-adevăr ce era mai

bun pentru fiul ei, dar nu-i putea oferi. Ținea la el, dar într-un fel detașat, distant, cu un sentiment pe care îl are un străin fața de un biet nefericit orfan. Și nu-și dorea să aibă responsabilitatea de a avea grijă de el.

Crima lui Logan fusese aceea de a aranja ceea ce era cel mai bine pentru fiecare. Mama lui Juan era ajutată din punct de vedere educațional, și financiar pentru a scăpa de sărăcie. Juan trebuia să crească într-un cămin iubitor, cel mai bun pe care l-ar fi putut oferi Carmen.

Carmen îi plătise înțelegerea lui Logan prin acuzații. Îi asemănase acțiunile cu înțelegerea pe care Preston Prince încercase s-o facă cu ea. Dumnezeu să o ierte, îl comparase pe fiu cu tatăl său.

Dar Logan nu semăna deloc cu Preston Prince. Logan era drăguț și cald. Un bărbat deschis și dureros de vulnerabil. Își expusese în fața ei părțile slabe. Își dezbrăcase sufletul. Nici una dintre confidențele făcute nu a fost descoperită ușor în fața ei. Pentru ea, faptul că se lăsase orientată de altcineva decît sentimentele și acțiunile lui i se părea de neiertat.

Și chiar înainte de discuția cu Barb, știa că trebuie să găsească o modalitate de a îndrepta ceea ce stricase, dacă *mai exista* ceva de reparat.

– Și de cînd îi lași tu pe alții să-ți conducă

viața? întrebă Barb. Ai grijă, ordonă ea, bătînd cu pumnul în masă, înfruntînd o privire cercetătoare chelneriței care tocmai trecea.

Impenetrabilă la privirea care i se aruncă, cu o voce mai ridicată decît de obicei, din cauza berii băute, Barb începea să se însuflețească.

– Mai întîi îl lași pe fratele tău să se amestece, apoi pe tatăl lui Logan. Doamne, ești o neghioabă. Nu ți-ai dat seama pînă acum că voi doi o duceați minunat, pînă nu a ajuns altcineva să decidă – băgîndu-și degetele în plăcintă?

Carmen zîmbi amar.

– Barb, nu crezi că este timpul să mergem acasă?

– N-am terminat cu tine încă, insistă Barb. Se lăsă pe spate în fața mesei, cu un oftat de înfrîngere.

– O, la ce bun. Ești prea a naibii de încăpățînată. Și prea a naibii de mîndră. Du-te acasă. Pleacă din fața mea. Mă dezguști.

– Și eu te iubesc, puișor, spuse Carmen.

Barb își mestecă cuvintele de parcă ar fi fost niște țînțari cicălitori.

– Iubire, pe naiba. Tu nu știi ce-i aia dragoste, dacă ți-a deranjat un pic conștiința. Privește lucrurile în față, Sanchez. Ai dat-o în bară. Și dacă mai ai un pic de tărie ar trebui să repari ceea ce ai stricat. O, și Carmen?

– Da?

– Ajută-mă să mă duc la toaletă, vrei? Cred că mi se va face rău.

Întreprinderile Prince. Literele de aur de pe ușa dublă din sticlă emanau opulență, atestînd standardul care făcuse din afaceri succesul care era azi.

Carmen își încleștă degetele pe mîner, împinse ușa, o deschise și merse drept înainte, fără a mai arunca o singură privire înapoi. Ignorînd sprîncenele ridicate ale bodyguardului elegant, dichisit, din birou, își ridică brida pe umăr și înfruntă privirea condescendentă a secretarei, fără să clipească.

– Aș dori să-l văd pe Logan Prince.

O clipirea înceată, măsurătoare, urmată de o privire ce judeca, secretara zîmbi politicos.

– Fără o programare îmi este teamă că nu va fi posibil.

După cum se așteptase, a-l vedea pe Logan Prince era echivalentul unei cereri pentru a-l vedea pe Papă.

– Vă rog să-l informați că îl caută Carmen Sanchez. Mă va primi.

Și cu aceasta, se întoarse, merse cîțiva pași sperînd că picioarele nu-i vor trăda neîncrede-

rea, și se depozită regal într-unul dintre scaunele îmbrăcate în piele și crom, cel mai aproa-pe de biroul secretarei. Încercînd să își adune cît mai mult curaj și ignorînd faptul că, probabil, coafura secretarei costa mai mult decît blugii și tricoul ei la un loc, se așeză picior peste picior, cu mîinile pe genunchi și uitîndu-se țintă la fruntea femeii din fața ei.

Înțelegînd faptul că este încăpățînată, iar ea depășită de situație, femeia ridică telefonul și sună interfonul lui Ben Crenshaw. Deși rămase șocată de expresia de ușurare imediată a lui Ben, nu arătă acest lucru și închise telefonul.

– Domnul Prince nu este liber, dar domnul Crenshaw vă primește imediat, spuse ea, admirînd nedumerită micuța și drăguța brunetă, chiar invidioasă într-un fel pe puterea ei apa-rentă pe care o avea asupra omului de încredere a lui Logan Prince.

– Mulțumesc, spuse Carmen și se ridică pe aceleași picioare care-i tremurau și care o aduseseră pînă aici, apoi se îndreptă direct spre ușă.

Numele lui Ben Crenshaw apăruse foarte des, atunci cînd ea și Logan fuseseră împreună. Îl recunoscu dintr-o privire, după descrierile lui Logan și observă că îngrijorarea din ochii lui aveau mai mult de-a face cu prietenia decît cu relația de afaceri dintre el și Logan.

– Ați dorit să îl vedeți pe Logan, spuse el plat.

Ea aprobă și se uită în jur la biroul decorat bogat, cu gust.

– Nu am avut nici măcar o idee că liniștea biroului său ar fi păzită cu atîta înverșunare.

El o măsură un moment îndelungat.

– Nu liniștea biroului mă îngrijorează pe mine, spuse el, în final.

Ea recunoscu mănușa care-i fusese aruncată și știu imediat că îl place pe acest om pentru nici un alt motiv decît că este prietenul lui Logan și că vrea să-l protejeze.

– Atunci, amîndoi sîntem preocupați de el în egală măsură, replică ea cu sinceritate. Trebuie să-l văd. Poți aranja asta?

Chiar dacă era extrem de receptiv sau doar un romantic fără speranță, atunci cînd o privi cu atenție și decise că ea nu venise acolo pentru a-l face pe Logan să sufere, deveni aliatul ei.

– Ce se întîmplă, Ben?

Gonind să țină pasul cu pașii uriași, nerăbdători ai lui Logan, Ben îi încleștă o mînă pe braț pentru a-l opri.

– Vrei să te liniștești, te rog? Nu este vina mea că bătrînul a hotărît o ședință de urgență a

consiliului. Și pentru ultima dată îți spun că nu știu ce vor. Au insistat doar să fii în camera de consiliu la ora trei fix. Nu omorî mesagerul, omule, adăugă el cînd Logan se uită încruntat și întunecat la el, cu intenții criminale în priviri. Mi s-a spus numai să mă asigur că apari.

– Asta ar trebui să fie al dracului de bine, murmură Logan. Și tu unde dracu' te duci?

– Hei.

Ben își ridică mîinile cu palmele deschise a implorare.

– Cererea a fost pentru tine, nu pentru mine. *Noroc și la revedere.* Am o întîlnire urgentă cu un fax, care să spunem este chiar la mijlocul transmiterii mesajului.

Privind încruntat cum Ben se grăbea să iasă din hol, Logan deschise ușa camerei de consiliu și pătrunse înăuntru.

Fu întîmpinat de o tăcere și o cameră goală. Nici un costum bleu. Nici o privire adînc încruntată a taților corporației. Nici un miros de țigară care să plutească în aer.

În schimb, îl învălui un parfum ușor, vinovat de provocator, care se îndrepta ușor spre el. Pentru întîia dată, se gîndi că acel parfum pe care-l cunoștea atît de bine nu-l va uita niciodată, și nici pe femeia care îl folosea.

În tăcerea apăsătoare văzu cum, foarte încet, scaunul cu spătar înalt din capătul mesei

se întoarse și persoana care îl ocupa îi apăru în față. Carmen!

Simți, brusc, cum ceva parcă îi taie suflarea și se luptă din răsputeri să nu alerge spre ea. Se lupta, de asemenea, să nege gîndul care nu era binevenit, gîndul dorului cumplit de ea. Dar bătaia rapidă a inimii depăși hotărîrea de a rămîne serios. Răsucirea pămîntului de sub picioare făcea o minciună din indiferența lui studiată.

Să o vadă din nou era un iad și nici un om normal psihic nu și-ar dori să treacă printr-o asemenea experiență ca aceasta. Mînie, dragoste, chiar și un sentiment ascuns de ură pentru trădarea ei, toate îl izbiră.

Un bărbat inteligent ar fi ieșit pe ușa pe care a intrat. În ceea ce privea îngrijorarea lui Carmen Sanchez, el dovedi că nu era un bărbat prea deștept. Și era pe cale să o mai dovedească o dată.

El păși încet în cameră, rezistînd îndemnului de a respira viața cu o speranță care îi accelera bătăile inimii ce deja bătea nebunește. Scufundîndu-se țeapăn într-un scaun, din partea opusă a mesei, o privi peste degetele încrucișate.

– Deci, spuse el, rupînd tăcerea ce crescuse între ei, tensionată. Ce poveste i-ai spus lui Ben pentru a-l cîștiga în tabăra ta?

Carmen simți gheața cuvintelor lui peste jumătate de metru de frunze de nuc strălucitoare și mulțimea de sentimente neexprimate care-i separa.

În ochii lui, în această cameră de consiliu liniștită, vedea cît de mult se îndepărtase de ea. Dacă nu s-ar fi simțit atît de retras în el, ușa ar fi fost probabil deja încuiată.

– Fără povești, spuse ea, hotărîtă să spargă tiparul. Adevărul. Și pentru mai buna înțelegere, loialitatea lui Ben îți aparține.

Tăcerea lui indica clar că acesta era rîndul ei să vorbească, depindea de ea să lămurească lucrurile.

Ea se uită în jur la impunătoarea sală de consiliu.

– Mi te-am imaginat în acest decor. Cu afacerile față în față. Calculat, controlat, conducîndu-ți regește imperiul.

Fără expresie, el dădu din umeri.

– Este locul căruia îi aparțin. Este ceea ce sînt.

– Odată, am crezut și eu asta. Odată, înainte de a afla ce fel de om ești cu adevărat.

Fața din spatele degetelor încrucișate rămase fără expresie.

– De ce ai venit aici, Carmen?

Nimic din ceea ce făcuse nu fusese ușor pentru ea. Nu fusese niciodată o persoană care

să se confrunte ușor. Dar era doritoare să devină ceea ce ar fi trebuit să fie, dacă asta însemna aducerea lui înapoi.

Întîlnindu-i privirea, ea făcu pasul hotărîtor.

– Speram că aș putea să reclam dreptul de a fi împreună cu tine.

Inima ei se îngreună, în timp ce el se gîndi un moment îndelungat, în tăcere. Prea tîrziu. Ea venise prea tîrziu. El se închisese în sine și nu avea de gînd să o mai lase să intre.

Îl iubea pe acest bărbat. Fusese vina ei că îl îndepărtase. Și ar fi fost vina ei, dacă nu ar fi îndreptat lucrurile dintre ei.

– Sînt aici, pentru că sînt o femeie care te iubește, spuse ea, înfruntînd privirea lui rece cu o convingere venită tocmai din puterea iubirii ei.

– Sînt aici pentru că odată, ai spus că tu ești bărbatul care mă iubește.

În cele cîteva momente înainte ca el să se uite în altă parte, văzu o căldură în ochii lui. Speranța dădu viață unei noi existențe în străfundurile ei, pînă cînd următoarele lui cuvinte uciseră totul.

– Nu părea să fie suficient pentru tine acum două săptămîni, îi reaminti el. De ce aș crede că este suficient acum?

Ea zîmbi trist.

– Ne învîrtim într-un cerc, nu-i așa? Odată mi-ai cerut să cred. Acum eu îți cer ție același

lucru.

O privea cu atenție. Ea știa că își căuta tăria de a privi lucrurile în față. Dar de data aceasta nu mai avea de gînd să-l lase singur.

– În ce vrei tu, de fapt, să mă faci pe mine să cred?

– În tot la ce m-am împotrivit eu. Ne aparținem unul altuia, Logan. Ai avut dreptate tot timpul, chiar dacă mi-a fost teamă să o accept. Eu am fost aceea care nu a dat suficient. Ea se grăbi în momentul în care el închise ochii și inspiră adînc.

– Eu sînt aceea care nu am vrut să profit de ocazie. Nu am vrut să cred în noi. În posibilitatea de a fi împreună. Mă speria pentru că era prea bine. Prea bine pentru a-mi face speranțe. Prea bine, pentru a-mi dori acest lucru îngrozitor de mult.

Ea ezită, uitîndu-se țintă la mîinile pe care el le încleștase pe masă în fața ei.

– Dar ultimele două săptămîni fără tine m-au făcut să înțeleg că indiferent cît mi-ar fi de frică pentru faptul că nu aparțin lumii tale, această teamă nu valorează nimic în comparație cu realitatea de a nu te avea lîngă mine.

El arăta foarte obosit.

– A fost atît de greu să crezi în mine?

Ea dădu din cap și-și opri amenințarea lacrimilor.

– Era problema mea cea care mă punea în încurcătură. Faptul că am crescut, așa cum am crescut...

Făcu o pauză, înghiți greu și începu din nou.

– Crescînd așa, în felul acesta, am ajuns să înțeleg că anumite lucruri sînt inevitabile. Am învățat să accept mai puțin decît îmi doresc. Nu mai ești rănită, atunci cînd privirile nu se ridică prea mult. Nu ești niciodată dezamăgită.

O căldură ușoară dar fermă îi relaxă trăsăturile încordate ale feței.

– Și crezi că această concluzie își aparține în întregime?

– Nu. Nu-mi aparține în întregime.

Acum venea partea cea mai grea.

– Dar știi, de unde vin eu...

– Știu totul despre locul de unde vii tu, Carmen, spuse el blînd, retezîndu-i fraza. Știu totul despre tine.

Inima ei bătu puternic.

– Știi despre mama mea?

– De la bun început. Am încercat să-ți spun că asta n-a contat niciodată.

– Dar tatăl tău...

– Tatăl meu este un bărbat întristător de egoist, care încearcă să controleze viața altora, pentru că este mult prea dezamăgit de propria sa viață.

Era rîndul ei să se uite în altă parte. Din cau-

za amintirii pe care i-o lăsase ziua în care Preston Prince îi dăduse ultimatumul. Din cauza vinei pe care o simțise de atunci încoace.

– Îmi pare rău pentru el, spuse ea încet. Și nu ar fi trebuit niciodată să mă las intimidată de el.

– Iar eu ar fi trebuit să te avertizez că va încerca să facă asta.

O privire suferindă îi stăbătu fața.

– Nici acum nu-mi vine să cred că ți-a dat bani.

– Lui nu i-a venit să creadă că i-am dat înapoi.

Un zîmbet slab îi apăru pe față la amintirea întîlnirii ei cu Preston Prince cîteva ore mai tîrziu.

– Ferestrele mai sînt încă devastate în urma amenințărilor lui.

Zîmbetul lui de răspuns era tentant, temperat de rezervă. Ea intenționase să îndepărteze pe toată lumea.

– Dacă aș fi crezut cu adevărat în tine, nu ar fi trebuit niciodată să-l las să intervină între noi. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți explic despre Juan.

El dădu din umeri.

– Preston Prince poate fi foarte convingător.

– Ca și fiul său, dar pentru motive greșite m-am grăbit să cred ceea ce nu era adevărat. Este

toată puterea pe care o ai, Logan, adăugă plină de dorința de-a-l face să înțeleagă. Este un lucru dificil să vezi trecutul și binele care ți s-a întîmplat, mai ales atunci cînd mă simțeam mai neajutorată, în timp ce Juan era îngrijorat.

– Nu vreau ca tu să fii în nici un fel altfel decît așa cum ești.

– Acum înțeleg acest lucru. Și știu că lucrul pentru care am luptat nu are absolut nimic de-a face cu diferențele dintre noi, așa cum nu are nici cu dubiile mele. Nu vreau să depind de tine, dar din ce în ce mai mult mi-am dat seama că depind. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine, dar nici eu nu m-am putut abține s-o fac. Și împotriva tuturor lucrurilor cred că ai avut dreptate, atunci cînd mi-ai spus că putem reuși împreună. Întrebarea este, mai crezi încă în acest lucru?

Își trase răsuflarea. Pînă cînd el își lăsă mîinile în jos.

– Eu cred în relația noastră și în noi, șopti el cu vocea tremurîndă de emoție. Nu m-am oprit niciodată să cred. Nu am vrut să mă opresc.

Dragostea se răsuci în interiorul pieptului ei. Înghițindu-și lacrimile de ușurare se îndreptă spre el.

– Ce facem cu Rico? întrebă el, așezînd-o pe genunchii lui.

– O să se liniștească.

– Și dacă n-o va face?

– Atunci o să-l liniștim noi. Ne putem descurca cu orice dacă sîntem împreună. Chiar și cu tatăl tău, adăugă ea, înconjurîndu-i gîtul cu brațele.

– Sună de parcă tu ai fi făcut-o deja.

O trase în brațele lui și în sărutul care îi devoră pe amîndoi.

Atunci cînd amîndoi dădură și luară și se reasigurară că ceea ce trăiau era adevărat, Logan se desprinse din sărut.

Luîndu-i fața între palme își puse fruntea pe a ei.

– Aceasta este pentru totdeauna, Carmen. Nu te voi lăsa niciodată să mai pleci.

Dragostea, la fel de puternică, precum moștenirea de care ea era atît de mîndră, la fel de adîncă, precum dorința bărbatului îi făcea de neînvins.

– Sînt foarte fericită să aud asta. Zîmbi. Cunosc pe cineva care va fi la fel de fericit. Cred că Juan ți-a dus dorul la fel de mult ca și mine.

El o sărută din nou, un sărut prin care el îi mărturisi cît de mult îi lipsise și al iadului prin care trecuse de cînd se despărțiseră.

– Am crezut că te-am pierdut. Că v-am pierdut pe amîndoi. Și nu-mi plăcea deloc omul care ar fi trebuit să devin fără tine.

Ea se trase înapoi și se uită adînc în ochii lui.

– Ai grijă. Vorbești despre bărbatul de care m-am îndrăgostit. Iar el nu este diferit de tine. Nu chiar. Numai că are nevoie de femeia potrivită, care să-i arate cît de deosebit poate fi.

– Tu te-ai îndrăgostit de un nenorocit de cowboy, îi aduse el aminte cu o umbră de grimasă, care nu o îndepărtă.

– Acel cowboy, spuse ea cuprinzîndu-i fața în palme, era prințul meu deghizat în cerșetor. Și să nu te îndoiești niciodată Logan, să nu te îndoiești nici o clipă de faptul că bărbatul de care m-am îndrăgostit ai fost tu.

SFÎRȘIT

Romane de dragoste,
pe care
nu le veţi uita niciodată,
scrise de autori
cunoscuţi ai genului

Loveswept

LOGAN - Un maestru al seducţiei, a cărui deghizare a făcut posibilă dragostea...

Salvat de la un jaf ce putea să-i fie fatal, de către un străin, mogulul afacerilor, Logan Prince, se trezeşte într-un pat ciudat - şi găseşte lîngă el un înger temător cu trup de sirenă, care-i îngrijeşte rănile.

Pierdut în noaptea adîncă a ochilor lui Carmen Sanchez, căzut în mreaja dulcilor ei mîngîieri şi impresionat de devotamentul ei, Logan face un tîrg îndrăzneţ cu salvatorul său, care-i seamănă leit, schimbînd locul cu acest cowboy rătăcitor pentru a se putea împărtăşi din iubirea doamnei şi pentru a-i afla secretele.

Un vis imposibil care-i stăpîneşte gîndurile...

Căutînd cu disperare bărbatul care să pună fericirea ei mai presus de orice, Carmen se topeşte în braţele lui Logan, abandonîndu-şi sufletul. Dar cînd el îi mărturiseşte totul, ea se simte înşelată... şi se teme că nu va aparţine niciodată lumii lui. Ar putea oare acest bărbat, căruia nu-i lipseşte nimic altceva decît o fiinţă pentru care să trăiască, să cîştige încrederea femeii ce i-a dăruit singurul lucru valoros din viaţa lui?

Preţ 1600 lei